

SATOSHI YAGISAWA

Morisaki Kitabevi Günleri

50'den Fazla Dile Çevrilen Dünya Çapında Çok Satan

森崎書店の日々

Her şeyini yitirdiği an, hayatın ona fısıldadığı
güzellikleri duyabilmiş genç bir kadının hikâyesi...

Yirmi beş yaşındaki Takako'nun hayatı, evlenmeyi beklediği adamın ihanetiyle bir gecede altüst olur. İşini, arkadaşlarını ve hayallerini kaybeden genç kadın, kendini derin bir boşluğun içinde bulur.

Tam dibe vurduğunu düşündüğünde, yıllardır görüşmediği egzantrik dayısı Satoru'dan beklenmedik bir teklif gelir: Tokyo'nun ünlü kitap mahallesi Jinbocho'daki eski sahaf dükkânında yaşamak.

Başta rutubet kokan bu dükkândan ve dayısının tuhaf yaşam tarzından hiç hazzetmese de Takako zamanla kitapların büyü-
lü dünyasında kaybolmaya başlar. Tozlu raflar arasında sadece yeni hikâyeler değil; dostluğu, umudu ve hayata yeniden başlama cesaretini de keşfedecektir. Ancak geçmiş, kapısını bir kez daha çaldığında, Takako ve dayısı birbirlerinin yaralarını sarmak için kitaplardan edindikleri birikime sığınmak zorunda kalır.

www.destekmediagroup.com www.destekdukkân.com
[athicabooks](https://www.instagram.com/athicabooks) [athicabooks](https://www.facebook.com/athicabooks) [athicabooks](https://www.twitter.com/athicabooks)
[athicabooks](https://www.youtube.com/athicabooks) info@destekyayinlari.com

KDV'den muafur.

@ayisigikitap

Satoshi Yagisawa, 1977 yılında Japonya'nın Chiba kentinde doğdu. İlk romanı olan Morisaki Kitabevi Günleri 2010 yılında beyazperdeye uyarlandı.

Morisaki Kitabevi Günleri

 森崎書店の日々

SATOSHI YAGISAWA

@ayisigikitap

**ATHICA: 454
ROMAN: 217**

**Morisaki Kitabevi Günleri
Satoshi Yagisawa**

MORISAKI SHOTEN NO HIBI
© 2026 Satoshi YAGISAWA

All rights reserved.
Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Turkish edition arranged with SHOGAKUKAN through
Emily Books Agency and Anatolialit Agency.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım
Çevirmen: Peren Ercan
Editör: Selda Terek
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak ve Sayfa Tasarım: Ebru Aydın

Cover Illustrator: Ilya Milstein

ATHICA: Haziran 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-8502-79-4

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkkan.com
[f athicabooks](https://www.facebook.com/athicabooks) [s athicabooks](https://www.instagram.com/athicabooks) [v athicabooks](https://www.youtube.com/athicabooks)
[d athicabooks](https://www.spotify.com/athicabooks) info@destekyayinlari.com

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F
Zeytinburnu/İstanbul Tel. (0) 212 674 85 28
Sertifika No: 47939 mymatbaa34@gmail.com

Morisaki Kitabevi Günleri

森崎書店の日々

SATOSHI YAGISAWA

Yazın başından ertesi yılın baharına kadar olan dönemde Morisaki Kitabevi'nde idim. Dükkânın ikinci katında bulunan boş bir odada, kitapların arasına gömülmüş halde geçiriyordum zamanımı.

Her daim nemli odama gün ışığı girmezdi. Ayrıca etrafa eski kitapların küf kokusu sinmişti.

Fakat orada geçirdiğim zamanı hiç mi hiç unutamam. Çünkü orası, gerçek hayatıma başlamamı sağlayan yerdii. O dükkânda bulunmasaydım, hayatımın devamı eminim ki renkten yoksun, tekdüze ve yalnız olurdu.

Evet, orası asla unutamayacağım, değerli bir mekândır. Morisaki Kitabevi'nin benim için anlamı çok derindir.

Oradaki anılarım hâlâ gözkapaklarımın ardında canlı bir şekilde hayat buluyor. Her şey hiç de beklemediğim bir anda başladı. Gökten kurbağa yağmış olsa bu kadar şaşırmazdım. O gün bir yıl boyunca birlikte olduğum sevgilim Hideaki birden "Ben evleniyorum!" deyiverdi.

Bunu duyunca zihnim onlarca soru işaretiyle doldu. "Evlenelim..." dese, anlardım. "Evlenmek istiyorum..." dese, yine anlamlı olurdu ama "Evleniyorum..." demesi, tam anlamıyla tuhaftı. Evlilik dediğimiz şey karşılıklı rızaya dayandığı için bu tür kelimeler kullanması oldukça yanlışti. Üstelik bir de çok

basit bir şeymiş gibi çıkıvermişti ağzından. Sanki “Yerde yüz yen buldum!” der gibi umursamaz bir tarzda...

Haziranın ortasında bir cuma akşamıydı. Mesaim bitmişti ve Shinjuku’daki bir İtalyan restoranında akşam yemeğinin keyfini çıkarıyorduk. Otelin en üst katında bulunan bu restorandan neon ışıklarla parlayan güzel bir gece manzarası görünüyordu. Burası ikimizin de sevdiği bir yerdi.

Hideaki, çalıştığımız yerde benden üç yıl daha kıdemliydi ve işe girdiğimden beri ona gizliden gizliye hayranlık duyuyordum. Onun yanındayken kalbim, sanki bir trambolinde zıplıyormuşum gibi hızla çarpardı. Uzun zaman olmuştu baş başa çıkmayalı. Bu yüzden o gece, manzaraya karşı şarap içmek daha keyifliydi, özlemiştim.

Ne olduysa işte tam da o sırada oldu.

İstemsizce “Ne!” diyebilirdim sadece. Yanlış duyduğumu düşünmüştüm ama o, “Önümüzdeki yıl evleniyorum...” diye tekrarladı sakın bir tavırla.

“Evlenmek derken? Kim kiminle evleniyor?”

“Ben ve o kadın.”

“Hııı?” Yine başımı yana eğdim.

“O kadın da kim?”

Hiç utanıp sıkılmadan işyerimizdeki başka bir departmanda çalışan bir kadının adını söyleyiverdi. İşe benimle aynı dönemde girmişti ve insanın bir anda sıkıca sarılmak isteyeceği kadar tatlı biriydi.

Ona nazaran daha uzun boylu ama daha sıradandı fiziğim. O kadar şirin bir kızla çıkıyorsa benimle neden beraberdi ki? Anlayamadım.

Söylediğine göre yaklaşık iki buçuk yıldır birliktelermiş. Yani bu durumda bizden daha uzun bir süredir çıkıyorlardı. Benim onun başkasıyla çıktığından elbette haberim yoktu. Ondan hiç şüphelenmemiştim, böyle bir ihtimal aklıma bile gelmemişti.

Belli ki  irket içinde gizli tutulan bir ili kiydi ve kimsenin tadı kaçmasın diye açığa  ıkarılmamı tı. Peki ben? Biz? Belli ki ona göre gerçek bir sevgili değildim, sadece eğlenmek için kullandığı biriydim... Ben mi saftım, yoksa o mu tuhaftı?

Neticede birbirlerini aileleriyle tanıştırmı lardı. Gelecek ay ni anlanacaklardı. Ba ım dönmeye ba ladı. Kafamın içinde gümbür gümbür  alan bir  an vardı ve susmuyordu.

“D   n n haziranda yapılmasını istedi, beni dinlemedi bile. Ama bu yıla yeti mez zaten, değil mi? O yüzden şimdiden...”

Ağzından çıkan sözleri dalgın bir halde dinledim. Ardından yalnızca “ yle mi? İyiyymi ...” diye mırıldandım. Bu s yledi ime ben bile  a ırmı tım.

“Ah, sa  ol. Tabii seninle de bazen görüşmeye devam edebiliriz...” dedi Hideaki gülerek. Her zamanki gibi gevşek yüz ifadesini takınmı tı.

Bir filmde falan olsaydık ayağa kalkıp  arabı yüzüne fırlattırdım. Fakat ben eskiden beri duygularını dile getirebilen biri değilim. Sonradan, yalnız kalıp d   nd   mde bile, o sırada aklımdan neler geçtiğini tam olarak anımsayamıyorum. Yalnızca, o sırada kafamın içinde  alan  anların g r  lt s  kalmış aklımda.

Uyu uk bir halde onun yanından ayrıldım ve evime tek başıma döndüm. Kafam yerine geldiğinde içimi hızla hüzün kapladı.   fkeden ziyade üzüntü hissediyordum. H zn m öylesine somuttu ki, adeta elimde tutabilece im bir şeydi.

Gözlerimden durmak bilmeyen ya lar akıyordu. Ne kadar a larsam a layayım durmayacak gibi gelmişti bana. I ıkları açmadan kendimi yata ımın ortasına attım ve a lamaya devam ettim. “Gözlerimden akan ya lar petrol olsaydı zengin olur-dum!” gibi saçma sapan bir düşünceye kapıldım ve bir de bu sa malı a a ladım.

Birinin bana yardım etmesini istiyordum. Bunu gönülden diledim. Fakat bunu dile getirmeden sadece a ladım, a ladım...

Bundan sonra da kötü olaylar devam etti. Sonuç olarak onunla aynı yerde çalışıyorduk ve istemesem de yüz yüze gelecektik. Ya onun her zamanki gibi davranmasına ne demeli? Benim için çok daha acı vericiydi bu. Üstelik nişanlısına da sık sık yemekhanede ya da çay ocağında denk geliyordum. Kadının benim onunla olan durumumdan haberdar olup olmadığını bilmiyorum ama bana karşı hep nazikti, tebessüm edip selam veriyordu.

Bir süre sonra midem hiçbir şeyi kabul etmemeye başladı ve geceleri de uyuyamaz oldum. Hızla kilo kaybetmeye başladım. Gözlerimin altında oluşan mor halkaları makyajla bir şekilde saklamayı başarsam da genel görüntüm hiç de sağlıklı değildi.

İşteyken aniden gözlerimden yaşlar süzülüyor, tuvaletteyken defalarca ağlama sesimi bastırmaya çalışırken buluyordum kendimi.

Yaklaşık iki hafta kadar sonra hem fiziksel hem de zihinsel olarak buna dayanamayacağımı düşündüm ve müdüre istifa dilekçemi sundum.

Hideaki, son işgünümde “Buradan ayrılmış olsan bile arada yemeğe çıkalım!” dedi neşeyle.

Hem sevgilimi hem de işimi aynı anda kaybedince kendimi birden uzay boşluğuna atılmış gibi hissettim.

Aslen Kyushuluydum ve memleketimdeki üniversiteden mezun olduktan sonra iş bulmak için Tokyo’ya gelmişim. Bu yüzden iş arkadaşlarımdan başka kimseyi tanıımıyordum. İnsanlarla hemen samimi olamayan ve sosyal ilişkileri başarıyla sürdüremeyen biri olduğumdan, Tokyo’da yakın bir arkadaşım yoktu.

Düşününce yirmi beş yaşına kadar hayatım hep ortalama bir şekilde geçmişti. Ortalama derecede varlıklı bir ailede doğmuş, ortalama derecede bir üniversiteden mezun olmuş ve ortalama bir şirkete girmişim. Hayatımı da bu şekilde sürdürebileceğimi

endişelenmiş ve dayımdan bir şey rica etmişti. Durum buysa, pek de hayra alamet sayılmazdı.

Aslında, dayımla pek anlaşılamazdım. Herkese karşı rahat davranan ve anlaması zor bir adamdı. Tuhaf bir rahatlığı vardı, bu da bana garip geliyordu.

Aslında küçüklüğümde onun bu özelliğini çok severdim. Annemle Tokyo'daki ailesinin yanına gittiğimizde onunla birlikte oynardık. Fakat ergenlik dönemimde bu tuhaf insandan pek de hoşlanmamaya başladım. Her defasında gizli gizli ondan kaçırıyordum. Üstelik dayım o sırada bir işi olmamasına rağmen aniden evlenmiş ve tüm sülaleyi endişelendirmişti.

Ona bulaşmaya hiç niyetim yoktu. Bunun için Tokyo'ya geldikten sonra bile hep uzak durdum, onunla görüşmeyi hiç düşünmedim. Ancak sesli mesajı dinledikten sonra ertesi günün öğle vaktinde istemesem de onu aradım. Telefon etmeseydim annemin bana devasa bir canavar misali öfke kusacağını tahmin edebiliyordum. Ben ilkokula yeni başladığımda dayım yirmili yaşlarının ortasındaaydı. Dolayısıyla şimdi kırkını çoktan geçmiş olmalıydı.

Telefon bir kere çaldı ve derhal açıldı.

“Buyurun, Morisaki Kitabevi.”

“Ah, benim. Takako.”

“Vay vay!”

Dayım telefonun karşı tarafında aniden bağırdı. O enerjik hali her zamanki gibiydi. Telaşla telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

“Uzun zaman oldu. Neler yaptın?”

“Ah, evet. Bir şekilde götürdüm işte.”

“Tokyo'ya geldiğini biliyordum, Takako ama hiç gelmedin ziyarete.”

“Kusura bakma, işim çok yoğundu...” diyerek bir bahane uydurdum.

“Ama işinden ayrıldın artık, değil mi?”

Sadede geldiğimizde birden kekelemeye başladım. Karşımdaki insandan nezaket beklemenin anlamı yoktu. Dayım birbiri ardına laflar sarf etmeye devam ederek “Özledim seni...” gibi şeyler söyledi ve birden ağzından şu sözler döküldü:

“Yani benim de şey geldi aklıma. Bir süre daha çalışmayacaksan, buraya gelsene.”

“Ha?”

Bu ani teklifi beni şaşırtmıştı. Dayım da dur durak bilmeden devam etti:

“Kira, faturalar falan ağır geliyordur, değil mi? Burada kalırsan hepsi bedava olacak. Biraz da dükkânda bana yardımcı olursan çok makbule geçer.”

İşin aslını sordum ve dayımın, dükkânı tek başına işlettiğini öğrendim. Belini incittiği için hastaneye gidip geliyormuş ve sabahları onun yerine dükkânı açacak birini arıyormuş. Dayım, Kunitachi'deki evinde yaşadığı için mesai saatleri dışında dükkânda yalnızca ben olacaktım, dolayısıyla mahremiyetim de sağlanmış olacaktı. Dükkân, birkaç yıl öncesine kadar daire olarak kullanılıyormuş, bu yüzden banyosu ve tuvaleti de varmış.

Birazcık düşündüm. Sahiden de bu halde yaşamaya devam edemezdim. Bu hayatımı sürdürmeye çalışırsam, param hemen bitecekti. Fakat başkalarının da hayatıma burnunu sokmasını istemiyordum.

“Ama sana zahmet vermiş olmaz mıyım?” diyerek reddetmeye çalıştım. Fakat dayım hiç geri adım atmadı.

“Ne zahmeti olacak? Senin gelmenden çok memnun olurum.”

Momoko yengem de aynı düşünüyor muydu acaba? Tam bunu soracaktım ki lafımı yuttum.

Evet. Dayımın eşi Momoko, birkaç yıl önce evi terk etmişti.

Akrabalar arasında büyük tantana çıkaran bir olaydı bu. Evi yeni terk ettiği dönemde dayım öylesine üzülmüştü ki annem de “Bünyesi kaldıramayacak!” demiş, endişelenmişti.

Ben bundan haberdar olduğumda dayım adına gerçekten üzül müştüm ve içimde tuhaf bir huzursuzluk belirmişti. Çünkü evliliklerinin başlarında gayet iyi geçiniyorlardı. Momoko yenge iyi ve nazik biriydi. Evi terk edip gidecek biri gibi görünmüyordu.

Ben bunları hatırlayıp mırıldandığım sırada dayım “Anlaştık öyleyse...” diyerek kafasına göre konuşmayı ilerletti.

Ben direnmeyi sürdürüp “Ama eşyalarım var...” deyince eşyalarımı Kunitachi’deki boş bir yere gönderebileceğimi, sadece valizimi alıp gelmemin yeterli olacağını söyledi. Belli ki her şeyi önceden ayarlamıştı.

“Bu senin için de daha iyi, Takako. Bana güven.”

Güvenmek derken, on yıldır görmediğim birine nasıl güvenebilirdim ki?

“Öyleyse ben hazırlıklara başlıyorum...” dedi dayım ve cevabımı bile beklemeden müşterinin geldiğini, sonra görüşebileceğimizi söyleyerek telefonu kapattı.

Hayretler içinde telefonun dıt dıt sesini dinledim.

İki hafta sonra Jinbouchou İstasyonu’ndaydım.

Başımâ neler gelmişti de şu an bu haldeydim? Hayatım aniden, yetişemeyeceğim bir hızla, baş döndürücü bir şekilde değişmeye başlamıştı.

Sonrasında annemle telefonda konuştuğumda bana “Ya Kyushu’ya döneceksin ya da dayının yanına gideceksin, sen seç...” demişti. Ben de istemeye istemeye dayımın yanında kalmayı tercih etmiştim. Kyushu’ya gidersem, beni görücü usulüyle evlendireceklerinden ve bir daha buraya dönemeyeceğimden emindim. Bin bir zorluğun ardından Tokyo’ya geldikten sonra öyle şeyler yaşarsam, bunun tam anlamıyla bir yenilgi olacağını bildiğim için istemiyordum.

Uzun bir aranın ardından dışarıda olmak iyi geldi ama tökezledim. Metrodan yukarı çıktığımda sıcacık güneş ışığı sardı

her yanımlı. Uyuyarak geçirdiğim günlerde mevsim yaza dönmüştü bile. Başımın üzerindeki güneş, onlu yaşlardaki bir erkek çocuğu gibi cıvılcıvıldı. Şirketten istifa ettiğimde yazın gelmesine daha çok var gibi düşünmüştüm. Mevsimler bile bana ihanet ediyormuş gibi gelmişti.

Jinbouchou'ya ilk kez geliyordum. Dedemin evi de Kunitachi'de olduğundan, bu tarafa gelme fırsatım olmamıştı.

Kavşaktaki trafik ışıklarının önünde durdum ve etrafı inceledim.

Bir tuhaflık vardı.

Anacadde (dayımın sözünü ettiği Yasukuni Caddesi) boyunca yalnızca kitabevleri sıralanıyordu. Nereye bakarsam bakayım, kitabevi görüyordum.

Normalde bir caddeye bir kitabevi yeterliyken bu da neydi böyle? Sanseido ya da Shosen gibi büyük ve göze çarpan dükkânlar da vardı fakat asıl dikkat çekici olanlar küçük sahaf-lardı. Bu tür dükkânların yan yana sıralanmış olması epeyce ilginç geldi bana. Karşı taraftaki Suidoubashi yönündeki cadde-deyse, tezat olarak, birçok büyük ofis binası yer alıyordu ve bu durumu daha da tuhaf hale getiriyordu.

Öğle tatiline çıkmış olan şirket çalışanlarıyla dolu kavşağı geçip kitabevlerinin sıralandığı cadde boyunca yürüdüm. Ardından dayımın söylediği gibi yoldan saptım ve Sakura Caddesi dedikleri küçük bir ara sokağa girdim. Burada da bir sürü sahaf gayet normalmiş gibi yan yana sıralanmış haldeydi. "Sahafların harikalar diyarı..." diye mırıldandım içimden.

Sıcak güneş ışığının altında yanarken dayımın dükkânını nasıl bulacağımı düşünüyordum. O sırada dükkânlardan birinin önünde duran bir adamın bana heyecanla el salladığını fark ettim. Saçları dağınıktı, kalın çerçeveli siyah bir gözlüğü vardı ve genç bir delikanlı misali heyecanlı görünüyordu. Yarım kollu ekose gömleğinin altına keten pantolon giymiş ve

ayağına da sandalet geçirmişti. Bu tipi hatırlıyordum. Satoru dayım...

“Merhaba. Gerçekten de sensin, Takako!” dedi dayım yüzündeki kocaman gülümsemeyle.

Yakından bakınca dayımın iyice yaşlandığını fark ettim. Göz altlarında saklanması mümkün olmayacak derecede derin kırışıklıklar oluşmuştu. Mutsuz bir genç kız misali bembeyaz teninde de şaşırtıcı derecede çok leke bulunuyordu. Fakat gözleklerinin ardındaki gözleri ıslı ıslıdı.

“Beni dükkânın önünde mi bekledin?”

“Gelmene az vakit kala çıktım. Burası sahaflarla dolu, kaybolabilirsin diye düşündüm. Senin gelmeni bekliyordum. Okul üniformalı biri gelir sanıyordum. Takako, hangi ara büyüdü sen?”

Elbette büyümüştüm. Dayımla son görüştüğümüzde lise bire gidiyordum. Dedemin ilk ölüm yıldönümü için Tokyo’ya gelmiştim. Bunun üzerinden de neredeyse on yıl geçmişti. Bu his... Hiç şüphe yok ki benim hatırladığım dayımın ta kendisiydi. Kırk yaşını geçmiş olmasına rağmen o muzip tavırları hiç mi hiç değişmemişti. Ciddiyet denen kelimeden bu denli uzak bir insan olamazdı. İnsanlar arasındaki mesafe konusunda oldukça hassas olduğum onlu yaşlarımda, dayımın bu halinden fazlasıyla rahatsız olurdum.

Beni dikkatlice süzen dayımdan gözlerimi ayırdım ve dükkâna baktım.

“Hımmm... Demek burası dedemin açtığı dükkân.”

“Çağdaş Edebiyat Uzmanı - Morisaki Kitabevi” yazan tabelasına duygulanmış bir halde baktım. Dedemin babasıyla hiç tanışmamış olsam da bu geleneğin dayımla birlikte üç kuşaktır devam ediyor olması önemli bir şeydi.

Dükkân belki otuz yıllık, hatta belki de daha eskiydi. Ahşap, iki katlı bir yerdi ve cam kapının ardında kitaplar sıralanmıştı.

“Eh, ilk dükkânımızı Taishou Dönemi’nde Suzuran Caddesi’ne açmıştık. Şimdi yok tabii. Bu yüzden, burayı ikinci nesil ‘Morisaki Kitabevi’ gibi düşünebilirsin.”

“Vay be!”

“Hadi gir, gir.”

Dayım eşyalarımı elimden aldı ve beni dükkâna soktu. Girdiğim anda kesif bir küf kokusu burnumu gıdıklamaya başlamıştı.

“Küf kokuyor!” diye farkında olmadan homurdandığımda, dayım “Yağmur yağdıktan sonraki sabahın kokusu gibi nemli ve hoş hissettiriyor yani, değil mi?” diye gülerek bana takıldı.

Her yerde kitap vardı. Gün ışığının ulaşmadığı, yaklaşık on üç metrekarelik küçük odadaki her şey, Shouwa Dönemi’ne ait bir kokuya sahipti adeta. Düzenle sıralanmış raflar, boy boy kitaplar ve ciltli eserlerle dolup taşıyordu. Ansiklopedi gibi büyük boylular duvar kenarına yerleştirilmişti. Ödeme için kullanılan küçük tezgâhın arkası bile kitapla doluydu. Büyük bir deprem olsa, eminim ki bu kitap yığınının altında kalırdı insan.

“Kaç kitap var burada?” diye sordum yarı şaşkın bir halde.

“Bir düşüneyim... Yaklaşık altı bin kadar herhalde.”

“Altı bin mi?” diyerek hayret içinde haykırdım.

“Bizim dükkân küçük olduğu için ancak bu kadarını sığdırabiliyoruz.”

“Çağdaş edebiyat uzmanı ne demek?”

“Ah, genelde çağdaş Japon yazarların kitapları var bizde. Bir bak istersen.”

Dayımın cesaretlendirmesiyle dizi dizi kitapların sırtlarına bakmaya başladım. Akutagawa Ryunosuke, Natsume Soseki, Mori Ogai gibi benim de isimlerini bildiğim yazarlar da vardı tabii ama çoğunun ismini hiç duymamıştım. İsmi bildiklerim de eski lise bilgisinden ibaretti.

“Ne kadar çok insanı bir araya toplamışsın!” dediğimde dayım güldü.

“Buradaki kitabevlerinin çoğu, bizim gibi farklı uzmanlık alanlarına ait kitaplara sahiptir. Akademik kitaplar satanlar da var, tiyatro senaryoları satanlar da. Eski kartpostal ya da fotoğraf satan tuhaf dükkânları görmelisin. Burası dünyanın en büyük sahaf sokağı, Takako.”

“Dünyanın en büyüğü mü?”

“Aynen öyle. Meiji Dönemi’nden itibaren burası yazarlar, sanatçılar ve kültürel faaliyet gösteren insanlar tarafından bir kültür merkezi olarak benimsenip sevilmiş. Burada bu kadar çok kitabevinin olmasının sebebi o dönemde burada birçok okulun açılmaya başlanması... Haliyle akademik kitaplar satan dükkân sayısı artmış.”

“Demek o kadar eski.”

“Evet, bu sokak o tarihi dokusunu ve ruhunu hâlâ sürdürüyor. Mori Ogai ve Tanizaki Junichiro gibi yazarlar da burayı ana mekân olarak kullandıkları romanlar yazmışlar. Yurtdışından da pek çok turist gelir buraya.”

Dayım bunu sanki kendi başarmış gibi gurur duyarak anlatıyordu.

“O kadar zaman Tokyo’da yaşadım ama bunu hiç bilmiyordum!” dedim samimi bir hayranlıkla.

Ayrıca tek bir soru sorduğumda bu denli açıklama yapan dayıma da şaşırmıştım doğrusu. Onun işten güçten habersiz, aylak bir şekilde takıldığını sanırdım ama birçok şey biliyordu. Gerçekten de küçükken ziyaret ettiğim bu adamın odası kar-makarışık tarih ve felsefe kitaplarıyla doluydu.

“Sonra etrafı da gez. Burada çok ilginç yerler var. Neyse, bugünkü bu kadarı olsun, seni odana götüreyim. Yukarısı kitaplarla doludur ama rahattır.”

Bir üst kattaki odamı görünce düşüp bayılacak gibi oldum. Dükkâna sığmadığı söylenen kitaplar, odanın her yerini kule misali sarmıştı ve adım atacak yer yoktu. Bilimkurgu

filmlerinde gördüğümüz yakın geleceğe dair bir manzara gibiydi adeta. Yıllanmış klma var gücüyle çalışıyor olsa da şıpır şıpır terliyordum. Uzaklarda bir yerde cırcırb ce inin teki kula ımı tırmalayacak kadar şiddetli gıcırdıyordu.

Donuk bakışlarımla dayıma döndüm. Bir de “Ben düzenlerim, yukarısı rahattır...” demişti. Burada bir fare bile bacaklarını rahatça uzatıp uyuyamazdı ki.

“Eh, sen geleceksin diye biraz toparlayayım dedim ama...” Dayım, o karmakarışık saçlarını kaşıyarak bir bahane uydurur gibi konuştu. “   gün önce yine belimi incittim. Sahafta çalışınca böyle oluyor işte. Yine de kitapların yarısını yandaki boş odaya taşıdım. Kalanları da çabucak taşıyabilirsek, tam yaşanacak alan olur sana.”

O sırada aşağıdaki cam kapının açıldığını duydum. Dayım “Kusura bakma...” diyerek ka ar gibi aşağı indi.

Odaya göz gezdirdim ve derin bir nefes verdim. “ abucak” lafı ne kadar da kolayca çıkmıştı a zından. Kandırılmış hissediyordum. Gerçi yaşadığım daireyi boşaltmıştım, buraya yerleştirmekten başka çarem yoktu. Kendimi buna hazırladım ve odayı toplamaya başladım.

Gün boyunca kitaplarla cebelleştim. Ter içinde kalmıştım. Üst üste yığılmış yüzlerce kitabı yan odaya olduğu gibi fırlatıverdim. Babil Kulesi misali uzayan kitap kuleleri, en ufacak bir dikkatsizlikte, adeta Tanrı’nın gazabına u ramış asına yıkılıveriyordu. Bu manzarayı gördükçe kitaplara nefret beslemeye başladım.

Her şeye rağmen, akşama kadar kitapların büyük bir bölümünü boş odaya taşımayı ve odayı düzene sokmayı başarmıştım. Kitap yığını arasında kaybolmuş yemek masasını bile kurtardım. Yandaki odada kitaplar tavana kadar uzanıyordu artık. Yerin çökmesinden biraz endişelendim ama bina sa lamdı galiba. Etrafta kötü ruhlar gibi dans eden tozları elektrik

süpürgesiyle çektim. Duvarları ve tatamileri¹ de silince oda sonunda bir insanın yaşayabileceği hale geldi.

Ben yüzümde bir zafer işareti ve içimde tatminkâr duygularla odanın kapısında dururken dükkânı kapatan dayım yukarı geldi.

“Vay, toparlamışsın! Harika! Takako, sen 19. yüzyılın sonlarında yaşayan bir İngiliz olsaydın, pek maharetli bir hizmetçi olurdun!” şeklinde anlam veremediğim bir şey söyledi. Eh, artık bu insanla iyi geçinmem gerekiyordu.

“Ben yorulduğum, artık yatıyorum.”

“Tamam, güzelce dinlen. Yarından itibaren burası sana emanet.”

Dayım dükkândan ayrıldığında kendimi banyoya attım ve ardından, saçlarımı bile kurutmadan küf kokulu yorganın altına girdim.

Işıklar söndüğünde oda aniden öyle bir sessizliğe bürünmüştü ki... Sanki o kitap yayınları sesi emiyordu.

Bulanık ve loş tavana bakarken “Demek bir süre burada yaşamam gerekiyor. Hiç alışamayacağım galiba...” şeklinde bir huzursuzluk belirdi içimde. Fakat anıktı bu. Bir saniye sonra çoktan mışıl mışıl uyumaya başlamıştım bile.

Rüyamda, yakın gelecekte büyük bir şehirde yaşayan Android² hizmetçiydim. Şehirde tüm binalar, eski kitaplardan inşa edilmişti.

Ertesi sabah gözümü açtığımda nerede olduğumu anlayamadım. Yanımda duran çalar saate baktığımda saatin çoktan 10.22 olduğunu gördüm.

1 Tatami, geleneksel Japon tarzı odalarda zemin malzemesi olarak kullanılan bir minder türüdür. Geleneksel olarak pirinç samanı saplarından yapılmakta olup çağdaş tatamiler bazen sıkıştırılmış tahta kıymığı veya polistiren köpükten yapılırlar.

2 Teknoloji devi Google tarafından geliştirilen bir işletim sistemidir. Android işletim sistemi, genellikle, onu destekleyen cep telefonları ve tablet cihazlarda kullanılır.

Ne kadar derin uyumuşsam... Aniden tüm gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı ve “Ah!” diye fırladım yattığım yerden. Dükkânı saat 10.00’da açmam gerekiyordu. Yatmadan önce saati 8.00’e kurmuş olmama rağmen belli ki alarmı biri susturmuştu. Kim böyle bir kötülüğü yapardı ki? Tabii ki ben...

Tam bir rezillikti bu. Normalde erken uyanma konusunda iyiydim. Şirkette çalıştığım üç yıl boyunca hiç geç kalmamış olmakla övünürdüm. Pijamalarım üzerimdeyken darmadağın saçlarımla merdivenlerden indim ve ağır kepengi telaşla yukarı kaldırdım. Yaz güneşi içeri doluverdi. Caddedeki tüm dükkânlar çoktan açılmıştı. Ben epeyce geç kalmıştım.

Ne yapacaktım ki? Sabahki müşterileri kaçırmış olmamı dayıma nasıl açıklayabilirdim? Biraz paniklemiş halde pijamalarımınla tezgâhta öylece oturdum. Fakat şaşırtıcı bir şekilde kimse gelmedi.

Sonrasında da müşteri gelecek gibi görünmüyordu. Cadde- den geçen birkaç kişi oldu fakat hepsi dükkânın önünden gelip geçti. Kendimi aptal gibi hissettim. Uyuşuk uyuşuk yukarı çıktım, üzerimi değiştirdim, saçlarımı taradım. Hatta biraz makyaj bile yaptım ve yeniden aşağıya indim.

Öğle vaktinde, sonunda, içeri giren birkaç kişi oldu. Fakat onların çoğu da 50 ya da 100 yenlik cepkitapları alıp gidiyordu. Bu dükkân böyle nasıl geçiniyor diye endişelendim.

Hâlâ uykuluydum. Neredeyse otuz kez esnememi yuttum ve iki kez de şekerleme yaptım.

Saat bir gibi kafası ıslıl ıslıl parlayan, kel ve kısa boylu bir ihtiyar geldi. Beni tezgâhta görünce “Aaa?” dedi.

“Satoru Bey nerede? Sen de kimsin yahu? Yarızamanlı çalışan mısın? Buraya çalışan alacak kadar parası yok, öyle değil mi?”

İhtiyar birbiri ardına sorular soruyordu. Fazla meraklı, cıvık biri gibi geldi bana.

“Şey dayım bugün saat iki gibi gelecek. Ben yeğeni Takako. Yarızamanlı olarak çalışmıyorum, buraya yerleştim. Dükkânın nasıl geçindiğini bilmiyorum.”

Ben de rahat bir şekilde konuşunca “Hııı?” dedi ihtiyar ve ilgiyle bana baktı.

“Vay be, Satoru Bey’in böyle genç ve tatlı bir yeğeni varmış demek.”

Adama tatlı tatlı tebessüm ettim. Az önceki halimi görmemiş olması iyiydi. Oldukça iyi bir amcaya benziyordu. Yumuşak huylu biri gibiydi ve daha da önemlisi gözleri keskindi.

“Eee, uzun zamandır Shiga Naoya okumak istiyordum da. Eşim de kitaplarımın çoğunu atmıştı zaten daha önce.”

İhtiyar, rafların arasında dolaşırken bir yandan da konuşuyordu. Ben bunları nereden bilebilirdim ki zaten? Bugün tanışmıştık.

“Eee, neredeydi?”

“Ne?”

“Shiga Naoya’nın kitaplarını diyorum.”

“Ah, evet. Şuralarda bir yerlerdedir herhalde.”

İhtiyar beni süzer gibi sert gözlerle baktı.

“Sen kitap okuyor musun?”

“Hayır, hiç okumam.”

Gülümseyerek karşılık verdiğimde ihtiyarın yüzü aniden ruh gibi oldu ve gözleri harlandı.

Böylece o bitmek bilmeyen nutkuna başladı. Çatmıştım resmen. Gençler artık kitap okumuyor, bilgisayar ya da oyunlara gömülüp duruyorlar ve elden bir şey gelmiyor. Kitap okusalar da manga ya da çevrimiçi romanlar gibi yüzeysel şeyler okuyorlar yalnızca.

Benim oğlum da otuz yaşına geldi ama oyun oynamaktan başka bir şey yapmıyor. Dinle bak. Sen de böyle olursan dünyanın yalnızca yüzeyini görebilirsin. Yüzeysel bir insan olmak istemiyorsan, buradaki muhteşem kitaplardan birazını olsun oku.

İhtiyar durmadan bu tür şeyler geveledi. Nihayet gittiğinde bir saat geçmişti. Sürekli konuşmuş ama hiçbir şey satın almamıştı. Üzerime tarifsiz bir yorgunluk çöktü. Yarım saat kadar sonra gelen dayım, bana resmen Tanrı gibi göründü.

Dükkâna girer girmez defteri kontrol etmeye başlarken “Günün nasıl geçti? Seni zorlayan bir şey oldu mu?” diye sordu dayım.

“Hayır...” dedim yorgun halde. “Ama öğleden sonra, kafası papaya meyvesi gibi, yanları dışında saç kalmamış bir adam geldi ve bir şeyler anlatıp durdu.”

“Ah, Sabu Bey. Yirmi yıllık müdavimimizdir kendisi.”

İstemsizce acıyla gülümsedim. Sahiden de “Sabu” adı ona tam uyuyordu.

“O adam, Japon edebiyatının ustalarını çok sever ama uzun konuşur tabii. Ben de onu takip etmekte zorlanıyorum bazen. Çay falan ikram edip her dediğine başını sallarsan bir süre sonra gider.”

Hıı, müşterilerle uğraşmanın gerçekten zahmetli olduğunu mırıldandım. “Müdavim” sözcüğü bile bu dönemde duyması zor bir şeymiş gibi geliyordu.

“Bu arada, dayı...” diye söze başlayarak günün en büyük sorusunu sormak üzere hazırlandım.

“Evet?”

“Bu dükkân kendini döndürebiliyor mu? Pek müşteri gelmiyor, bir şey satın alsalar bile hep ucuz şeyleri seçiyorlar.”

Dayım keyiflenmiş gibi kahkaha attı.

“Haklısın, günümüzde eski kitaplar pek satılmaz. Babamın gençliğinde sahaflar daha çok para kazandırırılmış. O zamanlar da yayıncılık bu kadar aktif değildi ve televizyon falan da yoktu. Şartlar başkaydı. Biz burada altı yıldır internetten de kitap satıyoruz ve on binlerce yen eden nadir kitaplar da satılıyor, bir şekilde geçiniyoruz işte. Sabu Bey başta olmak üzere, babamın

zamanından kalma müdavimlerimiz de çok var. Takako, sen sahafa gitmez misin hiç?”

“Book Off”lara¹ falan gidiyorum bazen. Manga da okuyabiliyorum orada.”

“Doğru ya, artık öyle zincir mağazalar var her yerde. Oralarda, bizdeki gibi onlarca yıl öncesinin yazarlarının kitapları bulunmaz pek. Talep yok çünkü. Yine de böyle eski kitapları seven insanlar da çok. Senin yaşlarındaki insanlar arasında bile eskileri sevenler var. Onlar için burası adeta bir cennettir. Ben de onlardan biriyim aslında.”

“Hımmm... Sahiden de odan kitapla doluydu. Burayı devralalı ne kadar oldu, dayı?”

“Babam hastalandığında devralmıştım. On yıldan fazla oluyor herhalde. Ben diğer dükkân sahiplerine göre acemi kalıyorum tabii. Onların hepsi otuz kırk yıldır dükkân işletiyor.”

“Vay, harikaymış. Ben böyle bir dünyayı idrak edemiyorum.”

“Okumayı dene, Takako. Buradaki kitaplardan hangisini istersen okuyabilirsin...” dedi dayım gülümseyerek.

Ben de yalnızca “Ahaha!” diyerek güldüm.

Sonrasında, uyuyakalmamayı başararak dükkânı idare ettim. Çok şükür ki dükkân öğlene kadar sakin oluyordu, bu yüzden tezgâhın arkasında öylece takılsam da yetiyordu.

Odayı değiştirmiş olmam, hayatıma o denli büyük bir etki de bulunmamıştı. Sabahları dükkânı açıyor, dayım gelene dek bekliyordum ve sonrasında benim işim bitiyordu. Ardından, yukarı çıkıyor ve yorganı çekip uyuyordum.

Odamda yalnızca en gerekli eşyalar vardı, buna tam anlamıyla “hayat” denemezdi ama benim için sıkıntı yoktu. Dünyada olup biten her şeyi bir kenara bırakıyormuşum gibi rahat bir histi benim için.

¹ Japonya’da vergiden muaf, pek çok şeyin satıldığı turistik dükkânlar.

Dayım öğleden sonraları, normalde şirket çalışanlarının asla giymeyeceği derece bol ve rahat bir kıyafetle çıkagelirdi. Geldiğinde önce defteri kontrol eder, internet siparişlerini teyit eder ve telefonda birileriyle iş konuşurdu.

“Ya, olmaz öyle!”, “Ne kadar da uğraştırıcı!”, “Bu kısmı işletmemiz gerek...” gibi sözlerini duyduğumda herhalde işten yakınıyor diye düşünürdüm. Yine de ses tonu bir yandan da mutlu gibi gelirdi.

Beni şaşırtan şey, eski kitap dünyasında böylesine geniş bir ağın bulunmasıydı. Dayımın söylediğine göre kitapların topluca tedarik edilmesi, dükkândaki kitapların tükenmemesi gibi şeyler bu tür bağlantılara ve insan ilişkilerine dayanıyormuş büyük ölçüde. Bilhassa, Morisaki Kitabevi gibi özel uzmanlığı olan işletmelerde, müşterilerin satmaya getirdiği kitaplarla stokları tamamlamak mümkün olmadığından, dernek gibi yerlerin düzenli olarak başlattığı müzayedelerde eski kitapları nasıl satın alacakları da önemli bir konuymuş.

“Evet, burası bireysel bir işletme ama bu sektörde insan ilişkileri her şeyden daha önemli. Eh, dünyadaki her şey için geçerli bu tabii...” gibi şeyler söyledi dayım bilmiş bir edayla.

Fakat bunları söyleyen dayımla, dedemden edindiğim “sahaf sahibi” imajı baştan aşağı farklıydı.

Dedem oldukça başına buyruk, otoriter biriydi. Ağzından az söz çıkardı, akraba buluşmalarında ailenin reisi olarak dimdik dururdu. Çocukken içten içe ondan korktuğumu fark eden babaannem, “O sahafın başında, yapacak bir şey yok...” diyerek gülümserdi.

Dedemin aksine dayım, yumuşakçalar gibiydi; rahat, stresiz, hatta belki vurdumduymaz... Onunla ilk kez bu kadar çok zaman geçiriyordum ama yanında durdukça bu kadar rahat olmasına şaşıryordum. “Herhalde Momoko yenge de dayımın bu haline katlanamayıp gitti...” şeklinde gereksiz düşüncelere

kapılıyordum. Yine de buraya gelen müdavimler, gayet samimi bir şekilde ondan bundan sohbet ediyor, hallerinden memnun görünüyordular.

İş dışında pek konuşmasak da bir hafta sonra dayım artık buna katlanamıyormuş gibi bir tavırla “Hep uyuyorsun, Takako. Sanki uyku büyücüsü gibisin!” dedi hayretler içinde.

“Uyuma yaşlarımdayım...” diyerek soğuk bir karşılık verdim bana müdahale etmek isteyen dayıma. Eline malzeme veremezdim.

“Yirmi beş yaşında ne uykusu?”

“İşte, uyuyan çocuk büyür.”

“Bak işte, zamanın var. Şuralarda dolaşmak istemez misin? İlginç yerler var. Ben buraya çocukluğumdan beri gelirim ama hiç sıkılmadım.”

“Böyle iyiyim, sağ ol, uyumayı tercih ederim.”

Dayım hâlâ bir şeyler söylemek istiyor gibi görünüyordu ama ben konuşmaktan kaçmak için kısa kestim. Ardından bana ne söylerse söylesin, taş gibi bir suratla yanıt vermedim. İçten içe ona tavır almıştım. Dayım mutlaka annemle konuşmuş ve neler yaşadığını az çok öğrenmiş olmalıydı. Buna rağmen hiç umursamadan rahat bir şekilde bunları söylemesi tepemi attırmıştı.

Üstelik, müdavim Sabu Bey bile benim hayatımdan haberdardı ve “Ah, uyku büyücüsü Takako...” diye benimle eğleniyordu.

“Kimden duydunuz bu lafı?” diye somurtarak Sabu Bey’e sordum ama dayımdan başka biri olmasına imkân var mıydı ki? Gerçekten sinir bozan biriydi.

“On beş saat uyumak sıkıcı değil mi?”

“On beş saat uyumuyorum. Genelde on üç saat!” diye saldırgan bir tavırla karşılık verince Sabu Bey hayretle başını salladı.

“Senin yaşlarındayken o kadar çok kitap okurdum ki uymaya vaktim bile olmazdı, zaten istemezdim de.”

“Ben uyumaya karar verdiğimde, uyurum.”

“Tam da Satoru Bey gibi inatçısın.”

“Mümkün değil. Kimse onun kadar alık olamaz.”

“Kendinize has mizah anlayışınız da benziyor demek...” dedi Sabu Bey ve kıs kıs güldü.

“Benzemiyor dedim ya. Beni onunla bir tutmayın lütfen.”

“Hayır, hayır. Sen onu küçümseme!” dedi Sabu Bey aniden ciddileşen ses tonuyla. “O denli alık görünüyor olsa bile bir şekilde buranın kurtarıcısı oldu.”

“Kurtarıcısı mı?” diye sordum, gözlerim fal taşı gibi açılmış halde.

“Evet. Kendin sorarsın...” dedi Sabu Bey imalı bir şekilde ve “Adios!” dedikten sonra havalı bir el sallama hareketiyle dükkândan ayrıldı.

Pek de önemsemiyordum aslında. Dayım kurtarıcı olsa da olmasa da benim ilgimi çekmiyordu. Tek isteğim yeniden yatağa girip mişıl mişıl uyumaktı.

Bu arada beni bile şaşırtacak derecede uykum gelmişti. Sabu Bey’e “on üç saat” demiş olsam da dükkânın açık olmadığı zamanlarda tüm gün uyuyordum. Uyumak, uyumak ve uyuyup yok olmak istiyordum. Rüyalarımda kötü şeyler düşünmek zorunda değildim. Rüyalar bal misali tatlıydı. Ben de arılar gibi uçarak balın olduğu yeri arıyordum.

Uyanık olduğum zamanlar ise pek iyi hissetmiyordum. İster istemez Hideaki geliyordu aklıma. Bana nasıl gülümsediğini, saçıma nasıl dokunduğunu hatırlıyordum. Bencil davrandığı anları, detone olup bunu kompleks haline getirmesini, birdenbire ağlamaklı oluşunu, hepsini, her şeyini seviyordum. Aptal olduğumun da farkındaydım ama onunla birlikteyken kesinlikle mutluydum. Bu anılar hücrelerime kazınmış gibiydi, bir türlü kaybolup gitmiyordu.

Bana söylediklerinin yalan olabileceğini düşünüyordum hâlâ. Belki de benimle biraz oynamak, dalga geçmek istemişti.

Yaşadıklarımızı hatırladıkça, her şeyin bir yalan olması imkânsız gibi geliyordu. Ama durum ortadaydı işte.

“Kandırdım!” deyip beni şaşırtmasını çok isterdim. Fakat elbette artık bu mümkün değildi. Mümkün olsaydı, şu an burada olmazdım.

İşte bunları düşünmemek için kendimi uykuya veriyordum. Zaman, geri gelmesi imkânsız bir hızda akıp gidiyordu.

“Takako, uyuyor musun?”

Yazın sonlarına doğru bir akşam, kapının ardından böyle seslendi dayım. Saate baktığımda, sekiz olduğunu fark ettim. Dükkanı kapatma zamanı gelmişti.

“Uyuyorum...” diye yanıtladım yatağın içinden.

“Uyuyan insan cevap verebilir mi ya?”

“Ama uyuyorum. Ben uyku büyücüsüyüm ya hani.”

“Hahaha!” diye güldü dayım, sürgülü kapının ardından. “Bana kızgın mısın? Sabu Bey’e anlattığım için.”

“Kızgıyım. Beni canavar gibi göstermişsin.”

“Yani. Ben yeğenim için endişeleniyorum sonuçta. O da seni merak ediyor ve bir şeyler soruyor. Dışarı çıksana bakayım. Bir yere gideceğim şimdi, birlikte gidelim mi?”

“Gerek yok!” diyerek kesin bir şekilde konuştum sürgülü kapıya doğru fakat dayım ısrarını sürdürdü.

“Kötü bir şey yapmayacağım. Tamam mı? Gelirsen, bir daha uyumana asla karışmayacağım. Söz.”

“Gerçekten mi?” diye sordum tereddüt içinde.

“Evet, yemin ederim. Yeminimi bozarsam beni falakaya yattırırsın.”

Mecburen yattığım yerden kalktım, elimle saçlarımı düzelttim ve kapıyı biraz araladım.

“Söz mü?”

Kapının ardından ona dik dik bakarken dayım başını salladı.

“Evet, söz.”

Gitmek istediği yer, Morisaki Kitabevi'nin hemen dibindeydi.

"Geldik..." dedi ve ara sokakta bulunan bir dükkânın önünde durdu. Artık benzerini pek göremediğimiz, ahşap yapılı eski bir kafeydi burası. Bıyıklı, ağırbaşlı, orta yaşlı bir adamın sahibi olduğu yerlere benziyordu. "Subouru" yazılı tabela, karanlığın içinde belli belirsiz ışıldıyordu.

"Sık sık gelirim buraya."

Dayım, ağır görünen kapıyı ardına kadar açtığı anda kahvenin buram buram kokusu yayıldı etrafa.

Tezgâhta kahve hazırlamakta olan adam bize gülümseyerek selam verdi:

"Ah, Satoru Bey. Hoş geldiniz."

"Merhaba, üstadım. Bak, yeğenim Takako."

"Merhaba..."

Ben de küçük tezgâhta dayımın yanına oturdum ve başımı eğerek selam verdim. Üstadın bıyığı yoktu fakat ince yüzlüydü, ağırbaşlı bir havası vardı ve heybetli görünüyordu. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı muhtemelen. Yaşı fark etmeksizin çocuk gibi olan dayımın bu adamdan birazcık örnek alması gerekiyordu.

"Ben harman kahve alayım. Sen ne istersin, Takako?"

"O zaman ben de ondan alayım."

Dükkânı şöyle bir inceledim. İçerisi loş fener ışıklarıyla aydınlatılan, piyano sesinin geldiği sakın bir ortamdı. Kararmış tuğla duvarlar, buraya önceden gelen müşterilerin bıraktığı yazılarla doluydu. Bu da dükkânın havasıyla muhteşem bir uyum sağlıyordu. Bu atmosfer oldukça hoşuma gitmişti, uzun zaman sonra kalbimde hoş bir kıpırtı hissettim.

"Biliyor musun, bu dükkân neredeyse elli yıllık. Eskiden ünlüler de sıkça gelirdi buraya..." dedi dayım.

"Vay be, bu sakın atmosferi yakalamak kolay olmamıştır tabii..." diyerek içtenlikle başımı salladım.

Neredeyse beş dakika sonra garson kız, kahvelerimizi getirdi.

“Morisaki Bey, iyi akşamlar.”

“Selam, Tomo. Bak, yeğenim Takako’yu getirdim.”

“Merhaba...” diyerek başımı eğdiğimde Tomo da “İyi akşamlar...” şeklinde karşılık vererek tebessüm etti.

“Tomo bizim müdavimlerimizdendir. Tam bir kitap kurdudur.”

“O kadar da sayılmaz aslında...” dedi Tomo ve yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. Ya yaşittik ya da benden biraz daha küçüktü. Beyaz tenliydi ve yanakları dolgundu, konuşma tarzı biraz sakindi. Üzerindeki siyah önlükle birlikte çok tatlı görünüyordu. Onunla iyi anlaşacağımı hissediyordum, bu da beni mutlu etmişti.

“Ne oldu, Takako? Kadın garsonları daha mı çok seviyorsun yoksa? Genç erkekler de var!” dedi dayım ve tezgâhın arkasına doğru elini salladı. “Takano!”

“Morisaki Bey, hoş geldiniz.” Uzun boylu, zayıf ve genç bir adam perdenin aralığından aniden başını uzatıp dayımı selamladı.

“Takano, bir ara yeğenimle buluşmak ister misin?”

“Heey!”

Dayımın eline pat diye vurdum.

Takano’nun oldukça utangaç bir hali vardı, bu kadarı bile onun yüzünü kızartmaya yetmişti.

“Takano, bir gün kendisine kafe açmak istediği için burada çalışıyormuş. Gerçi sürekli hata yapıp bizim üstattan fırça yiyor.”

Dayım, “fırça yiyor” kısmını özellikle keyifli bir şekilde söyledi.

Üstat, “Utandırarak şeyler söyleme insanlara!” diyerek araya girdi. Takano, sahiden de hafifçe itilse, devrilecek kadar çelimsiz duruyordu. Bu yüzden, dayıma hak verdim.

Bu konuşmadan sonra da dayım gayet enerjikti. “Ah, Satoru Bey...” diye yakındaki masada oturan orta yaşlı bir kadının

sesini duyduğunda “Vay vay, Shibata Hanım!” diyerek kuyruğunu sallaya sallaya gitti. Sonra diğer masaya da aynı şekilde yöneldi.

Kitabevindeyken bile daha ağırbaşlıydı. Dışarı bir adım attığında hali buydu, görmüş oldum. Köpeğin peşinde maskara olan bir sahip gibi hissettim kendimi ve iç çektim.

“Satoru Bey burada pek nazı sözü geçen biridir...” dedi üstat acı acı gülümseyerek. O güldüğünde, göz kenarlarında tatlı kırışıklıklar belirliyordu.

“Cana yakın biri, o kadar...” dedim imalı bir şekilde. “İlk kez bu kadar leziz bir kahve içiyorum. Dükkânın atmosferi de çok güzel.”

Üstat, “Hihihi...” diye alçak sesle güldü. “Çok teşekkürler. Böyle bir yere gelmemiş olan gençler, burayı ferah buluyor galiba. Takako’ydu, değil mi? Buralara uğramadın mı daha önce?”

“Hayır, hiç gelmemiştim. Geçenlerde dayımın dükkânına yerleştim.”

“Aa, Morisaki Kitabevi’ne mi? İyiymiş. Jinbouchou’daki hayatının keyfine var.”

“Hıhı...” diyerek asık ve biraz da alaycı bir suratla homurdandım.

“Bir şey mi oldu?”

“Dayım da öyle diyor.”

“Öyle tabii. Satoru Bey kadar bu şehri seven biri yoktur.”

“Ben pek anlayamıyorum...” diyerek bir kez daha homurdandım. “Ama bu dükkânı harika bulduğum gerçek. Mutlaka yeniden gelmek isterim.”

“Tabii, istediğin zaman çık gel.” Üstat böyle söyledikten sonra gözlerini kısıp tebessüm etti.

Uzunca bir süre kafede kaldıktan sonra gece geç saatte dayımla dışarı çıktık ve aylak aylak caddede yürüdük. Gece

rüzgârı iyiden iyiye sonbaharı hissettirmeye başlamıştı ve insanın yanaklarına serince dokunuyordu.

Dayım, sonrasında sipariş verdiği bir birayla zilzurna sarhoş oldu ve “Güzel bir gece...” gibi şeyler söyleyip durdu, bir ara önümde tökezledi.

Düşünüyorum da çocukluğumdan beri dayımla ilk kez bu şekilde yürümüyorduk. O zamanlar da dedemin evinin civarlarında keşfe çıkıyoruz bahanesiyle el ele tutuşur ve tüm gün etrafı dolaşırdık. Çok eğlenirdim o zamanlar. Yüzümden kahkaha eksik olmazdı. Tek çocuktum ve içime kapanıktım. Dayım benden büyük ve tatlı bir ağabey gibiydi. Onunla buluşmayı dört gözle beklerdim.

Bunları düşünürken dayımın yaklaşık yedi metrekaarelik darmadağınık odasında, çalmayı beceremediği gitarıyla Beatles şarkılarını söylediğimiz, kendimizi kaptırarak Tezuka Osamu ve Ishinomori Shotaro’nun mangalarını okuduğumuz anılar canlı bir şekilde belirdi zihnimde. Bu sayede, önümde yürümekte olan dayıma o zamanlardaki gibi yakınlık hissetmeye başladım.

“Hey, Satoru dayı!” Birden yalpalayarak yürüyen dayıma seslendim arkadan.

“Ne oldu?” Dayım arkasına döndü ve beni o her zamanki genç çocuk bakışlarıyla süzdü.

“Benim yaşlarımdayken ne yapıyordun?”

“Yani, herhalde sürekli kitap okuyordum.”

“Bu kadarcık mı?” Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. “Şu an yaptığından pek farklı değil sanki...”

“Bir de seyahate çıkardım.”

“Seyahate mi?”

“Evet, Japonya’nın dört bir yanında yarızamanlı işlerde çalışıp para biriktiriyordum. Sırt çantamı aldım ve birçok ülkeye gittim. Tayland, Laos, Vietnam, Hindistan, Nepal... Avrupa’yı da baştan sona dolaştım.”

Dayımın böylesine aktif bir insan olmasına şaşırmıştım.

“Neden böyle yaşadın? Normal bir şekilde çalışmayı düşünmedin mi hiç?”

“Yani...” O günleri hatırlamış olacak ki dayımın gözleri daldı. “Kısaca anlatacak olursam, dünyanın çeşitli yerlerini kendi gözlerimle görmek istedim. Farklı olasılıklara şahit olmak istedim. Başkasının değil, yalnızca kendi hayatımı öğrenmek istedim.”

Kendine dair ihtimalleri sınamak için Japonya'dan uzaklaşmak ve en nihayetinde o küçücük dükkânın başına geçmek biraz çelişmiyor muydu? İstemsizce başımı yana eğdim.

O sıradaki konuşma şekliyle, çocukken tanıdığım dayımın zihnindeki imajı oldukça farklıydı. Artık yetişkin olduğumdan, ben de dayımın hislerini anlayabiliyordum. Hiçbir şeye bağlı olmadan, kendi değer yargılarım ve hislerime göre yaşayabilmenin hayalini kurardım üniversitedeyken. Ancak bunu gerçekleştirmek için harekete geçme cesaretinden eser yoktu bende.

Belki de dayımın bu denli özgür ve rahat olmasının sırrı tam olarak orada saklıydı. Bunu düşününce ona biraz olsun imrendim.

“Her neyse işte, yirmili yaşlarımda böyle dolaşıp durdum. Babam da beni her fırsatta fırçalardı. Sonra da öldü ve ben de dükkânın başına geçtim.”

“Pişman mısın?”

“Yok canım!” dedi dayım gülerek. “Bana bu denli uyan başka bir iş yoktur. Kitapları seven bir insan için burası kadar harika bir ortam bulunamaz. Bu dükkânı işletebildiğim için onur duyuyorum. Bu yüzden, babama ve dedeme ne kadar minnettar olsam az.”

“Hııı... Ne kadar iyi yapmışsın, dayı.”

Dayım şaşkın şaşkın baktı. “İyi derken?”

“Sevdiğin işi yapıp hayatına devam edebiliyorsun.”

“Öyle değil işte. Ben de başlarda çok direndim. Bir gün babamın yerine geçeceğimi rüyamda bile göremezdim gençken. Şimdi bile tereddüt ettiğim birçok şey var. Ama insanın gerçekten ne istediğini kavraması hemen mümkün olmuyor. Ömür dediğin, yavaş yavaş idrak edebileceğimiz bir şey belki de.”

“Ben... Bunlarla uğraşmayarak hayatımı boşa mı harcıyorum acaba?” Dayım bana bakarak şefkatle tebessüm etti.

“Bence öyle değil. Hayatta bazen durmak da önemlidir. Bu yaptığın, hayat dedikleri uzun yolculukta bir mola. Burası bir rıhtım, sen de bir gemisin ve bir süreliğine buraya demirledin. İyice dinlenince yeniden açılacaksın.”

“Hem böyle konuşuyorsun hem de uyumamdan şikâyet ediyorsun!” dedim sitem ederek.

Dayım “Hahaha!” diye kahkahayı bastı. “İnsan dediğin, çelişkili bir varlıktır.”

Ben de istemsizce kahkaha attım. Bu adam böyle biriydi sahiden.

“Peki, dayı, seyahat ederek ve kitap okuyarak birçok şey öğrendin mi?”

“Evet. Fakat nereye gidersem gideyim, kaç kitap okursam okuyayım, hâlâ hiçbir şey bilmediğimi ve hiçbir şey görmediğimi hissediyorum. Hayat böyle bir şey. Kararsızlık içinde yaşayıp gidersen. Santouka’nın bir şiiri vardı ya hani. ‘Nereye gidersen git, karşında hep mavi dağlar..’ der.”

“Şey, dayı.” Uzun zamandır sormak istediğim bir şeyi nihayet o andan aldığım cesaretle söylemeye karar verdim.

“Efendim?”

“Momoko yenge neden evi terk etti?”

“Hımmm... Onunla düşünce şeklimiz benziyordu aslında. Bu, bizi hem birbirimize bağladı hem de birbirimizden ayırdı bence. Biz tam olarak bir seyahatin ortasında tanışıp

birbirimize âşık olduk. Fakat o seyahati bitirmemiz gerekiyordu. En sonunda bir limana varmalıydık. Varış noktamızın aynı olduğunu düşünüyordum ama ne yazık ki öyle değilmiş.”

“Demek öyle... O sırada ne hissettin peki? Üzıldün mü?”

“Yani...” dedi dayım dolgun bulutlarla kaplı göğe bakarak. “Üzıldüm tabii ama...”

“Ama?”

“Yine de şu an her ne yapıyorsa, mutlu olmasını diliyorum.”

“İyi de...” dedim onun hislerini tam anlamıyla kavrayamadan. “Yengem seni terk edip gitmedi mi?”

“Momoko, benim gerçek anlamda sevdiğim tek kadındı. Bu gerçek, ömrüm boyunca değişmeyecek. Onunla geçirdiğimiz anlar hâlâ gönlümde. Bu anlamda, ben Momoko’yu hâlâ seviyorum.”

Nasıl böyle düşünabiliyordu?

Bunu sormak istedim fakat dayımın, sokak lambası tarafından aydınlanan yüzü o kadar yalnız görünüyordu ki başka bir şey söyleyemedim.

O gece uyuyamadım nedense. Duygularım tuhaf bir şekilde yükselmişti. Vakit gece yarısına gelmiş olsa da zihnimi sakinleştiremiyordum.

Uzunca bir süre yatakta debelenip durdum. Birbirinden farklı düşünceler zihnimde kesişti ve iyice şişip patlayacak gibi oldu. Bundan sonra yaşayacağım şeyler ve geçmişteki anılarım kafamın içini kurcalıyor ve beni boğuyordu.

Bu fena bir durumdu. Yattığım yerden kalktım. Hiçbir şey yapmazsam, acıya iyice gömölüp nefessiz kalacaktım. Televizyon falan izlemeyi düşündüm fakat bunun için önümdeki kitap yığınının düzenlemem gerekiyordu. Zaten gecenin üçünde televizyonda hiçbir şey bulamazdım.

Bir kitap olsaydı iyi olurdu diye düşündüm karanlığa dalgın halde bakarken. Kitap okusaydım zaman geçirebilirdim.

O esnada “Ah!” dedim. Orası bir kitabevi değil miydi zaten? Kitaptan bol ne vardı ki? O zamana dek kitaplara düşmanca baktığımdan, gerçek işlevleri tamamen aklımdan çıkmıştı.

Işığı açtım ve hızlıca ilginç bir kitap var mı diye bakınmaya başladım. Fakat hangi kitabın ilgimi çekebileceğini kestiremiyordum. Hepsi birbirinin aynısı görünen, eski kitaplardı. Dayım olsaydı eminim ki onların arasından istediğini şıp diye bulabilirdi.

Yapacak başka bir şey yoktu, kitaplık dağının önünde durdum ve gözlerimi yumdum. Elimi öylece uzatıp ilk dokunduğum şeyi “Hadi bakalım!” diyerek çektim. Eserin adı *Bir Genç Kız Ölene Kadar*’dı. Yazarı Murou Saisei... Lisedeki modern Japon edebiyatı dersinde adını duyduğum bir yazardı.

Yastığımın başındaki loş ışık eşliğinde, yatağın içinde okumaya koyuldum. Kitaptan illa sıkılıp bir noktada uyuyacağımı sanıyordum. Zamanın nasıl aktığını anlayamadım. Bir saat kadar sonra kitabın içine çekilmiş haldeydim. Metin açısından zor ifadeler vardı fakat içerik açısından genel insan psikolojisi temasındaydı, bu da beni oldukça içine çekmişti.

Hikâye, ana karakterin Kanazawa’da geçirdiği çocukluk yıllarından, şair olma hayali peşinde Tokyo’ya gelip Nezu’da yaşamaya başladığı dönemi konu alıyordu. Oradayken, üvey ablası ve arkadaşının sevgilisi gibi kadınlara duyduğu hasret de işleniyordu. Eserin adında geçen “bir genç kız”, ana karakterin Tokyo’ya geldiğinde işsiz güçsüz halde yoksulluk içinde kıvanırken tesadüfen tanıştığı biriydi. Ana karakter, o kızla yaşadıkları sayesinde yaralı kalbini bir süreliğine de olsa iyileştirebiliyordu.

Eserde en çok etkilendiğim şey; karmakarışık bir ortamda büyüyen ve sıkıntılı bir ergenlik dönemi geçiren ana karakterin yolculuğunun, eserin başından sonuna kadar şefkatli ve sakin bir üslupla anlatılmasıydı. Kelimelere sığmayacak derecede büyük bir huzur doldu göğsümden içeri. Bence bu durum, yazarın hayata karşı beslediği sarsılmaz sevgiden kaynaklanıyordu eminim ki.

Kendime geldiğimde  afak çoktan sökmeye ba lamı tı.

Yine de sayfaları çevirmeyi sürdürdüm.

Ertesi gün dayım geldiğinde kıpır kıpır bir halde kar ıladım onu. Normalde doğru düzgün selam bile vermeyen yeğenin heyecandan sekerek geldiğini görünce gözleri fal ta ı gibi açıldı.

“İlginç bir kitaptı!” dedim, *Bir Genç Kız  lene Kadar*’ı tutarak.

İ te tam da o sırada oldu: Dayımın yüzü aniden parıldıdı. Harika bir doğum günü hediyesi almış çocuklar gibiydi...

“Değil mi? Değil mi?” diye ne eyle sordu dayım, sanki bu kendisiyle ilgiliymi  gibi.

“Evet, çok güzeldi. Nasıl diyeyim, etkiledi beni.” Bu hissi doğru düzgün tarif edememek beni huzursuz ediyordu. “Etkiledi” demek, yüreğimdeki karışık duyguları açıklamaya hiç mi hiç yetmiyordu.

“Ya, sevindim böyle söylemene, Takako. Üstelik, Muro Sai-sei gibi zor birinden ba lamı sın.” Dayım sahiden mutlu göründüğü için ben de nedense onun mutluluğuna dahil oluyordum.

Bu şekilde bir süre daha kitap hakkında konuştuk. O güne kadar hiç ortak noktamız yokmuş gibi görünen biriyle, bir noktada aniden bağ kurabilmenin sevinciydi bu. Kar ımdaki kişi dayım olsa bile, hayır, tam aksine o kişi dayım olduğu için oldukça heyecanlanmı tım.

Beklenmedik şeyler, insanın tahmin edemeyeceği kapıları açabilirdi. O an tam da böyle hissetmi tım.

Evet, bu olaydan sonra daha çok kitap okumaya ba ladım. O ana dek kalbimin derinliklerinde uyumakta olan kitap okuma i tahım pat diye patlayarak ortaya saçılmış gibiydi.

Her kitabı birer birer tadına vararak okuyordum. Zamandan bol bir  eyim yoktu ve ne kadar kitap okursam okuyayım, biteceğinden endi elenmiyordum.

Kafuu Nagai, Junichiro Tanizaki, Osamu Dazai, Haruo Satou, Akutagawa Ryuunosuke, Uno Kouji. İsimlerini bildiğim

ama daha önce hiç doğru düzgün okumadığım yazarları, isimlerini hiç duymadığım yazarları, kısacası bana ilginç gelen herkesi büyük bir açlık ve merak içinde okudum. Yine de okuma isteğim bitmiyordu.

Böylesine harika bir tecrübenin var olduğundan haberdar değildim, o güne dek hayatımı boşa geçirmiş gibi hissediyordum hatta.

Eskisi gibi miskin miskin uyumayı bırakmıştım. Zaten buna gerek de duymuyordum. Uykuyla geçireceğim zamanı, dayıma mesaiyi devrettikten sonra odamda ya da kafede kitap okuyarak geçiriyordum.

Eski kitapların arasında tahmin bile edemeyeceğim kadar tarih yatıyordu. Bu, kesinlikle sadece kitaplarda yazarlarla ilgili değildi. Kitapların her birinde uzun yılların sonucunda oluşan izleri keşfettim defalarca.

Mesela, Kajii Motojirou'nun *Bir Kalbin Manzarası* eserinin bir sayfasında şöyle diyordu:

"Gördüğün şey, artık vardır. Ruhunun bir bölümü ya da tamamı artık ona geçer."

Bu eseri daha önce okuyup bundan etkilenmiş biri, o satırın altını kalemle çizmişti. Ben de aynı şekilde o bölümden etkilendiğim için, aslında hiç tanımadığım biriyle hislerimizin ne kadar ortak olabildiğini görüp sevindim.

Bir keresinde kurutulmuş çiçeklerden yapılmış bir kitap ayıracı bulduğum da olmuştu. Böyle durumlarda o çoktan solmuş olan çiçeğin kokusunu içime çeker, onu acaba kimin ne zaman ve hangi duygularla kuruttuğunu düşünürdüm.

Bunlar gibi zamanın ötesinde olan karşılaşmalar, yalnızca eski kitaplarla tadılabilecek şeylerdi. Böylece bu tür kitapları satan Morisaki Kitabevi'ni de sevmeye başlamıştım. Zamanın sessizce aktığı bu küçük mekânda bu şekilde bulunabilmek oldukça değerli bir histi. Bu sayede dükkândaki yazarlar

hakkında da epey bilgi edindim ve bir anda m davimlerle kaynaşıverdim. Sabu Bey benim değiştigimi fark edince “Vay, Takako, iyi gidiyorsun!” diyerek  vd  biraz.

Ayrıca, bu şehirde dolaşmaya  kmak gibi yeni bir alışkanlık da edindim.

O sıralarda hava iyiden iyiye serinlemişti ama yürüyüşe  kmak için ideal bir mevsimdi. Caddedeki ağaçların yapraklarının günbegün sararması, kalbimdeki bu usulca değişime ayak uyduruyor, içimde daha önce hissetmediğim hisleri uyandırıyor.

Yürürken, Jinbouchou’ya ilk geldiğim zamankinden tamamen farklı bir duyguyla baktım şehre. Tüm şehir bana bir macera alanı gibi gelmeye başlamıştı, heyecanlandım. Eski şehir havası taşıyan bu semtte; sahaflar, kafeler, ara sokaklarda yabancı ülkelerin barları gibi girmek isteyeceğim pek çok dükkân vardı. Şehir, kendine has bir dinginlikle sarmalanmış durumdaydı ve benim hiç de hazzetmediğim o kaba atmosfer burada yoktu.

Kitabevlerinin her birinin farklı karakterlere sahip olduğunu da burada fark etmiş oldum.

Romanlar bile yabancı edebiyat, yerli edebiyat, tarihi romanlar vb. olarak birçok farklı alana ayrılmıştı ve sinema dergileri,  ocuk kitapları, Edo Dönemi’nden¹ kalma kitaplar satan dükkânlar bile vardı. Dükkân sahipleri arasında dedem gibi inatçı ihtiyarlar da yer alıyordu, henüz genç ve iyi huylu olanlar da... Rasgele girdiğim yerdeki bir danışma bürosuna göre yalnızca kitabevleri, bu bölgedeki dükkânların yüzde yetmişinden fazlasını oluşturuyormuş. Belli ki burası, dayımın da dediğı gibi dünyanın en büyük kitabevi sokağıydı.

¹ Edo Dönemi veya Tokugawa Dönemi, Japonya tarihinde 1603-1868 yıllarını kapsayan dönemdir. Bu dönem 24 Mart 1603 tarihinde Edo’da Tokugawa Ieyasu tarafından Tokugawa Şogunluğı’nun kurulmasıyla başlar ve 3 Mayıs 1868’de Meiji Restorasyonu’nun başlamasıyla sona ermektedir.

Sonunda yürümekten yoruldum ve soluklanmak için bir kafeye oturdum.

Sıcacık kahve, soğğun kendisini gösterdiği bu mevsime tam uyuyordu ve yürüyüşten sonra beni rahatlatıyordu.

İşte, sonbaharın etkisini artırdığı günleri bu şekilde geçirdim.

Yeni alışkanlıklarımın, modumu yükselttiğine şüphe yoktu. Kalbimde uzun zamandır arapsaçına dönmüş olan şeylerin yavaşça çözüldüğünü hissediyordum.

İşte bu sayede, civarda tanıdıklarım artmaya başlamıştı. Sıkça gittiğim kafe Subouru'da üstat ve çalışanlarla epey samimiyet kurdum ve garson kız Tomo'yla da çok iyi arkadaş oldum.

Tomo, Japon edebiyatı bölümünde yüksek lisansının ilk senesindeydi ve boş zamanlarında Subouru'da yarızamanlı çalışıyordu. Morisaki Kitabevi'ne de müşteri olarak geliyordu bazen. Benden iki yaş küçüktü. Normalde uysal ve sakin görünüşlü olmasına rağmen kalbinin derinliklerinde şiddetli bir tutku gizliydi. Japon edebiyatı öğrencisi olduğundan, yazarlara olağandışı bir sevgi besliyordu. Onun bu zengin kişiliği çok hoşuma gidiyordu.

Bir gün, Tomo, işi olmasa bile mesai çıkışında kitabevine geldi. Kitaplarla çevrili üst katta birlikte çay içtik.

"Vaay! Rüya gibi bir yer burası!" dedi Tomo odama ilk geldiğinde. Gözleri ışıldıyordu.

"Ah, öyle mi? Çok dar ama. Sadece de bir ocak var."

İşlevsel açıdan o kadar da övebileceğim bir yer olmadığından, burada yaşayan kişi olarak düşüncemi belirttim dürüstçe.

"Güzel yanı da o ya zaten!" dedi Tomo, benim anlamadığımı ima eden bir ifadeyle. "Gereksiz bir şey yok. Her yer kitap dolu. Harika değil mi?"

"Öyle mi diyorsun?"

“ yle tabii...” dedi Tomo bana doğru yaklaşarak. Gözbebekleri parlıyordu.

Odaya şöyle bir baktım. O heyecanla konuşunca benim o zamana dek tatsız bulduğum oda, harika bir yer gibi gelmeye başlamıştı. İlgin ti.

Tomo’nun, odayı daha güzel hale getirme  nerisi üzerine hemen köşedeki  i ek iden Meksika yıldızt aldık ve vazoya yerleştirip yemek masasına koyduk. Böylece oda çok daha hoş bir hale geldi. Ben de sonrasında oraya hep mevsim çiçekleri koymaya başladım.

Onunla iyice samimi olduktan sonra yine çay içtiğimiz bir gün sordum:

“Kitapları nasıl bu kadar çok sevebildin?”

Her zamanki yumuşacık ses tonuyla yanıtladı:

“Yani, şey... Ortaokuldayken diğerlerine kendi fikirlerimi söylemekten korkan, çok sessiz bir  ocuktum. İçimde çok kötü duygular belirliyordu ve bu yüzden berbat hissediyordum. O zamanlarda ablamdan Osamu Dazai’n  ğrenci Kız kitabını alıp okumaya başladım. Sonra da bu işlere iyice girmiş oldum.”

“Vay be! Kitap kurtları, hayatlarının bir bölümünde kitaplarla tanıyor ve unutulmaz deneyimler ediniyor demek ki...” dedim hayranlıkla.

“Bundan sonra da harika kitaplarla karşılaşırız umarım.”

Bana gülümseyerek karşılık veren Tomo’ya “Evet, umarım...” dedim ve kararlı bir şekilde başımı salladım.

O zamanlarda, Tomo sayesinde yaşadığım başka bir şey daha oldu.

Bir  ğleden sonra, tek başıma d kk ndayken Subouru’da  alışan Takano  ıkageldi. Mutfakta  alışan bu kişiyle pek konuşma fırsatım olmamıştı fakat o kırılgan görünüşü dükkân içinde bile dikkatimi çekiyordu.

Onun geldiğini fark edince “Merhaba!” diye seslendim.

Takano da “Selamlar!” dedikten sonra eğilerek selam verdi. Tuhaf bir huzursuzluk içinde dükkâna bakıp duruyordu.

Ne kadar da garip davrandığını düşünürken “Bir şey mi arıyorsun?” diye seslendim. “Hayır, şey... Hayır...” şeklinde kekeleydi.

Neyin nesiydi bu? Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hoşlandığı kişinin önünde duran bir erkek çocuğuydu adeta. O anda kafama dank etti. Benden hoşlanıyor olabilir miydi? Geçenlerde dayım “Onunla bir buluşun...” dediğinde beklenmedik derecede utanmıştı. Eğer öyleyse... Bu düşünceler aklıma geldiği anda gerildim.

Tuhaf sessizlik, dükkânda bir süre daha hâkimiyetini korudu. Ortamın havası gittikçe yoğunlaşıyor gibiydi, zar zor nefes alıyordum.

Bu yoğunluğa daha fazla dayanamayıp lafa girecektim ki “Şey!” diye konuştu yüksek sesle.

İstemsizce gardımı aldım. Bana aşkını ilan etmeye karar verdiğini düşündüm ve onu nazıkçe nasıl reddedebileceğimi kafamda evirip çevirmeye başladım.

Fakat onun söylediği sözler, tahminimin oldukça dışındaydı.

“Aihara Hanım, buraya sık sık geliyor mu?” diye sordu yüzü kıpkırmızı olmuş halde.

“Aihara Hanım derken, Tomo’yu mu diyorsun?”

“Evet.”

“Evet, çalıştığı kafe öğle tatiline girdiğinde falan uğrar ama...”

“Neler konuşursunuz onunla mesela?”

Birden içimdeki ateş sönüverdi. Az önceki gerginliğimi geri istiyordum sanki. Hayal kırıklığı mıydı bu?

“Vay be! Tomo’dan mı hoşlanıyorsun?” Tepem attığı için kötü bir tonda sormuş olabilirim.

“Hayır, tam olarak öyle sayılmaz da...”

“Merak etme, merak etme. Tomo sahiden de çok tatlı biri. Ama aynı yerde çalıştığınıza göre senin onun hakkında daha çok şey bilmen gerekmez mi?”

“Hayır. Ben mutfaktayım, o kafenin içinde çalışıyor. Ben konuşmayı da pek beceremem...”

“Hımmmm... Görüldüğü üzere sahiden utangaçsın.”

“Sevgilisi falan var mıdır acaba?” diye sordu Takano, sanki bu dünyanın en büyük meselesiymiş gibi bir tonda.

“Bilmem ki. Hiç sormadım gerçekten. Ama Tomo tatlı ve çok iyi bir kız. Sevgilisi varsa da hiç şaşırmam.”

“Öyleyse, bir dahaki sefere belli etmeden sormanızı rica edebilir miyim?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki? Kendin sorsana.”

“Aranız iyi olduğu için gayet doğal bir şekilde sorabilirsiniz, değil mi? Ben bugüne kadar hiçbir kadınla sohbet etmedim...”

“Şimdi sohbet ediyorsun işte!” dedim şaşkınlıkla. Ben kadın değil miydim yani?

“Karşılıksız değil. Eğer bana yardım ederseniz, dükkâna geldiğinizde içtiğiniz kahveleri hep ben öderim.”

Bu sözü üzerine o ana kadarki her şeyi bir kenara attım. Yüzüm ışıldadı.

“Gerçekten mi? Her gün gelirim bak!”

“Ya, her gün olursa zorlanırım tabii...”

“Niye cimrilik yapıyorsun? Bir kahve sayesinde hoşlandığın kıza yaklaşacaksın sonunda.”

“Haa...” diyerek mecburen onaylar gibi başını salladı Takano. “Fakat bundan ona asla bahsetmeyeceğinize söz verin lütfen.”

“Tamam” dedim göğsüme pıt pıt vurarak.

Böylece Takano’yla gizli bir anlaşma yapmış olduk. Anlattığına göre yaklaşık altı aydır Tomo’ya gizliden gizliye ilgi duyuyormuş. Fakat buncâ zamandır selamlaşmanın ötesine geçememişler ve Takano ona uzaktan hayran olmakla yetiniyormuş. Bu çocuk için karanlık da denebilir ama sanki “safılık” daha çok yakışır onun karakterine.

Madem böyle bir şeyi kabul ettim, öyleyse ikisini bir araya getirmem gerekiyordu. Tomo açısından büyük bir iyilik olacaktı. Takano'ysa utangaç olmasına rağmen oldukça çalışkan ve iyi biriydi. İkisine şans vermekten zarar gelmez gibi hissettim.

Tabii ki bedava kahve için değil, iki genç için çaba gösterdim. Öncelikle Tomo'dan gizlice çeşitli bilgiler almaya çalıştım. Öğrendiğime göre sevgilisi yoktu ve kimseden hoşlanmıyordu. En sevdiği renk lacivertti. En sevdiği hayvansa yediuyurdu. En sevdiği şehir elbette Jinbouchou'ydu. Zaman içinde Tomo hakkında çok şey öğrendim ve ne olup bittiğinden haberdar olmadığı için bu ilgim ona biraz tuhaf geldi.

Yeni bilgiler öğrendiğimde Subouru'ya gidiyor ve bedava kahvemi yudumlarken Takano'ya bunları anlatıyordum. "Tomo'nun en sevdiği hayvan yediuyurmuş..." diye tezgâhın üzerinden fısıldayarak söylediğimde Takano "Ha... harika..." diye kısık sesle karşılık verdi. Sırf bu yüzden, beklenmedik derecede meraklı olan üstat, hakkımızda "İkisi sevgili oldu!" şeklinde aslı astarı olmayan bir dedikodu yaydı müdaviimlere.

Fakat benim bu çabalarım ikisinin de işine yaramadı. Önemli olan, Takano'nun Tomo'yla konuşma fırsatı yaratmaya çalışmasıydı; bunu yapamadığı için bir adım bile gelişme kaydedemiyordu. Tomo'nun sevgilisi olmadığını öğrenince zafer naraları atmıştı Takano ama işte o kadar... Böyle devam ederse konuşabilmeleri için on yıl falan geçmesi gerekecekti. Bunun bir anlamı yoktu.

Ben kendi kendime gerilip duruyordum. İkisinin konuşabileceği bir fırsat yaratamaz mıyım diye düşündüm.

O sırada, hiç de beklemediğim anda iyi bir haber geldi.

Odada birlikte huzur içinde çayımızı içtiğimiz bir öğleden sonra, Tomo bana sahaf festivalinden bahsetti.

"Sahaf festivali mi? O da neymiş öyle?" diye sordum şaşkınlıkla.

“Ah, duymamış mıydın? Her yıl sonbaharda, buradaki sahaf- lar hep birlikte açık alanda indirimli kitap satar. Jinbouchou’ya birçok insan gelir, harika olur.”

“Vay be, demek öyle. Eğlenceli geliyor kulağa.”

“Morisaki Kitabevi de festivale katılıyor tabii.”

“Haa? Öyle mi?”

“Tabii, tüm sahaflar katılıyor.”

Dayım böyle önemli şeylerden bahsetmediği için beni sıkın- tıya sokardı. Onu sonra fırçalarım diye karar verdim içimden.

“Ben bu yıl festivale gideceğim. Birlikte gezeriz istersen.”

Tam da o anda bir fikir düştü aklıma. Fırsattan istifade et- mesem olmazdı. Takano’ya da haber verecektim.

“Olur tabii. Gideriz, gideriz...” diyerek teklifi kabul ettim.

Sahaf festivali, ekim sonunda başladı ve bir hafta boyunca sürdü. Bu zaman zarfında eski kitaplarla doldurulmuş stantlar ve raflar, bitpazarı misali cadde boyunca yayılmış haldeydi.

Festival şaşırtıcı derecede canlıydı. Yaşlı ya da genç fark etmeksizin, kitap seven yüzlerce insan çıkagelmişti. Yılda bir kez düzenlenmesinin de etkisi vardı muhtemelen ama benim tahminimden çok daha büyük bir kalabalık vardı. Yasukuni Caddesi ve Sakura Caddesi, insanların oluşturduğu sıcaklıkla harmanlanmıştı ve normalde sepya renginde¹ olan sahaf soka- ğı, öğleden öncesinden itibaren capcanlı bir hale bürünmüştü. Oldukça görkemli bir manzaraydı bu.

Elbette biz de Morisaki Kitabevi olarak festivale katıldık. Satoru dayıyla birlikte birkaç gün boyunca seçtiğimiz yüzlerce eski kitabı standı yükleyip dükkânın önüne çıkardık. Ne mutlu ki normalin iki katından daha çok müşteri geldi. Aralarında, bu fırsatı kaçırmamak için indirimli karton kutuları bile alıp giden vardı.

1 Mürekkepbalığından elde edilen koyu siyah boya.

Tahmin ettiğim üzere, festivallere bayılan dayım tam da suyunu bulan balık misali neşeliydi. Çocukluğundan beri her yıl bu festivale katılıyormuş. Bu dönemlerde vücudunda refleks olarak kaşıntılar başlıyormuş.

“Hava soğuduğunda müşteri sayısı da gittikçe azalacak. Fırsat varken kazanabildiğimiz kadar kazanmamız gerek...” dedi dayım. Nadiren bir esnaf gibi konuşurdu.

Bir ara ortadan kayboldu. Civardaki dükkânları gezmeye gittiğini fark ettim. Elbette dayımı böyle zamanlarda geri getirmek benim görevimdi.

Üçüncü günün akşamında, dayımdan izin alıp işten erken ayrıldım ve Tomo’yla birlikte festivali gezmeye çıktık. Planladığımız gibi orada tesadüfmüş gibi Takano’yla karşılaştık.

Ben ve Takano “Ah, ne tesadüf!”, “Ah, cidden ya...” gibi amatör bir oyunculuk sergilesek de temiz kalpli Tomo durumu anlamadı. Sonuçta üçümüz birlikte gezmeye başladık.

Takano, Tomo’nun önünde kaskatı kesilmişti. Endişelendim ve “Robocop gibisin...” diye fısıldadım. Buna karşılık Takano “Yürümeyi unuttum şu an...” dedi. Sesi bile robot gibiydi. Bunu duyan Tomo kahkaha attı.

O cıvıl cıvıl sokaklarda dolaşmak insanın kendini iyi hissetmesine yol açıyordu. Benim için olduğu kadar onlar için de geçerliydi bu. Yüz ifadeleri oldukça mutluydu. Gerçi Takano için başka bir büyük sebep daha vardı, malum. Tomo her seslendiğinde adeta çiçek tarlasındaymış gibi kendinden geçmiş bir ifadeye bürünüyor. Bu hali o kadar komikti ki gülmeden duramıyordum.

Jinbouchou kavşağında kurulan özel bir stantta eski kitaplara bakınırken Sabu Bey’le karşılaştık. Eşiyle birlikteydi ve iki eli de neredeyse taşıyamayacağı kadar çok poşetle doluydu. Eşi kimono giymişti ve çok hoş görünüyordu, zarif biriydi. Sabu Bey için biraz fazla gibi geldi bana. Fakat yan yana durduklarında,

onlarca yıl birlikte acı tatlı yıllar geçirmemiş olsalar yakalayamayacakları çok özel bir enerji yayılıyordu.

Sabu Bey'in elindeki poşetleri görünce "Yine pek çok şey almışsınız!" dedim. Eşi yarı sitemli söylendi:

"Öyle ya. Bu adam eve bunlardan getirip duruyor, kitap oldu her yer. Bize gelip evimizdeki kitapları almak ister misin?"

Sabu Bey telaşla "Hayır ya, bir tek kitap alışverişim var benim zaten. Geçenlerde de azaltmıştım..." diyerek ellerini yalvarır gibi kavuşturdu.

Sabu Bey ve eşi yanımızdan ayrıldıklarında bize birer gülümseme bıraktılar.

Hava karardıktan sonra bile insanın eksik olmadığı Yasukuni Caddesi'nde keyifle dolaştık. İstedığımız gibi kitap aldık. Tomo'nun "İlginç bir yer biliyorum..." diyerek bizi götürdüğü Kintoto Bunkou isimli dükkânda, Taishou Dönemi'nden kalan ilkokul ders kitapları satılıyordu. Orada kendimi 2000 yenlik dilbilgisi ders kitabı alırken buldum.

Akşam olup hava karardığında dükkânlar teker teker kapanmaya başladı, biz de Sanseidou'nun içindeki Batı tarzı bir restorana oturup akşam yemeği yedik. Takano oldukça rahatlamıştı, Tomo'nun karşısında artık çiçek tarlasında zıplıyor gibi görünmüyordu. Yabancı edebiyata gayet hâkimdi. Yemeğimizi yerken, üzerindeki bütün çekingenliği atmıştı. Bize Faulkner, Capote ve Updike gibi yazarlardan bahsetti. Tomo da ben de hayran kaldık onun anlatımına.

Sonuç olarak dopdolu ve neşeli bir gün geçirdik. Takano bana sonradan çok minnettar kaldığını belirtti fakat asıl eğlenen kişi ben olduğumdan, ortada teşekkür edilecek bir durum görmüyordum.

Festivalin son gününün akşamında, dükkânı kapattıktan sonra odamda tek başıma öylece oturuyordum.

Pencereden dışarı baktığımda, cadde sanki bir hafta boyunca o kadar canlı değilmişçesine sessizdi. Öyle ki yatağa uzandığımda saatin akrep ve yelkovanının sesini bile duyuyordum neredeyse. O halde tavanı izlerken tuhaf bir huzursuzluk sardı içimi ve oraya ilk geldiğim zamanlardaki gibi yalnız hissettim.

Derken kapı çaldı, ürktüm. İrkilmiş halde kapıya doğru bakarken, kapı aralığından bir çift gözün bana baktığını gördüm.

“Aaay!” Korku filmi kahramanlarını aratmayacak derecede kocaman bir çığlık attım.

“Ah, korkuttum mu?” Tuhaf ve tiz bir sestir bu. Hemen ardından o dağınık saçlar belirdi. Rahat bir nefes aldım ve göğsümü tuttum.

“Korkuttun beni, dayı!”

“Ah... Pardon, pardon.”

Dayımın elinde iki büyük plastik torba vardı. “Biraz vaktini alabilir miyim?” diye sorduktan sonra içeri girdi. Ardından, torbalardan alkol ve meyve suyu çıkarıp masanın üzerine gelişigüzel koydu. Cips ve kurutulmuş mürekkepbalığı bile vardı.

“Ana şube kutlamasına gitmemiş miydin sen?” diye sordüğümde, “Selam verip çıktım. Bugün ikimiz birlikte kutlayalım istedim sadece...” dedi yaramaz çocuk misali gülümsemesiyle.

“Sahiden, biz birlikte hiç içmedik galiba.”

“Ah, çok iyi. İçelim bakalım...” Az önceki çökmüş ruh halimden eser kalmamıştı, keyfim yerine gelmişti.

Dayım, torbalardaki her şeyi masaya çıkardığında ortalık mütevazı bir kutlama ortamına dönüşmüş oldu. Açık pencereden duyulan böceklerin cır cır sesi eşliğinde usulca içkilerimizden yudumladık.

“Buradaki hayatına iyice alıştın herhalde...” dedi dayım kitaplığa yaslanıp rahatça bacaklarını uzatarak.

“Evet. Başlarda nasıl yaparım diye düşünüyorum ama şimdi hayatımın tatilinin keyfine varıyorum...” deyip kıs kıs güldüm.

“Buna sevindim.”

“Ama sinirimi bozan bir şey var.”

“Nedir?”

“Sen en başından beri her şeyi biliyordun herhalde. Benim burayı çok seveceğimi yani.”

“Bilmiyordum tabii. Burayı beğenmene gerçekten çok sevindim. Burada ne kadar istersen kalabilirsin, Takako.”

Dayımın bu tatlı sözleriyle göğsümde kıpırtı hissettim.

“Ya, bana niye bu kadar iyi davranıyorsun? Yeğeninim ama o kadar da sık görüşmüyorduk ki.”

“Çünkü seni seviyorum, Takako...” dedi dayım hiç çekinmeden. Gayet rahat bir şekilde söylemişti bunu. “Senin için ben, iyi tanımadığın biri olabilirim ama benim için sen öyle değilsin. Bana göre sen bir meleksin.”

“Melek mi?”

İçmekte olduğum birayı püskürtecek gibi oldum. Böyle bir şeyi ne karşı cinsimden ne de hemcinsimden duymuştum.

“Evet, melek. Benim kurtarıcısın ayrıca.”

“Kurtarıcı mı?”

Kafam daha da karıştığı için tekrardan sordum. Dayıma bir iyilikte bulunduğumu falan hatırlamıyordum.

“Evet, kurtarıcı. Ama bu benim kendi kendime düşündüğüm bir şey sadece. Senin ilgini çekmez, boş ver.”

“Hayır, duymak istiyorum...” dedim içtenlikle.

Dayım bana dikkatle baktıktan sonra gülüp gülmeyeceğimi sordu. Başımı salladığımda, sanki eski zamanları hatırlıyormuşçasına yavaş bir şekilde konuşmaya başladı.

“Onlu yaşlarımın sonlarından itibaren hayatın değerini bulamamış bir halde, depresyon içinde yaşıyordum. Okula, aileme ve çevremdeki diğer ortamlara uyum sağlayamıyordum. Kendi ka-
buğumdaydım yalnızca. Kendini beğenmiş, idealleri olan, hırslı fakat elinde hiçbir şeyi olmayan boş biriydim. Buydum işte... Bu dünyada bir yerimin olabileceği ihtimali aklıma bile gelmezdi.”

Dayımın böyle biri olduğunu hiç bilmiyordum ama bu durumla benim melek olmamın ne gibi bir alakası olduğunu da çözemedim.

“Ablam tam da böyle bir zamanda doğurdu seni. Babamlara torunlarını göstermeye geldiklerinde gördüm seni ilk kez. Battaniye içinde mışıl mışıl uyuyordun. Seni gördüğüm anda gözyaşlarımı tutamadım. Nasıl diyeyim, göğsüm sanki hayatın gizemiyle doldu taştı. Bu bebek büyüyecek, birçok şey öğrenecek, ilk kez onlarca şeyi tecrübe edecek diye düşündüğümde bunları sanki ben yaşayacakmışım gibi sevindim. Sonra, o boş kalbimin aniden sıcacık bir ışıkla dolduğunu hissettim. İçimde belli belirsiz güçlü bir irade filizleniyordu sanki. O anda kararımı verdim. Kendi inatçı kafesinde tıklı kalmaya bir son verecektim. Harekete geçecek, birçok şey görecektim ve onlarca şey öğrenecektim. Böylece ait olduğum yeri, bulunmaktan gurur duyacağım yeri arayacaktım. Seyahatlere çıkmamın da kitap okuyup durmamın da sebebi buydu. Kısacası, seninle karşılaşmam benim için bir esin kaynağı oldu.”

“Esin kaynağı... Harikaymış.”

“Sen bir anlamda benim kurtarıcısın yani. O yüzden senin için her şeyi yapmak istiyorum, Takako.”

Dayımın oldukça ciddi olan bu konuşma tarzı karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Başta ondan iğrenen ve ona kızıp duran biri olarak ne kadar da ayıp etmişim. Demek benim hakkımda böyle düşünüyordu. Küçüklüğümde dayımın neden bana bu kadar iyi davrandığını yeni yeni anlıyordum. Aptalca davranmışım. Onun nezaketinin, bana verilen doğal bir hak olduğunu sanırdım o zamanlar.

Biri tarafından bu kadar çok sevildiğimi bilmenin verdiği mutlulukla yüreğim ısındı. Gözlerime dolan yaşları zor tuttum ve şakayla karışık konuştum:

“Dayı, kurutulmuş mürekkepbalığı yerken konuşulacak şeyler değil bunlar.”

Dayım “Ahaha!” diye kahkahayı bastı.

“Eee, sonunda ait olduğun yeri bulabildin mi?”

“Eh, buldum sayılır. Ama uzun zamanımı aldı.”

“Yoksa... Burası mı?”

Dayım sessizce başını salladı. “Evet, burası. Bizim küçük, yıkık dökük Morisaki Kitabevi’miz. Kocaman hedeflerle dünyaya açılıp sonunda vardığım yerin, çocukluğumdan beri bildiğim bir yer olması çok komik, değil mi? Ama buraya uzun zaman sonra döndüm. Bunun yalnızca bulunduğu yer meselesi olmadığını anlamıştım nihayet. Evet, bu kalple ilgili bir meseleydi. Nerede ya da kiminle olursan ol, kendi kalbine dürüst davranırsan, orası ait olduğun yerdir. Bunu fark ettiğimde hayatımın ilk yarısı sona ermiş oldu. Ben de en sevdiğim limana dönüp oraya demirlemeye karar verdim. Burası benim için kutsal bir yer. En çok burada huzur buluyorum.”

“Bu arada, Sabu Bey uzun zaman önce senin bu dükkânın kurtarıcısı olduğunu söylemişti.”

“Ahaha, kurtarıcı mı? Amma abartmış. Kısacası, babam hastalanınca bu dükkân dara düştü. Ben de dükkânı devraldım, hepsi bu. Başlarda babam, bu dükkânı almama epey direniyordu. Sonuçta ben sorumsuzdum ve sahafılık işi de zor bir dönemden geçiyordu. Fakat ben neredeyse ayaklarına kapandım ve bu dükkânı istedim.”

“Demek öyle...”

“Bu dükkânın batmasına nasıl göz yumabilirdim? Burası benim çocukluğumun büyük bölümünün geçtiği yer. Tezgâhta babamın yanında oturup sessiz sessiz *Andersen Masalları*’nı okurken babam bazen o kocaman elleriyle başımı okşardı. O zamanlarda gerçekten mutluydum. Burası yok olursa, o anıların da yitip gideceğini hissettim ve bir şey yapmadan duramadım.”

Dayımın anlattıklarının karşısında şaşkınlık dışında bir şey hissedemedim.

Benim bildiğim, bildiğimi sandığım dayım kimdi tam olarak? İçinde ne insani dertler ve acılar yatıyormuş meğer. İçindeki isyan benimkinden bile çokmuş. Ayrıca gönlü de ne kadar bolmuş...

Dayımın başkalarının önünde her daim rahat ve umursamaz davranması, belki de içindeki duyguları kamufle etmek için girdiği bir çabaydı. Fakat kalbinin içi...

Bunları düşününce üzüldüm.

“Momoko da burayı böyle görseydi keşke... O gittiği sırada, ben bu dükkânı toparlamakla uğraşıyordum. Onun içinde neler olup bittiğini fark edemedim.”

“Dayı.”

“Efendim?”

“Ben bu dükkânı seviyorum. Hem de çok!” Duruma daha uygun bir şeyler söylemek istesem de ağzımdan yalnızca bunlar çıktı. Fakat bu, benim en dürüst ve samimi duygumdu.

“Teşekkürler. Bu dükkân, kesinlikle birçok insanın ihtiyaç duyduğu bir yer değil ama böyle söyleyen bir kişi bile olduğu sürece onlarca yıl daha bunu sürdürmek isteyebilirim. ‘Gemi, akıntı boyunca süzülür ve usulca ilerler.’ Ben de bu dükkânla birlikte böyle yaşamak istiyorum.”

Dayım bunu söyledikten sonra sessizce tebessüm etti.

O geceden sonra hayatımı daha da ciddiye almaya başladım.

Burası sıcak ve sakin bir yerdi fakat sürekli bu şekilde yaşayarak şımarıklık etmiş olurdum. Böyle giderse asla olgunlaşmazdım. Elimde zayıf, korunmaya muhtaç bir kalpten başka bir şey olmazdı. Çıkıp gitmeliydim. Hayatıma yeniden başlamalıydım. Bu düşünceler kuvvetli bir şekilde kurcalıyordu zihnimi.

Fakat ne zaman bunları düşünsem bir şeyler durduruyordu beni. İçimde filizlenen zayıf duygular çıkıp gitmemi engelliyor,

beni korkutuyordu. Biraz daha kalmak istiyordum burada. Şımarık tarafım ortaya çıkmıştı.

Ne yapacağıma karar veremedim ve uzun bir süre boyunca Morisaki Kitabevi'nin üst katında kalmaya devam ettim.

Muhtemelen beni cesaretlendirecek bir Şey bekliyordum.

Ve birden o gün gelip çattı.

Telefon geldiğinde, 2 Ocak'tı.

Yılbaşı kutlamak için ailemin yanına gitmek yerine zamanımı Morisaki Kitabevi'nde geçirmek üzere ısrarcı olmuştum. Dükkân, saat beŐe kadar kapalı olacaktı. Dayım da sendikadan arkadaşlarıyla kaplıca seyahatine çıkmıştı. Tek başınaydım.

Yılbaşı ve yeni yılın ilk günlerinde Jinbouchou'da insandan eser yoktu. Buralarda da pek ev bulunmadığından, çoğu restoran ve Őirketin tatil olduğu bu dönemlerde gerçekten kimse yoktu ortalarda. Yasukuni Caddesi'nden neredeyse araba bile geçmiyordu.

Yılbaşı gecesinde Tomo'yla Yushima Tenjin'e dua etmeye gitmiş olsak da yılın ilk günlerinde boŐtum. Ben de sabah erkenden kalkıp tek başıma etrafı gezdim. Bomboş kalan Şehirde dolaşmak oldukça keyifliydi, hava bile her zamankinden daha berrak görünüyordu. Uzun yürüyüŐler yaptım. Atkım r zg rda dalgalanırken temiz havayı içime çekiyor, günün keyfini çıkar-maya çalışıyordum.

 kinci günün akşamı eve döndüğümde, odada bıraktığım cep telefonunun ışığının yanıp s nd   n  fark ettim.

Rehberimden silmiŐ olsam da arama geçmiŐindeki numarayı gördüğüm anda kanım dondu. Derken, biraz öncesine kadar hissettiğim mutluluk yerini yürek sıkıŐmasına bıraktı. Titreyen parmaklarımla tuŐa bastım ve mesajı dinledim:

“Selam, Takako. Uzun zaman oldu. İyi misin? Şu an çok boş vaktim var, dışarı çıkmak ister misin? Haber verirsen hemen...”

Sonuna kadar dinledikten sonra mesajı sildim. Fakat artık çok geçti. Rahatsız edici his, göğsümde dehşet verici bir hızla yayıldı ve bir türlü geçmedi.

Yılbaşı tatilinin bitiminde dükkânı yeniden açtıktan sonra bile göğsümdeki acı artmaya devam etti.

Kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar ağır ve soğuk bir nesne, kalbimin içini yavaşça dolduruyordu sanki.

Kendi içimde o konuya henüz tam bir çözüm bulamamıştım. Ben onu sadece bir kenara ayırmış ve zamanın o anıları süpürüp götürmesini bekliyordum. Altı ay geçmiş olsa da onun sesini duymak beni huzursuzluğa boğmaya yetmişti. Bu şekilde, içimde ona dair bir şeyler var olduğu sürece bu sorunumu çözemeyeceğimi anladım.

“Takako, neler düşünüyorsun böyle? Bir sorunun varsa bana anlatabilirsin.”

Ocağın sonlarına doğru bir gün dükkânı kapattığımda dayım aniden böyle dedi. Şaşırmıştım.

“Ha? Nereden bildin?”

“Böyle şeyler, baktığında anlaşılır. Ben de kör değilim sonuçta...” dedi somurtarak.

Her zamanki gibi davrandığımı sanıyordum ama dayım içimdeki kaosu anlamıştı belli ki.

“Son zamanlarda genellikle iyi görüldüğünden, içim rahattı ama bu aralar bir tuhafsın, öyle değil mi? Seninle konuşmaya çalışıyorum ama aklın başında değil.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Belki ben sorununu çözemem ama konuşursan rahatlırsın.”

Bundan kimseye bahsetmek istemiyordum fakat dayım sorunca artık kendimi tutamadım. Sonuçta birilerinin beni dinlemesini, yatıştırmasını istiyordum. Şımartılmak istiyordum belki de. Ne kadar da zavallı biriyim diye düşünürken dayımın

sözleri üzerine tüm duvarlarım yıkıldı ve olup biten her şeyi dayıma anlattım.

Dışarıda soğuk bir kış yağmuru yağıyordu ve damlalar  ıp  ıp diye pencereye vuruyordu.

  y k bir mesele değıl tabii...” diyerek konuşmaya ba lamı tım ama anlattığımda fark ettim ki gerçekten de önemli bir şey değıldi. Yalnızca sevgilimi ve içimi kaybetmi tım, o kadar. Anlatırken bunların saçmalığının farkına vardım ve kendime güldüm. İ imdekileri d k nce epeyce rahatlamı tım.

Dayım viskisini olağandışı bir hızla içiyor, beni tek kelime etmeden dikkatlice dinliyordu. Ben kekeleyip durarak bir saatin sonunda her şeyi anlattım ancak o yine bir şey söylemedi. Aklında bir şeyler varmış gibi elindeki bardağa bakıyordu.

Nihayet dayım i kisini bir diki te bitirdi ve kararlılıkla konuştu:

  Tamam, şimdi gidip özür diletirelim ona.   Seni incittiğim için özür dilerim. Ben korkunç biriyim!  falan desin kendi ağzıyla. 

Hiç beklemediğim bu tepki karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

  Ha? Şimdi mi? Gecenin on biri oldu ama? 

  Fark etmez. 

Dayım böyle söyleyip hızla ayağa kalktı ve dışarı çıkmaya çalıştı. Ben de tela  içinde kolunu tuttum.

  Gerek yok, benim aptallığım. Birilerine anlatmak istedim sadece. Dayı, sarhoş mu oldun? 

  Hayır, sarhoş olmadım. Yani, aslında biraz sarho um ama önemli değıl. Takako, sen kızmıyor musun ona? Senden faydalanmı  resmen. 

  Kızıyorum elbette. Kızıyorum, kızıyorum ve deli oluyorum. 

  Bu yüzden gideceğiz ona i te. İçindeki ukdeden kurtulman gerek. Yoksa geçmişin hayaleti pe ini asla bırakmaz. 

“Yine de çocuk kavgasına ebeveyni karıştırmak gibi bir durumda kalırsak, ben utanırım...” dedim ağlayacak gibi bir ses tonuyla.

“Utanacak bir şey yok!”

Dayım o minyon bedeninden beklenmeyecek derecede şiddetli bir sesle konuştu. Sesi, küçücük odada yankılanıyordu.

“Utanacak bir şey yok. Sen benim biricik yeğenimsin. Daha önce de söylemiştim ya. Seni gerçekten seviyorum, Takako. O adamı affedemem. Benim egom bu. Dayın olarak onu affedemem.”

“Söylediklerin birbiriyle çelişiyor. Senin egon değil mi bu sonuçta?”

“Evet, bu yüzden rahatlamaya gideceğim. Sen gelmesen de gideceğim. Adresini ver bakayım bana. Pataklayacağım o herifi!”

Pataklamak mı? İşler daha da içinden çıkılmaz bir hale gidiyordu.

“Dur, dur. Bunu yaparsan başın belaya girer. Karakolluk olursun. Hem o lisede ve üniversitede rugby oynamış. Senin gibi çıtkırıldım biri onu nasıl dövecek? Tam aksine, dayak yersin ondan.”

“Bundan korkacağımı mı sanıyorsun?” Dayım böyle söylemesine rağmen biraz geri çekilmişti.

Durumu idare etmek için yapmacık bir tebessümle “Hadi, kendini zorlama. İçmeye devam edelim!” dedim.

“Kaçma, Takako!” dedi dayım bana dönerek. Ses tonu ürkütücü derecede ciddiydi. “Ben seninleyim. Kaçmana gerek yok.” Dayım kararlı gözleriyle bana dikkatlice baktı. Birkaç saniye boyunca öylece baktık birbirimize.

Evet, bu noktada kaçamazdım. O güne kadar yaptıklarım-dan hiçbir farkı olmazdı.

Dudaklarımı sıkıca ısırdım.

“Tamam. Gidelim, dayı.”

Dayım kararlılıkla başını salladı.

Taksiye binip kırk dakika kadar yol aldıktan sonra onun yaşadığı apartmanın önüne vardık, yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Yanımızda şemsiye olmadığından, ıslanmış halde apartman girişine koştuk.

“Burası, değıl mi?” Dayım, 204 numaralı dairenin tabelasının önünde durdu.

“Burası olmalı.” Eski anılarımı kurcalayarak başımı salladım.

O sırada düşünüyordum da onunla birlikteyken evine yalnızca iki kez gitmiştim. Evde buluşmak istiyorsak hep benim daireme geliyorduk. Bunun doğıal karşılanmayacak bir şey olduğunu yeni anlamıştım, tam bir kalın kafalıydım.

Saçlarından şıp şıp yağmur damlaları dökülen dayım, tereddüt etmeden zili çaldı. Ben soğıuktan ve gerginlikten titriyordum. Kusacak gibiydim. Biraz önce gayet cesur bir şekilde tamam demiş olsam da onun dairesinin önünde cesaretimi tekrar kaybettim.

Hiçbir şey olmamış gibi oradan gidebilseydim ne kadar da rahatlardım. Fakat artık çok geçti. Kapının ardında birilerinin hareket ettiğini hissettim. Tık diye gelen kilit sesinin ardından kapı bir parmak kadar açıldı.

“Kim o?” Tanıdık bir ses, alçak sesle konuşuyordu.

Dayım derhal kapıyı sıkıca tuttu ve itti.

 zerinde eşofman olan Hideaki, şaşkınlıktan ağızı açık bir halde holde bize bakıyordu. Belli ki uyku sersemiydi, yanağında yastık izi vardı ve saçları karmakarışıktı. Fakat yapılı omuzları ve keskin bakışları, onu tanıdığım zamankiyle aynıydı. Eh, bu da normaldi. Sonuçta üzerinden on yıl geçmemişti. G ğs me bıçak gibi saplanan bir acı hissettim.

Hideaki’nin gözleri fal taşı gibi açıktı. İkimize de sırayla baktıktan sonra dayıma sordu:

“Sen de kimsin?”

“Takako’nun dayısıyım.”

“Ha?”

“Onun dayısı Satoru’yum. Annesi benim ablam olur.”

“Hayır, onu anladım da... Yani ne işiniz var burada?”

“Ya, işimiz olmasa gelmezdik zaten. Gazete aboneliği için geldiğimizi falan mı sandın?”

“Hayır, yani. Ne istiyorsun diye soruyorum.” Hideaki biraz sinirli bir ses tonuyla konuştu.

Ben artık gerginlikten duramıyor, ikisinin konuşmasını izliyordum. Dayımın o gece dehşet verici derecede meydan okuyan bir tavrı vardı.

“Neden mi geldik? Senin bu kıza korkunç şeyler yaptığın aklına bile gelmiyor değil mi?”

“Aaa?”

Hideaki’nin ses tonu bir seviye daha yükselmişti fakat dayım hiç çekinmiyordu.

“Onunla gönül eğlendirdin, şirketten ayrılana kadar peşini bırakmadın... Kalbin yok mu senin? Başkalarını bu kadar incitmeye gönlün nasıl el veriyor?”

“Hey, hey! Ben ne zaman incitmişim onu? Kendi mi anlattı?”

“Evet.”

“Aptalsın herhalde sen. Dayısı mısın nesin bilmiyorum ama o kadının söylediklerine neden inanıyorsun hemen. Yalan olduğunu anlamıyor musun? Bana yanaşmakta ısrar eden oydu.”

“Yalan söyleyince eline ne geçecek onun? Senin yüzünden işi bıraktı ve hâlâ acı çekiyor.”

“Kendi kafasına göre ayrıldı işten, ayrılmasaydı.”

Hideaki’nin sözleri üzerine dayım derin bir iç çekti.

“Olmuyor, Takako. Bu adamın içi çürük.”

“Hey, moruk. Laflarına dikkat et!”

Hideaki aniden bir adım öne çıktı ve koridorda dayıma dik dik bakmaya başladı. Minyon dayım ve uzun Hideaki arasında

yaklaşık 20 cm'ye yakın fark vardı. Dayım da onun altında kalmamak adına başını yukarı kaldırdı ve Hideaki'ye dik dik baktı fakat pek de etkili olamadı.

“Ne oluyor?” İçeriden başını uzatan pijamalı kadın, adamın nişanlısı Murano'ydu.

Olabilecek en kötü durumdu bu. Orada bulunmak benim için hem utanç verici hem de dayanılmazdı, ne yapacağımı bilemiyordum.

“Takako?” Murano, beni fark edince kaşlarını çatarak konuştu. “Bu halin ne böyle? Sırılıklam olmuşsun...”

“ ıkıp gelmişler işte. Bak, Takako. Kafayı mı yedin sen? Ne oluyor sana? Gecenin bu vaktinde yanına ihtiyaç alıp gelmişsin.”

“Anlat ona, Takako.”

“şey...” Yavaşça başımı kaldırdığımda herkesin bana baktığını gördüm.

Ah, işler bu noktaya nasıl gelmişti?

   kişinin bakışları adeta içimi delip geçmiş gibiydi, duman misali yok olmak istiyordum. Herkes benim bir şeyler anlatmamı bekliyordu sessizce. Bir şekilde durumu kontrol altına alacak sözler bulmak için zihnimi zorladım.

Buralardan geçiyordum da. Ödünç verdiğim kitapları almaya geldim. Evliliğinizi tebrik edecektim. Hayır, yok. Öyle değil. Bunları söyleyemezdim. Ne için gelmiştim buraya? Rahatlamak için değil mi? Burada dananın kuyruğu kopmazsa, hiçbir şey   z lmeyecekti.

Kararını ver! İçimden kuvvetle bu cümleyi geçirdim.

“Ben...”

Herkes, ağzımdan çıkacak sözlere dikkat kesilmişti. Derin bir nefes aldım. Dayım beni cesaretlendirir gibi bakıyordu. Ağlamak  zereydim. Aynı zamanda, yüreğimde o zamana dek birikmiş olan duygular da yükseliyordu. Derken, daha fazla düşünecek fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan sel misali döküldü.

“Bana bir özür borçlusun. Bunu istemeye geldim. Senin için bir oyundu belki ama benim için öyle değildi! Ben seni gerçekten seviyordum! Ben de insanım, duygularım var! Sana göre faydalanabileceğin bir kadın gibi görünebilirim ama ben de düşünen, nefes alan ve ağlayan biriyim! Yaptıkların yüzünden ne kadar incindiğimin farkında mısın? Ben... Ben...”

Devamını söze dökemedim. Yağmur, gözyaşı ve sümüklerim yüzünden çoktan sıırıslıklam olmuşum. Fakat altı ayın sonunda, o gece restoranda söylemek istediğim şeyleri sonunda dile getirebilmişim.

“Bravo, Takako!” dedi dayım ve beni omzumdan sıkıca tutup kendine çekti.

“Eee, ne yapacaksın? Kız sana hislerini dürüstçe söyledi. Senin de düzgün bir şekilde karşılık vermen gerek.”

Hideaki uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi fakat sonunda mırıldandı:

“Saçmalık bu! Sizin gibi bomboş insanlarla harcayacak vaktim yok. Uyuyacağım. Polis çağırmamı istemiyorsanız gidin buradan!” deyip kapattı kapıyı. İçeriden tıkırt diye kilit sesi duyulduğunda koridor da sessizleşti.

“Bak, seni var ya!” Dayım, güreşen boğalar gibi hiddetle kapıyı yumruklamaya başladı. Ben de arkasından sıkıca tuttum onu.

“Yeter artık, dayı.”

“Ama... Takako...”

“Artık yeter, gerçekten... Rahatladım. Hayatımda hiç olmadığı kadar çok çok rahatladım. İlk defa bu kadar yüksek sesle duygularımı başkasına anlattım belki de...” dedikten sonra gözyaşı ve sümükle ıslanmış yüzümle dayıma gülümsedim.

“Sen öyle diyorsan...” Dayım pek de tatmin olmamış bir şekilde söylendi:

“İyi misin gerçekten?”

“Evet. Hadi, dönelim mi? Böyle durursak ikimiz de üşüteceğiz.”

“Tamam.”

“Hadi.”

Kapıya doğru son kez “Hoşça kal...” dedim yüreğimin içinden ve oradan ayrıldım.

Dönerken takside neredeyse hiç konuşmadık. Dayım tüm gücünü kullanmışçasına arka koltuğa yığılmıştı. Ben de onun yanında gerginliğimi atmış halde kendi başıma dalıp gitmiştim.

Kabahati olan yalnızca Hideaki değildi. Bunun en başından beri farkındaydım. Olanların en az yarısı benim sorumluluğumdu. Dikkatsizliğim ve iradesizliğim sonucunda bunlar olmuştu.

Hislerimi ne olursa olsun söylemek istiyordum sadece. Bana bencil deseler bile düşündüklerimi iletmeğe istiyordum. Bunu yapamayacak kadar zayıf olduğum için hep acı çekiyordum. Başından beri vicdan azabı çekmeyen Hideaki için beklenmeyen bir darbeydi belki bu ama ne olursa olsun içimdekileri dökmem gerekiyordu. Aksi takdirde düzelemezdim. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ileri adım atamazdım. Dayım beni cesaretlendirmeseydi, hiçbir zaman bu duygularımla başa çıkamazdım.

Dayıma ne kadar minnet duyduğumu aktarabilmek için kafamda cümleleri evirip çevirdim fakat hiçbir şey söyleyemedim. Aklıma tek cümle geliyordu. Dürüstçe onu söyledim:

“Teşekkür ederim...”

Dayım gülümsedi ve omzumdan tutup beni kendine çekti.

Dayımın sıcacık varlığını hissederken kalbimin derinliklerinde rahatlamıştım. Beni koruyordu o. Evet, benim için endişelenen ve yaşadıklarımı kendi derdiymiş gibi görüp kızan biri vardı bu hayatta ve bu çok kıymetliydi. Kısa süre öncesine kadar bu kocaman dünyada tek başınaymışım gibi hissediyordum fakat bu kadar yakınımda beni koruyan ve düşünen biri olması fazlasıyla mutluluk vermişti bana.

Bizi götüren taksi, neon ışıkların bulanık görüldüğü şehrin yağmurlu manzarasında sessizce ilerliyordu.

Bu olaydan hemen sonra dükkândan ayrılmaya karar verdim.

Tuhaf olsa da bu olay harekete geçmemi sağlamıştı. İçimde ukde olan her şeyden kurtulmuş, hafiflemiş ve artık buradan ayrılabilceğimi hissetmiştim.

Kendime yeni bir daire tuttum ve mart ayının başında oraya yerleştim. Dükkân oldukça uzak kalıyordu fakat yapacak bir şey yoktu. Bundan sonra ne yapacağım da belirsizdi fakat eski işimden tanıdığım insanlar vesilesiyle küçük bir tasarım ofisinde yarızamanlı olarak işe girmiştim.

Gitmeye niyetlendiğimi söylediğimde dayım çok şaşırmıştı. “Bu kadar hızlı karar vermene gerek yok!” diyerek telaşlandı. Kararım kesindi.

“Zaten uzunca bir süredir hayatımın tatilinin tadını çıkarıyorum, dayı. Artık ait olduğum yeri bulmak için yolculuğa çıkmazsam, ben elde edemediğim her şey sona erecek.”

Bunu duyan dayım üstelemedi, sustu.

Yeni daireme taşınmadan önceki son bir ayımda Morisaki Kitabevi’ndeki günlerimin tam anlamıyla keyfini sürdüm. Kendimi işime verdim, boş zamanlarımda bolca kitap okudum. Dükkânın ve üst katın baştan aşağı temizliğini yaptım minnettarlıkla. İlk gün rasgele tıktırdığım boş odadaki kitapları da düzgünce yerleştirdim, hem de büyük bir özenle.

Müdavimlere ve diğerlerine de buradan ayrılacağımı söyledim. Herkes buna çok üzülmüştü, ben de bu kadar sevildiğimi görünce ağlayacak gibi oldum. Sabu Bey bana “Benim oğlana alayım seni” bile dedi. Cidden beni oğluyla tanıştıracaktı neredeyse.

Takano ve Tomo benim için küçük bir veda partisi düzenlediler. Dükkânın üst katında tencerede yemeğimizi pişirdik ve geç saatlere kadar takıldık. Tomo, okuma arkadaşının gidecek

olmasına içten içe üzüldü. “Festival vaktinde yine birlikte geze-
lim mi?” diye sordu.

Takano’ya gizlice sorduğumda, kısa süre önce Tomo’yu sine-
maya davet ettiğini ve Shibuya’da film izlediklerini öğrendim.
Henüz sevgili olmasalar da bu bile Takano için büyük bir ilerle-
meydi. Buna çok sevindim ve “Harika!” diye istemsizce incecik
sırtına var gücümle vurdum.

Sonrasında, Hideaki’nin nişanlısı Murano’dan beklenmedik
bir telefon aldım ve bir kafede buluşup konuştuk.

O gece Murano’ya büyük bir rahatsızlık vermiş olmam, ne
zamandır beni rahatsız edip duruyordu. Bu yüzden, bir nevi
özür dilemek için gittim buluşma yerine. Karşılaştığımız an
ciddiyetle başını eğdi.

Önceden beri Hideaki’nin davranışlarını şüpheli buluyor-
muş, benim de tuhaf davranışlarımdan kafasına dank etmiş ve
ona defalarca sorarak sonunda itiraf etmesini sağlamış. Sadece,
o geceye kadar ikinci kadının ben olabileceğim ihtimali aklına
bile gelmemiş.

Murano’nun ardı ardına gelen özürleri üzerine “Bende de
hata var...” desem de o yalnızca başını sallamaya devam etti.
Evlenmekten de vazgeçmişler. Bunu duyduğumda telaşla özür
diledim fakat o “Kesinlikle senin suçun değil!” dedi net bir
şekilde.

Vicdan azabından bir türlü kurtulamıyordum fakat sonra-
dan bunu dayıma anlattığımda “Kadın haklı. O adamın nasıl
biri olduğunu evlendikten sonra anlayacağına şimdi anlamış
işte!” dedi. Hideaki’yi düşman gibi gören dayımın elbette söyle-
yeceği bir şeydi bu ama haklı olabileceğini düşünüp rahatladım.

Dükkânda geçirdiğim son kış gecesinde, dayımla birlikte üst
kattaki balkondan gökyüzünü izlerken kahve içtik.

Dayım hatıra olarak bir sürü eski kitap hediye etti bana.
Hepsi de gençken okuduğu ve onu etkileyen kitaplarmış. Ağır

kâğıt torbanın içine göz attığımda Fukunaga Takehiko ve Ozaki Kazuo gibi oldukça derin yazarların eserlerini gördüm.

Son gecemiz oldukça rahattı. Dayımın o gün söylediklerini ömrüm boyunca unutacağımı sanmıyorum.

“Bana bir söz vermeni istiyorum...” dedi dayım ve devam etti. “İnsanları sevmekten korkma. Sevebildiğin kadar çok insan sevmeni istiyorum. Bunun sonucunda üzüntülü şeyler yaşasan bile kimseyi sevmeden yaşama sakın. Bu yaşananlardan sonra insanları sevmeyi bırakmandan çok endişeleniyorum. Sevmek harikadır. Bunu unutmamani istiyorum. Birini sevmiş olmanın anısı, kalpten asla uçup gitmez. O, insanın kalbini her daim ısıtır. Benim gibi yaşlandığında anlarsın.”

Dayım bunları söyledikten sonra “Eee, söz veriyor musun?” diye sordu.

“Tamam. Söz veriyorum...” diyerek başımı salladım. “Buradayken bunları çoktan öğrendiğimi hissediyorum. Endişelenme yani.”

“Öyle mi? O zaman nereye gidersen git, sorun yaşamayacaksın.”

“Evet. Teşekkür ederim, dayı.”

Dükkândan ayrılacağım günün sabahında, gün ışığı altında Morisaki Kitabevi'ne uzunca baktım. Küçük, ahşap ve eski bir binaydı burası. Burada yaşadığımı düşününce bir an için inanmadım.

Yumuşacık sabah güneşiyle sarmalanmıştı cadde. Dükkânların hiçbiri açık değildi ve etraf sakin, tahmin edemeyeceğim kadar dingin bir havayla dolup taşmıştı.

Toparlandım ve dükkâna doğru saygıyla eğildim. Morisaki Kitabevi'ndeki hayatımın bana verdiklerini asla unutmayacağıma dair yemin ettim.

Sabah erkenden beni o kadar uğraşıp uğurlamaya gelen dayıma da içtenlikle teşekkür ettim. Artık dayımın varlığı benim

için çok önemliydi. Buraya yeni geldiğimde bunları hayal bile edemezdim. Çok tuhaftı.

Yanından ayrılırken dayım, dün gece o erkeksi tavırları gösteren hiç de kendisi de ilmi  gibi  ocuk misali hüngür hüngür a ladı.

“Olmaz ya. Gitme, Takako...” deyip elimi sıkıca tuttu ve bırakmak istemedi.

“Her zaman ziyarete geleceğim seni...” dedim ve bu durumun asıl benim için zor olduğunu anlatarak dayımı teselli ettim. “Kendine iyi bak bu yüzden. Dükkâna da göz kulak ol hep.”

Bir saniye daha orada kalsaydım iradem zayıflayacak gibiydi. Bu yüzden, beni durdurmak isteyen dayıma alelacele veda ettim ve cadde boyunca yürümeye ba ladım.

Sakura Caddesi’nin sonuna dek arkama bir kere bile bakmadan hızlıca ilerledim. Yürürken, o zamana kadar biriktirdi im anılar kalbime dolup ta tı ve g zya larım kendiliğinden süzüldü. Fakat bir şekilde dayandım ve yolun sonuna kadar yürüdüm.

O sırada bir şey hissedip durdum ve yavaşça arkama döndüm.

Artık uzakta küçücük görünen dayımın yolun ortasında durup bana büyük sevgiyle el salladı ını gördüm. Dayımı o halde görünce artık dayanamadım, g zya larım sel misali bo aldı.

Yüzüm buru  buru  halde a larken ona el salladım. Dayım da karşılık vererek daha çok el sallamaya ba ladı. Sabah güneşi, dayımın arkasında ı ıldıyordu.

“Kendine iyi bak!” diye ba ırdıktan sonra arkamı döndüm ve çoktan insanların dolup ta tı ı Yasukuni Caddesi’ne doğru yeniden hızlı adımlarla ilerlemeye ba ladım.

Oradan geçenler, hıçkırarak a layan halimi gördüklerinde eminim ki tuhaf bir kadın olduğumu d   nm  lerdi. Fakat bu umurumda bile değildi. Çünkü o sırada a lamak istediğim için a lıyordum ve onlar, bu zamana kadarki en mutlu g zya larımdı.

Caddeye hâkim olan keskin sabah ayazı biraz da olsa baharı müjdeliyordu.

Ben de bu havanın içinde kararlılıkla dosdoğru ilerliyordum.

Momoko'nun dönüşü...

“Takako, çok uzun zaman oldu...” dedi kitabevinin önünde beklemekte olan Momoko yenge. Beni gördüğü anda gülümsemesi genişlemişti. Küçük kitabevi sokağında sesi yankılandı. O kadar rahat bir hali vardı ki onun yerine ben gerilmiştim.

Gerçektir bu. Geri dönmüştü. Capcanlı karşımdaydı ve ben hayalet görmüş gibi davranıyordum.

Evet o gerçekten de karşımdaydı. Üstelik, fazlasıyla neşeli bir halde. Nereden geliyordu bu neşe? Beş yıldır ortalıkta görünmeyip aniden dönen bir insan böyle mi davranırdı? Diğer tarafta, dayım çürümüş bir yemeği alıp yemiş bir köpek misali dikiliyordu. Şimdi her şey tepetaklak olmamış mıydı?

“Ne oldu ya? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun. Çok fenasın!” dedi Momoko, henüz tek kelime bile edemeyen bana bakarak.

Hayalet görsem bu kadar şaşırmazdım. Neredeyse böyle söyleyecektim ki kendimi tuttum ve “Momoko yenge, gayet iyi görünüyorsun!” diye karşılık verdim. Onu son görüşümün üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti.

Momoko gençliğinde oldukça güzel biriydi. Nefes kesen bir güzelliği yoktu ama insanın dikkatini çeken gizemli bir hoşluğu vardı. Deniz kenarında bulunan, asla pahalı olmayan ama ısı ısı parlayan bir taş gibiydi. Akraba buluşmalarında en köşede göze çarpmadan sakince otururdu. Momoko yenge minyon yapılıydı ve çocukken bana oldukça esrarengiz gelirdi.

Yaş almıştı ama hâlâ çok güzeldi. Üzerinde açık kahverengi bir kazak vardı, altındaki mavi kot pantolonu oldukça sadeydi

ve hemen hemen hiç makyajı yoktu. Yine de sıkça değişen yüz ifadesi, dimdik duruşu ve enerjik konuşma tarzı, onu gencecik gösteriyordu. Yaşlanmış demekten ziyade, deri değiştirmiş demek daha uygun olabilirdi.

Sonuç olarak o ne e dolup taşan haliyle hiç de kaçıp sonradan geri dönen biri gibi görünmüyordu. Diğer tarafta dayımsa iki büklüm olmuşt , üstü başı buruş buruştu, saçları dağınıktı ve oldukça yaşı görünüyordu.

“Takako, tam bir abla olmuşt n!” dedi Momoko gözlerini kısarak. Bana, gözleri kamaşıyormuş gibi bakıyordu adeta. “Kayınpederimin cenazesinde liseye gidiyordun. Daha dün gibi...”

İşil işil, açık bir sonbahar gününün akşam st nde ben, dayım ve Momoko yenge, Morisaki Kitabevi’nin önünde böylece buluşmuş olduk.

Geri dönmüştü.

İki gün öncesinde, dayımdan heyecan içinde bir telefon almıştım. Ben Morisaki Kitabevi’nden ayrılalı bir buçuk yıl kadar oluyordu.

Kitabevindeki uzun tatilimi sonlandırdıktan sonra küçük bir tasarım ofisinde çalışmaya ba ladığımı söylemiştim.    aylık yarızamanlı çalışmanın ardından nihayet tamzamanlıya ge ebilmiştim ve biraz yoğun bir dönemde olduğumdan dükkâna iki aydır uğrayamıyordum. Dayımdan telefon geldiğinde beni sadece takılmak için çağıracak diye düşünmüştüm. Fakat onun heyecanını duyduğumda bunun normal bir durum olmadığını anladım.

Dayım, olup biteni beni delirtecek derecede detaylı bir şekilde anlattı. İki saat süren telefon konuşmasının kısaca  zeti s yleydi: Dayım o gün de her zamanki gibi Jinbouchou’da d kk nının ba ındaymış. Öğlen, Mori Ogai ve Oda Sakunosuke’nin nadir kitapları satılmış ve oldukça bereketli bir g nm  . Dayım gün sonunu her zamankinden daha keyifli bir şekilde karşılamış. İslık  alarak dükkânı kapatırken dış kapı usulca açılmış.

“Ah, bu saatte müşteri mi geliyor?” diye düşünmüş fakat sırtı kapıya dönük halde bir şeylerle uğraşıyormuş. Müşteri bir türlü içeri girmiyor, kapının önünde öylece duruyormuş. Tuhafmiş yani. Dayım şüphelenip tam arkasını dönecekken müşteri mırıldanmış. O sesi duyunca dayım, başına sert bir cisimle on binlerce kez vurulmuş gibi bir şok yaşamış.

Önce yanlış duyduğunu sanmış ama yanlış olmadığını biliyormuş esasında. O ses konusunda yanılması, Morisaki Kitabevi’ne aynı anda yüz müşterinin dalması kadar imkânsızmış.

Müşteri, hâlâ kaskatı duran dayımın arkasından bu sefer biraz daha belirgin bir ses tonuyla konuşmuş:

“Satoru...”

Dayım derin bir nefes aldıktan sonra nihayet sesin sahibine dönüp bakmış.

O bildik dükkân, sanki bir anda sislenmiş ve dayımın gözlerine sadece tam ortada duran suret net bir şekilde takılı kalmış. Karşısında, beş yıl önce çıkıp giden ve hiç haber vermeyen eşi duruyormuş. Dayım, gözlerini kadından ayıramıyormuş. Rü-yadaymış sanki. Bunun gibi rüyaları yüzlerce kez görmüş fakat bu sefer kadının varlığı çok daha gerçekçiymiş. Gitmeden önceki haliyle bire bir aynı olacak şekilde sahiden de orada duruyormuş Momoko yenge.

Uzun bir sessizliğin ardından Momoko yenge sessiz bir tebessümle konuşmuş:

“Ben geldim.”

Kısa bir yürüyüşe çıkmış da dönmüş gibi bir tavrı varmış. Elindeyse yalnızca küçük bir çanta taşıyormuş.

Dayım ona uzunca baktıktan sonra nihayet konuşmuş:

“Hoş geldin.”

Momoko yenge daha fazla bir şey demeden sessizce üst kat-taki odaya çıkmış.

O günden beri kitabevinin üst katında kalıyormuş.

“Dur, dur bir dakika!” dedim dayıma.

O ana dek telefonda bunları sessizce dinlemeye dayanan sabrım taşmıştı sonunda.

“Ne yani? ‘Ben geldim’ de ne demek? Bir de ‘Hoş geldin’ demişsin. Yaşamaya başlamak ne? Korku hikâyesi anlatıyorsun sanki.”

Fakat dayım gayet ciddi bir yanıt verdi.

“Gerçek bu, Takako.”

“Gerçekse, ikiniz de garipsiniz demek. Momoko yenge ne oluyor da aniden geri dönüyor? Sen nasıl hiç kızmadan onu kabul edebiliyorsun?”

“İşin orası garip tabii...” dedi dayım alık bir sesle. Dalıp gitmiş gibiydi. “Ama her şey doğal bir şekilde gerçekleşti.”

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. Dayımın bu dünyadan olmadığını zaten biliyordum ama karı koca, ikisi birden tuhaftı.

“Momoko yengeye sonrasında da mı bir şey sormadın?” diye sordum ciddiyetle.

“Sormak zor geliyor...” dedi dayım kayıtsızca.

“Offf... Kunitachi’deki eve götür onu ve her şeyi sor düzgünce.”

“Oradaki evde rahat edemiyormuş, sevmiyormuş orayı. Kitabevinin üst katı daha iyi dedi. Takako, ben kadınların duygularından hiç anlamam. Neden dönmüş olabilir sence?”

Telefonun diğer ucundaki dayımın sesi çaresizdi. Fakat ben soğuk bir yanıt verdim.

“Ben nereden bileyim bunu? Kendi eşini senin daha iyi tanıman gerekmez mi?”

“Ben de onu herkesten daha iyi tanırım sanıyordum ama şimdi kafam karmakarışık. Karanlıkta oraya buraya tutunarak ilerliyorum sanki. Sen kadınsın. Hemcinsler birbirini anlar, değil mi?”

“Cinsiyetimiz aynı olsa da canlı olarak türümüz farklı diye düşünüyorum.”

Benim bu sözümün üzerine dayım bir süre sustu, ardından kısık sesle konuştu.

“Şey, Takako... Yine... Gider mi acaba?”

Dayımın samimi ama endişeli sesi beni çok etkiledi. Önceleri, gece vakti yavaş yavaş yürüdüğümüz zamanlarda Momoko yenge hakkında soru sorduğumdaki o yalnız ifadesi geldi gözümün önüne. Evet, ne olursa olsun bu adam Momoko yengeyi hâlâ seviyordu. Bu yüzden de hâlâ acı çekiyordu. Onun bu halini mümkünse bir daha görmek istemiyordum.

“Sen, Momoko yengenin gitmesini istemiyor musun?”

“Bilmiyorum. Eskiden olsa, nerede yaşarsa yaşasın, mutlu olduğu sürece sorun yok diyordum ama şimdi farklı hissetmeye başladım. Bu yüzden de Momoko’nun mutsuz olmasını istemem. Ah, ne kadar küstah biriyim ya!”

Of... Bu iş böyle devam edemezdi. Sonunda pes edip sordum.

“Eee? Benden ne istiyorsun?”

“Ha? Senden bir şey isteyeceğimi nereden anladın?”

“Anlarım ben. O kadar zaman geçirdik birlikte.”

“Takako, senin gibi harika bir yeğen bulunmaz bu dünyada. Sana minnettarım.”

Aşağı yukarı ben de böyle bir şey isteyeceğini düşünüyordum, dayım benden Momoko yengenin gerçek niyetini öğrenmemi rica etmişti. Neden şimdi döndüğünü, bundan sonra ne yapmak istediğini... Beş yıl önce Momoko yenge “Ben iyiyim, beni aramayın lütfen...” diye iki cümlelik bir not bırakıp gitmişti. Eşyalarının çoğunu da yanına almamıştı. Herhangi bir şey sezemediğim için bu defa da ne yapacağı belli değildi.

Etraflıca düşündükten sonra en nihayetinde dayım tereddütte kalsa da notta yazdığı üzere onu aramadı ve kayıp ihbarında da bulunmadı.

Onların çocuğu olmadığı için yengem beni çok severmiş. Bu yüzden, kesin bana anlatır diye düşünüyormuş dayım. Son olarak bunları söyledi ve “Bana yardım et!” diyerek telefonu kapattı.

Momoko yenge beni seviyor muydu? Hem de neredeyse hiç konuşmamış olmamıza rağmen? Bundan pek emin değildim. Karı koca meselesine girmem de pek hoş değildi zaten. Fakat dayımın o hüzünlü sesini duyduktan sonra bunu reddedemedim. Ne olursa olsun, dayım benim için çok önemli bir kurtarıcıydı.

“Gel, içeri girelim. Konuşacak çok şeyimiz birikti.”

Dükkânın önünde dururken Momoko yengenin sözüyle içeri girdik. Dükkâna uğramayalı iki ay olmuştu.

Dükkân her zamanki gibi kitapla doluydu. Adım attığımda ahşap zemin gıcırdıyordu. Pencereden yumuşacık akşam güneşi sızıyor ve tozlar etrafta uçuşuyordu. Uzun zaman sonra dükkânın o özlediğim havasını içime çekmiştim.

Buraya ilk geldiğimde küf kokuyor diye yüzümü buruşturduğumu, dayımın da acı acı güldürdüğünü hatırladım. Şimdiyse eski kitaplarla dolu bu küf kokusu inanılmaz derecede çekici geliyordu bana. Garip bir histi.

Üçümüz tezgâhın önünde taiyaki yedik. Buraya gelirken ikram olsun diye almıştım. Biz yerken iki kez müşteri girdi içeri. Farelerin toplantısı misali bir araya gelmiş halimizi görünce biraz şaşırdılar ve kitap satın alıp gittiler. Dayımın yerine bu sefer Momoko yenge ilgilendi müşterilerle güler yüzüyle. Uzun zaman boyunca bir sahaf eşi olduğundan, buna alıştı.

Dükkâna girdiğimden beri hep Momoko yenge konuşuyordu. Konuşması, adeta kontrolden çıkmış bir uçak gibiydi. Mantıktan eser yoktu.

Evet, Takako. Sen burada yaşadın. Şimdi ben de burada yaşıyorum. Klima çalışmadığı için yazın sıcaktan ne yapmışsındır kim bilir... Ah, bu taiyaki kuyruğuna kadar ankoyla dolu. Leziz.

Nereden aldın? Eskiden buralar farklıydı. Şık dükkânların sayısı artmış. Ah, “şık” lafını da teyzeler kullanıyor artık.

Konuları birbiri ardına değiştirip dururken Momoko yenge nedense ara sıra dayımın yanağını sıkıp duruyordu. Dayımın iki yanağı da kıpkırmızı olmuştu.

“Şey, neden dayımın yanağını sıkıp duruyorsun acaba?”

O kadar garip görünüyordu ki şaşkınlıkla müdahil olduğumda “Ah? Sıkıyor muydum?” diye sordu ve o bile hayret etti buna.

“Sıkıyordun tabii!”

“Ah, eski bir alışkanlık. İnsanların yanağını sıkıp dururum. Samimi hissettiğim insanlara böyle yapıyorum nedense. Sevgimi gösteriyorum herhalde bu şekilde. Ama Satoru o halde çok tatlı olmuyor mu?”

Böyle dedikten sonra Momoko yenge, iki eliyle dayımın yanaklarını sıkıca tuttu ve çocukların birbirleri arasında oyunu kaybedenlere verdikleri ceza gibi dört yana hareket ettirdi. Dayım sevimli olmaktan ziyade acınası haldeydi.

“Yapmaaaa!”

Kendisine yapılan bu harekete razı olan dayım sonunda acı dolu bir ses çıkardı. Fakat artık alışmıştı belli ki. Çünkü sesine bir miktar teslimiyet de karışmış haldeydi. Momoko yenge, dayımın tepkisini görünce güldü ve nihayet onu bıraktı. Momoko yenge belki de hiç bilmediğimiz türden bir sadistti.

“Takako’nun önünde utanmıyor musun?”

“Ah, ne olacak canım? Yabancı yok burada. Takako senin yeğenin.”

“Böyle yaparsan büyüklerin saygınlığı kalmaz!” dedi dayım. Yengem de “Senin ne zaman saygınlığın oldu ki?” diye karşı cevap verdi.

Samimi olursak benim yanağımı da mı sıkacaktı yani? İkisinin didişmesini izlerken ben de korktum.

O sırada, Momoko yenge yeniden konuyu değiştirdi.

Aniden iki elimi de tuttu ve dikkatlice bana bakarak konuştu:

“Seni gördüğüme sevindim ama. Bazen aklıma geliyordun. Benim tatlı yeğenim ne yapıyor acaba diye düşünüyordum.      lise zamanında sessiz, sakın ve zarif bir kızdın. Örgülü saçlarımla da çok sevimliydin.”

“Ha,  yle mi görüyordunuz beni? Hiç de sevimli değildim aslında.”

Diyecek söz bulamamıştım. O zaman ergenliğimin tam ortasımdaydım, isyank rdım fakat bunu ne dışa vurabiliyor ne de kendi içimde halledebiliyordum. Sürekli sıkıntı basıyordu içimi. Dışarıdan böyle göründüğümü düşünemezdim. Akraba buluşmalarında uslu uslu durmamın sebebi de yalnızca dikkatleri üzerime çekmemek içindi.

İnsanların izlenimleri çok farklı olabiliyordu demek ki. Gözleri pırıl pırıl parlayarak bana bakan Momoko yengeyi görünce dalıp gittim. Dayım hakkında yanlış anladığım birçok şey vardı. En nihayetinde gerçek anlamda y zleşmedik e biriyle kan bağımız da olsa, aynı sınıfta ya da işyerinde yıllarımızı da geçirsek, aslında onlar hakkında pek fazla şey bilmiyorduk. Hideaki’yle yaşadıklarımnda benim de büyük sorumluluğum vardı kesinlikle. Bu durum, bunları da baştan düşünmemi sağlıyordu.

“Sen de eski halinden oldukça farklısın, Momoko yenge...” dedim karşılık olarak iğneleyici bir tavırla. Fakat Momoko yenge gösterişli bir kahkaha attı. Umurunda değil gibiydi.

“Yani... Ben akraba buluşmalarında kedi gibiydim. Bu adamın akrabaları genelde ciddi insanlar oluyordu, değil mi? Kayınpederim Nou maskesi takmış gibiydi hep, hiç değişmezdi. Biz de aniden evlendiğimiz için buluşmalar zor geçiyordu. Sanki biz oradayken ortam geriliyordu. Ben de olabildiğince göze batmayayım diye bir köşede sessizce otururdum.”

“Haa, öyle mi? O zaman iyi ki karar verip de evlenmişsiniz.”

“O zamanlar birlikte yaşamak ayıp görünüyordu hâlâ. Biz Paris’te tanışıp âşık olduk, Japonya’ya döndüğümüz gibi de evlendik. Bir anda hallediverdik.”

“Paris mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Nasıl yani Paris?”

“Ah, bilmiyor muydun? O zamanlar bir sebepten Paris’te yaşıyordum. Bu adam da fakir gezginin tekiydi, bitpazarındaki sahafta karşılaştık tesadüfen. Ailesi sahaf olduğu için seyahatlerinde sahaflara gitmesine gerek yoktu aslında, değil mi? Hem de sakalları karmakarışık, dilenci gibi dolanıyordu.”

“O tipteyken hırsızlar pek bulaşmıyordu...” diye itiraz etti dayım hemen yandan. Fakat Momoko yenge dinlemedi.

“Neyse ne. Konuştuğumda onun ilginç biri olduğunu gördüm ve en önemlisi, öyle yalnız bırakılacak biri değildi. Biz de takılalım dedik.”

“Vay be.”

Momoko yengenin hızına hangi ara yetiştiğimin farkında bile değildim. Dayım kafasında bin bir türlü dertle dünyayı dolaşırken mi tanışmışlardı yani? Paris ne kadar da romantikti. Fakat en anlamadığım kısmıysa Momoko yengenin neden Paris’te olduğuydu. Bunu sorduğumda “Gençtik o zamanlar...” diyerek konuyu birden değiştirdi. Onun sahiden de gizemli biri olduğunu düşündüm.

“Biz de böyle tanıştık işte. Japonya’ya dönüp evlenince herkes bizi garipsedi. Ama kayınpederim hastalanınca ve bu adam burayı devralmak isteyince herkese gününü göstermek için var gücümüzle çalıştık.”

“Benim millete gününü gösterme gibi bir derdim yoktu...” diyerek yine araya girdi dayım.

“Yalan konuşma. Babana karşı ukde vardı içinde. Ben anlıyordum.”

Dayım gıkını bile çıkaramadı. Ona karşı koyamıyordu. Dayımın bu halini ilk kez görüyordum ve bu durum o kadar komikti ki gülecek gibi oldum.

Yine de dışarıdan bakınca birlikte oldukça uyumlu bir çift gibi görünüyorlardı. Tuhaf olsa da ikisinin ilişkisi imrenilecek bir şey gibi geliyordu bana.

“Karı koca”dan ziyade, “yoldaş” ya da “eski dost” şeklinde tanımlanabilecek bu samimi havada, insanın içini huzurla dolduran bir güç vardı kesinlikle.

“Dükkânda işler birikti...” dedi dayım bir süre sonra bahane uydurarak. O aradan sıyrılınca Momoko yenge beni üst kata götürdü. Sonra da sanki gizli bir şeyler konuşacakmış gibi dibime girdi.

“Yani, Takako, bundan sonra da iyi geçinelim.”

Yine elimi tuttu ve bana dikkatlice baktı. Elleri, bir çocuğunki misali küçücüktü.

“Tabii...”

“Sadece Satoru’nun seninle iyi anlaşması olmaz. Ben de iyi geçinmek istiyorum seninle.”

“Tabii.”

Başımı sallarken “Bu iş biraz zor olacak...” diye söylendim içimden.

Hava artık iyiden iyide karadığından, gitmeme engel olmaya çalışan Momoko yengeye zorla veda edip dükkândan ayrıldım.

İstasyona giderken dar bir sokakta öylece yürüdüm. Akşamın serinliği hâkimdi ortama, biraz da üşüyordum. Sokak lambasının ışığında uzayan gölgem, yolda bir çizgi oluşturmuştu.

Subouru’nun önünde geldiğimde kendiliğimden durdum. Issız akşamdaki bu yolda dükkânın parıldayan turuncu ışığını görmek bile, Pavlov’un köpeği misali refleks olarak, kahve içme arzusu uyandırmıştı içimde. Saate baktığımda, sekizi biraz geçmiş olduğunu gördüm. Bir şeyler beni oraya çekiyormuşçasına kapıyı açıp içeri girdim.

Akşam olmasına rağmen dükkân her zamanki gibi canlıydı. Müşterilerin sohbetine karışan yumuşacık piyano müziği geliyordu kulağıma. İçeri doğru ilerledim.

Derken, tezgâhta tanıdık birini gördüm. O tıknaz duruş ve kel kafanın sahibi Sabu Bey'den başkası olamazdı. Üstatla bir şeyler konuşuyordu. Benim geldiğimi fark ettiğinde hevesle el sallayarak beni yanına çağırdı.

“Selam, Takako. Uzun zaman oldu.”

Sabu Bey'in yanına oturduğumda üstat, beni o her zamanki tebessümüyle karşıladı.

Ben de gülümseyerek karşılık verdiğimi düşünüyordum ama Sabu Bey, “Takako, biraz daha güler yüzlü olman gerek. Bu yüzden beğenmiyorlar seni...” dedi aniden laf sokarak.

“Sizi ilgilendirmez...” dediğimdeyse bunu nedense komik bulup güldü.

“Tam vaktinde geldin, bak. Biz de şu konuyu konuşuyorduk. Momoko Hanım geri dönmüş, değil mi? Satoru Bey'in ağzından laf alınmıyor ki. Niye anlatmadı bana acaba?” Ses tonunda bariz bir merak vardı.

Üstat, “Sabu Bey, her şeyi merak etmeyin öyle!” diye azarlayınca, “Niyeymiş, ne olacak? Sen söylemedin mi bana Momoko Hanım'ın döndüğünü?” diye karşılık verdi somurtarak. Bir ihtiyarın somurtuşunu görmek hiç de tatlı gelmiyordu. Asıl görmek istediğim kişi, burada yarızamanlı olarak çalışan tatlı mı tatlı Tomo'ydu fakat o yüksek lisanstan mezun olup çalışmaya başladığından işten ayrılmıştı. En azından, Takano'yla “arkadaşlık” ilişkileri hâlâ sürüyormuş.

Üstat, Sabu Bey'in söylenmelerine aldırmaz etmeden kahvemi önüme koydu ve “Dün gece birden buraya uğradı da. Ben de dayanamadım...” dedi özür diler gibi bir ses tonuyla. Fakat gözündeki merak da anlaşılıyordu.

“İkiniz de Momoko yengemi önceden beri tanıyorsunuz sanırım.”

“Evet. Ben kaç yıldır buralardayım sanıyorsun?” dedi Sabu Bey kibirle gerinerek.

“Ah, Morisaki Bey evli miymiş? Pek onluk bir şey değil sanki.” Mutfaktan hangi ara çıkageldiğini anlayamadığım Takako bile elinde tabak ve bezle konuşmaya meraklı bir şekilde katıldı.

“Doğru ya, senin haberin yok. Boşanmış gibi bir tip. Ama gençliğinde çok oynasılırdı. Değil mi, üstat?”

“Onlar da var tabii. Yine de Momoko yenge hâlâ çok güzel görünüyor. Sağlıklı gibiydi. ‘Ne zamandır senin kahveni içmemiştim. Sevindim, üstat...’ falan dedi.”

“Ha! Safın tekisin, üstat. Biri sana tatlı dille konuşunca havaya giriyorsun hemen. Bence yıllarca ortadan kaybolup sonra aniden dönmek dalga geçmek gibi. Satoru Bey’in onu kovması lazımdı. Benim karım bunu yapsa döverdim onu.” Sabu Bey konuşurken kendi kendine yükseldi ve yüzü ahtapot misali kıpkırmızı kesildi.

“Hadi canım, o kadar da atmayın, Sabu Bey. Kitap alacağınız sırada eşinize ağlayıp duruyorsunuz.”

Üstadın bu sözlerine Takano’yla birlikte kahkaha attık.

“Kafamı ütüledin, üstat ya! Ne gülüyorsun sen? İşini yap, işini!”

“Kusura bakmayın, kusura bakmayın.”

Takano, Sabu Bey’in fırlattığı ıslak havluyla alelacele içeri kaçtı. Üstat, “Hıncını benim çalışanımdan çıkarma!” dedi Sabu Bey’e rahatsız olmuş halde.

“Sen normalde de ona zorbalık yapıyorsun zaten.”

“Sevgimi gösteriyorum, sevgimi...” dedi üstat son derece ciddi bir yüz ifadesiyle. “Senin eşine hissettiğin şeyse korku.”

“Üstat, sen var ya hep gıcık birisin. Tamam, tepem attı benim. Fazlasıyla attı. O zaman ben Satoru Bey yerine Momoko Hanım’a çıkışacağım. Zaten o zavallı adamın sert konuşacağı falan yok.”

“Dursana ya. Milletin işine burnunu sokma.” Üstat, onu uyardı fakat asıl kıskırtan kişinin o olduğu barizdi.

Yani, burada ne kadar da tuhaf insan vardı. Bunu düşünüp acı acı gülerken hemen “Takako, kendi kendine sırtıp durma. Garipsin!” dedi Sabu Bey.

Hemen sonrasında, Subouru’da küçük bir olay oldu.

Saat dokuzu geçmişti. Sabu Bey de patırtı kopardığı için eve dönmüştü ki muhtemelen erken dönmeseydi eşinden fırça yiecekti. Ben de bir masaya oturmaya karar vermiştim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde müşteri sayısı da azalmıştı. Yerime geçip kendime yeni bir kahve aldığım da hemen çantamdan o sıralar okuduğum kitabı çıkarıp açtım. O anda “Ah!” dedim içinden. Pencere kenarındaki bir masada, tanıdık birinin olduğunu fark ettim.

Yirmilerinin sonlarında, zayıf bir adamdı. Açık mavi gömleği ve gri pantolonu vardı, saçları da düzgünce kısacık kesilmişti. Gösterişli olmasa da temizdi ve insanların dikkatini çekebilecek biriydi. Okuduğu kitabı masanın üzerine ters koymuştu. Herhalde birini bekliyor olacaktı ki dalgın halde pencereden dışarı bakıyordu.

Kimdi bu kişi acaba? Bunu düşünüp oraya doğru dikkatlice bakarken benim bakışlarımı fark ettiğinden olacak, birden bana döndü.

O da benimle göz göze geldiğinde “Ah!” der gibi bir bakış attı. Benim önümdeki kitapla kendi okuduğu kitabı karşılaştırır gibi baktı ve o sırada bir şeyi idrak etmiş gibi başını salladı. “İyi akşamlar...” dedi sessizce.

Ben de sesini duyduğumda, nereden tanıştığımızı sonunda hatırladım.

Hatırlamak o kadar da zor değildi aslında. Morisaki Kitabevi’nde birkaç kez ilgilendiğim bir müşteriydi. Sabu Bey başta olmak üzere genelde baskın karakterli müdavimlerin

sürekli gelip gittiği bir dükkân olduğundan, bu adam gibi bir adım geri duran insanlar en nihayetinde pek hatırdan kalmıyordu. Bu yüzden hemen hatırlayamamıştım. Ona bu şekilde bakmamın ayıp olduğunu düşünüp utandım ve telaşla ben de onu selamladım.

“Selam. Uzun zaman oldu.”

Başımı hafifçe eğdiğimde “Yok, yok. O kadar resmi olmayın lütfen...” deyip gülümsedi gözlerini kısarak. İyi hissettiren ve insanın içini rahatlatan bir gülümsemesi vardı.

Tam da o esnada, garson kız kahvemi tepsiye koymuş ve masama gelmişti. İkimizin arasında duran garson, ne yapacağını bilemez halde şaşkın bakındı. Ben de onunla birlikte ne yapacağımı bilememiştim.

Adam bunu fark ettiğinde “Buraya oturmak ister misiniz?” diyerek beni davet etti.

“Birini mi bekliyordunuz?” diye sordum tereddütle.

“Hayır, beklemiyorum...” şeklinde yanıtladı. Garson kız, bunu duyduğunda özgüvenli bir gülümsemeyle “Öyleyse buraya bırakıyorum...” diyerek kahveyi o masaya koydu.

Ben de duruma uyum sağlayarak “Öyleyse, ben de oraya geçeyim...” dedim ve adamın karşısına oturdum.

Böyle durumlara hemen kendimi kaptırırdım. O beni nezaketten davet etmişti yalnızca, benimle öyle özellikle konuşmak istediği falan yoktu. Acaba onun zamanını mı alıyordum? Böyle düşününce biraz suçlu hissettim.

Ben oturduğumda garson kız “Keyfinize bakın...” diyerek saygıyla eğilip gitti. Kızın gidişini izledikten sonra adamla yeniden birbirimize döndük.

Bir süre sessizlik oldu.

Ne kadar da tuhaftı. Böyle düşünüp yerimde kıpırdanırken birden alçak sesle kıs kıs güldü. Ben ona şaşkın halde baktığımda “Özür dilerim, sanki görücü usulü buluşmuşuz gibi...” dedi.

Onun gülümsediğini görünce ben de kendimi kaptırıp kahkaha attım.

Düzgünce tanışmamıştık, değil mi? Bir kez öksürdükten sonra böyle söyledi. Ben, Wada. Wada Akira. Bu şekilde adını söyledi.

Bu civarlarda, ders kitapları ve eğitim materyalleri üzerine yoğunlaşan bir yayınevinde çalıştığını söyledi.

Ben de kendimi tanıttım.

“Ah evet, Takako Hanım. Dükkândaki şen şakrak beyefendinin defalarca ‘Takako! Takako!’ diye seslendiğini hatırlıyorum...” dedi, başını sallayarak güldü.

Yanaklarım kızarmış halde “Kendisi dayım olur...” diye mırıldandım.

“Vay, dayınız mı? Sahaf bir akrabanızın olması çok hoş...” dedi gerçekten de imreniyormuş gibi homurdanarak.

“Artık kitabevine gitmiyor musunuz?”

“Hayır. Bir sebepten orada geçici olarak kalıyordum. Kendimi şarj ediyordum da diyebiliriz.”

“Şarj mı? O dükkânda mı?”

“Evet.”

Wada Bey yeniden homurdandı. “Ne güzelmiş, kendini şarj etmek deyimi. Üstelik bunu bir sahafta yapabilmek tam anlamıyla lüks. İmrendim doğrusu.” Bunu söyledikten sonra “Ben olsaydım kesinlikle oradan ayrılmazdım, sonsuza kadar kendimi şarj ederdim...” diye mırıldandı kendi kendine.

Sahafta hayat sürdürme hayali, onun kalbinde bir kıvılcım çakmıştı belki de. Beklenmedik derecede şakacı biriydi.

“Ah, sevgiliniz nasıl? Birlikte gelirdiniz sık sık...” dedim.

Çoğunlukla yalnız gelse de arada bir yanında kadın gördüğüm de oluyordu dükkâna uğradığında. Uzun boylu olan Wada Bey’e oldukça yakışan, ince ve uzun bir kadındı o.

Kadının kitaplara ilgisi pek yok gibiydi. Wada Bey ciddi bir yüz ifadesiyle kitapları incelerken, o hep sıkılmış gibi

görünürdü gözüme. Sonunda beklemekten yorulup “Hâlâ bulamadın mı?” diye somurtarak sorunca Wada Bey de “zr dilerim, az kaldı...” derdi telaşla. Sabu Bey’e göre sevgilinle sahafa gelmek çok saçmaydı ama o ikisinin konuşmalarından, aralarındaki samimiyet hissediyordu ve ben onları tebessümle izlerdim.

“Ah, evet gelirdik ya...” dedi Wada Bey, sorumun karşısında birden ses tonu düşmüştü. “Ondan ayrıldım diyebiliriz...” diye ekledikten sonra “Haha!” diye kuru bir sesle güldü. Ardından, biraz uzaklara daldı.

“zr dilerim!” dedim o an yere kapanmak istercesine.

“Hayır, hayır. Hiç önemli değil.” Wada Bey durumu geçiştirmeye çalışsa da gözleri hâlâ uzaklardaydı.

İlk konuşmamızda pot kırmıştım ve bu beni telaşlandırmıştı. Konuyu değiştirmek için var gücümle uğraşırken masanın üzerindeki kitaba takıldı gözüm.

“Ne okuyorsunuz?”

“Ah. Bu, *Yokuşun Ortasında* diye bir eser. Morisaki Kitabevi’nin 100 yen köşesinden almıştım sanırım...” Wada Bey masadaki kitabı alıp bana gösterdi. Az nceki konudan uzaklaşabildiğimiz için rahatlamıştım.

“Vay, bilmiyordum. Güzel bir kitap mı?”

“Nasıl desem. Hüzünlü bir aşk hikâyesi aslında ama yazarın da yalnızca bu eseri var, pek tanınmış biri değil. İfadeleri ace-mice ve bazı yerleri yetersiz kalmış. Fakat bu kitap beni nedense içine çekiyor. Beş kere falan okudum...” dedi, bir yokuşun yağ-liboyayla resmedildiği kapağı göstererek. Gözlerinde, insanın çok sevdiği bir şeye bakarken ortaya çıkıveren o şefkat ışıltısı belirmişti. Kitabı ben de merak etmiştım.

“Beş kez mi? Ben de mi okusam acaba?”

“Yani, pek tavsiye edeceğim bir kitap değil ama... Siz ne tür kitaplar okuyorsunuz?”

Çantamdan bir kitap çıkardım. “Ah, Inagaki Taruho mu? İyiymiş!” dedi parıldayan gözlerle. Dükkâna sıkça geldiği için benden daha çok kitap tanıyordu.

“Kitabevinde çalışmış olsam da kitaplar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Daha yeni başladım diyebiliriz...” dediğimde Wada Bey “Hımmm...” diyerek başını eğdi.

“Detaylıca bilip bilmemenin önemi yok aslında. Ben de o kadar bildiğimi söyleyemem. Bir kitapla tanıştığında, kalbinde bir şeyleri nasıl harekete geçirdiği önemli, öyle değil mi?”

“Öyle mi? Dayım da böyle şeyler söyler hep.”

“Sizi hep tezgâhın arkasında kitaba kendinizi kaptırmış halde bulurdum. Ne okuyorsunuz diye merak ederdim hatta.”

“Haa? Ah, kusura bakmayın. Kötü bir çalışanmışım demek ki.”

“Hayır, onu kastetmedim...” dedi Wada Bey ve bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı. “O dükkân manzarasına oldukça uyuyordunuz ve sizi rahatsız etmek, oturduğunuz yerden kaldırmak istemezdim. Tırtılın, kelebeğe dönüştüğü anı nefesimi tutarak izlemek gibi bir histi... Sizin o haliniz net bir şekilde hatırımda kalmış. O yüzden az önce sizi elinizde kitapla görünce kim olduğunuzu hatırladım hemen. Ah, o kitabevinde çalışan kişi dedim.”

Tanımadığım birinin beni böyle görmesi çok utandırmıştı. Fakat o zamanlarda ben sahiden de kelebeğe dönüşmeyi bekleyen bir tırtıl gibiydim. Sayfaları çevirirken bir yandan da uçuşma fırsatını yakalamayı bekliyordum hep. Bu yüzden, Wada Bey’in beni öyle görmesi yanlış değildi belki de. Uçmayı becerebiliyor muyum, ondan da pek emin değilim gerçi.

“O dükkânda yaşamaya başlamasaydım bundan sonraki hayatım da hep dalgın geçecekti sanırım. Kitaplarla da iyi ki karşılaşmışım tabii. Onlar sayesinde birçok insanla tanıştım, yeni şeyler öğrendim ve kendimi de keşfetmeye başladım diye düşünüyorum. Bu yüzden, o dükkânda geçirdiğim günleri asla unutamam.”

İlk kez sohbet ettiğim biri olsa da sözcükler ağzımdan olduğu gibi d k l vermişti.

Wada Bey beni dinlerken “ yle mi? Öyle mi?” diyerek ciddiyetle başını sallıyordu. “Benim göremediğim kısımlarda büyük bir drama saklıymış demek ki. Vay be!” Bunu ciddiyetle dile getirmiş olsa da söyleme tarzı tuhaf derecede komikti.

Gizemli şeyler de yaşanıyormuş bu hayatta. Eskiden beri tanıdığım bir arkadaşla konuşuyormuşçasına saatlerce konuşabilirdim onunla. Wada Bey, ciddiyetle dinleyip konuşurken birden espri yapıp beni güldürüyordu.

Bu halde uzunca bir süre muhabbet ettik. Duvardaki saate dönüp baktığımda saatin neredeyse 23.00 olduğunu gördüm. “Ah, burası yakında kapanacak...” diye şaşkınlıkla söylediğimde Wada Bey de “Aaa?” dedi hayretle.

Wada Bey, evi yakın olduğundan dükkân kapanana kadar kalacaktı. Ben ondan önce ayrıldım.

“Bu aralar akşamları sıkça geliyorum buraya. İsteddiğiniz zaman yeniden sohbet edebiliriz.”

Yanından ayrılırken böyle söyleyip gülümsedi.

Giriş kısmında hesabı  derken tezg htaki  stadın bana gizli gizli baktığını fark ettim. Aklından neler geçtiğini anladığım için ben de ona dik dik baktım. “Ah, işim başımdan aşkın!” diye mahsus söylenerek arka tarafa geçti.

Dışarı  ıktığımda Wada Bey’in, Subouru’nun penceresine yanağını dayamış halde dışarıyı izlediğini gördüm. Bana mı bakıyor diye düşünüp veda etmek üzere eğilecektim ki vazgeçtim. Dönüp istasyona doğru yürümeye başladım. Nedense ayaklarım yerden kesilmişti, tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordum.

“Tuhaf...” Böyle söyledim kendi kendime.

Başımı yukarı kaldırdığımda sol ucu birazcık eksik görünen yusuvarlak ay süzülüyordu gökyüzünde.

“İkimiz birlikte seyahate çıkalım.”

Momoko yenge birden böyle söylediğinde o günün üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti.

“Okutama’da çok iyi yerler var...” dedi parıldayan gözlerle.

Ben de biraz zorlanarak “Hıı...” deyip başımı salladım.

“Orada kocaman bir dağ var, eski bir tapınak da bulunuyor. Manzarası müthiş, havası mis gibi, harika bir yer. Şık bir dağ evinde biraz kalıp kendimizi tazeleyelim. Kadın kadına. Olur mu?”

Onunla baş başa bir yolculuğa çıkacağımı düşününce biraz huzursuz oldum. Beni sürekli peşinden sürükleyecekmiş gibi hissettim. Fakat Momoko yenge elimi sıkıca tuttu ve gidelim dememi uman gözlerle bana baktı.

Kitapçada yeniden karşılaşmamızdan itibaren bu seyahat teklifini alana kadar geçen iki haftalık zaman diliminde, Morisaki Kitabevi’ne sıkça gelmişim. Elbette dayımın ricası üzerine yengemi yoklamaya gidiyordum. Akşamları iş çıkışında uğradığım için genelde dayımla denk gelemiyorduk ama Momoko yenge üst kattaki odasında oluyordu.

Yengem, kendisini ziyaret etmemden çok memnun oluyordu. Yaptığı yemeklerden ikram ediyordu bana hep. Bana fazlasıyla dar geldiği için yemek yapmaya üşendiğim üst katın mutfağında birbirinden farklı yemekler yapabiliyordu. Hijiki yahnisi, etli tofu, istavrit turşusu, ahtapotlu ve turplu yahni, uskumru ızgara, turp yaprağı, şalgam, yağda kızartılmış tofuyla yapılmış miso çorbası. Ben de bu tür anne yemeklerine özlem duyduğum için bir süre sonra neredeyse sadece yemek için gitmeye başlamışım. Öğle vaktinde çalıştığım yerden telefon ettiğimde yengem “Bugün ne yemek yapayım?” diye sorardı yeni evli biri gibi. Ben de canım neyi çekiyorsa onu rica ediyordum rahatça.

İlk birkaç seferde yengem her Şeyin parasını kendisi vermek istese de sonrasında hesabı paylaşmak istediğimi söyledim ısrarla ve malzemelerin yarısının parasını ben  dedim. Momoko yenge de artık bunu “Peki...” diyerek memnuniyetle karşılamaya başlamıştı.

“Yemeklerin hep çok lezzetli oluyor, yenge.”

Oraya her gittiğimde, masadaki yemekleri iŐtahla yerken böyle söylüyordum içtenlikle.”

“Takako, yemekleri pek beğeniyorsun sen...” diyen Momoko yenge benim iki katım kadar yiyordu. O kadar küçük bedenine onca yemeğin nasıl sığdığını bir türlü anlayamıyordum.

“Ama çok lezzetli!” dedim takuan turŐusunu kıtır kıtır çiğnerken güçlü bir ses tonuyla.

“Sen yemek yapmıyor musun?”

“Bazen yaptığım oluyor ama makarna falan yani. Böyle Şeyler pek yapmıyorum.”

“Biriyle çıkmaya baŐladıđında zorlanırsın ama.”

“ yle mi dersin?”

Sahiden de birlikte olduğum insana pek yemek yapmıŐlıđım yoktu. Böyle Şeylerden genelde utandığım için ka ınmıŐtım o güne kadar. Gerçi benim aşk tecrübem de pek yoktu ya...

“Erkekler basittir. Onların gönlüne giden yol, midelerinden geçer...” dedi yengem kıkırdayarak ve “Sana da yemek yapmayı öğreteyim, hemen birini bulursun...” dedi fakat erkeklerin ne hissedecekleri zerre kadar ilgimi çekmiyordu. Ama kabul etmek gerekirse, Momoko yenge beni tavlamıŐtı yemekleriyle.

Elbette dayımın benden istediğini tam olarak unutmamıŐtım ve arada bir yengemin ağzını arıyordum. Fakat Momoko yenge her defasında maharetli bir Şekilde sıyrılıyordu bu durumdan. Ciddiyetle sorduğumda bile “Bilmem ki...” falan diyerek yılanbalığı misali kıvrılıp kaçıyordu. Zaten konuŐtuđu konuları takip etmek zor olduğundan, böyle yaptığında konu hemen dağılıyordu. Ben de önüme yemek koyduğunda kendimi kaptırıyor

ve bir şeyler sormayı unutuyordum. Her defasında böyle oluyor ve bir adım bile ilerleyemiyordum.

Yine de hakkında bir şeyler öğrenebilmişim. Momoko yenge, içince biraz daha konuşkan olduğundan, birkaç kez içki getirmiştim. Anne babasını erken yaşta kaybetmiş, Niigata'daki teyzesi ve eniştesi tarafından büyütülmüş, ortaokuldan mezun olunca hemen küçük bir fabrikada çalışmaya başlamış, yirmi bir yaşına bastığında tek başına Tokyo'ya gelmiş ve parlak bir fotoğrafçıyla ("Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıktan, bunu duyunca) aşk yaşamış.

Momoko yengenin Paris'te bir süre kalmasının sebebi, Tokyo'da tanıştığı sevgilisinin işi için oraya gitmesiymiş. Sevgilisinin haberi olmadan, kendi kafasına göre gitmiş. Tam da ona yakışır türden bir cüretle...

"Gençtik o zamanlar işte. Hiçbir şeyden haberim yoktu... Ondan başka bir şey yoktu aklımda. Sonradan öğrendim ki Japonya'da eşi ve çocuğu varmış. Bizimki de böyle bitti işte. Onunla birlikte olsaydım, o özlemini duyduğum aileyi, başkasının ailesini yıkmadan kuramayacaktım. Onu da kendime yakıştıramazdım..." dedi yengem uzaklara bakarak.

Gideceği bir yer olmayan bu aşk bittiğinde, kalbi kırılan Momoko ve dayım tesadüfen karşılaşmış. Yengem, başlarda dayımın öylece bırakılıp geçilemeyecek biri olduğunu düşünmüş. Ona yardımcı olmuş, sonra da âşık olmuşlar.

"Bunlardan hiç haberim yoktu..." dedim ikisinin geçmişine şaşırarak.

Yengem omuz silkti ve "Satoru benim geçmişimi kuskanır. Bu konuları pek konuşmak istemez..." dedi.

Fakat diğer yandan, yengem benim neden bu kadar sık geldiğimi de anlamıştı. Birlikte yemek yemeye artık iyice alıştığımız bir akşam, yavaş yavaş sake içerken "Satoru senden bir şey mi rica etti, Takako?" diye sordu aniden sırtarak.

“Ha? Ne konuda?” İçten içe gerilsem de beceriksiz bir oyunla durumu kurtarmaya çalıştım. Fakat çabalarım nafileydi. Yengem oldukça mutlu bir yüz ifadesiyle yanağımı sıktı.

“Onun aklından neler geçtiğini anlıyorum ben. Hem sen de beni pek sevmiyorsun, öyle değil mi, Takako?”

O benim yanağımı sıkarken kalbim k t k t atıyordu. Her şeyi anlamıştı sanki. Sahiden de içimde bir yerlerde yengemi pek de seveyemediğimi düşünüyordum. Ondan nefret ettiğimi asla söyleyemezdim ama biri bana “Onu seviyor musun?” diye sorsa, ne diyeceğimi bilemezdim. Böyle bir histi işte. Yaptığı yemekler hakkındaysa “Bayılıyorum...” diyebilirdim hemen.

Esasında, yengem benim için anlaması zor biriydi. Dayım da öyleydi fakat daha farklıydı. Yengemle ne kadar sohbet edersek edelim, aramızdaki mesafenin kapanmadığını hissediyordum. Sanki karşı kıyılarda dururken birbirimizle konuşuyormuşuz gibi, aramızda olağanüstü bir uzaklık hissediyordum.

Ben ne diyeceğimi bilemez haldeyken yengem dolu bir kahkaha attı.

“Merak etme, sorun değil. Ben seni seviyorum, Takako. Senin dürüst ve yalan söylemeyen yanını tatlı buluyorum. Keşke benim de ruhum bu kadar güzel olsaydı.”

“Ruhum  yle pek de güzel değil ya.”

Benimle alay ettiğini düşünerek somurttum. Fakat yengem “Gerçekten söylüyorum...” dedi anlayamadığım h z n l  bir ses tonuyla.

“Benimkiler hep yalan işte.” Böyle dedikten sonra bir süreliğine başı  ne eğik halde durdu.

O anki kırılgan yüz ifadesini kaçırmadım. Tam da o esnada ilk defa yengemin kalbine dokunabildiğimi hissettim. Ama yalnızca bir anlık bir şeydi bu.

Hemen ardından yengemin yüzü parladı ve eski neşesiyle konuyu değiştirdi. “Hadi bakalım, seyahate çıkıyor muyuz?” diye teklifini tekrar etti.

Sonbahar yapraklarının sararıp döküldüğü zaman dilimi henüz gelmemiştir, bu sebeple orada az insan olacaktı. Yani rahat edebilecektik. İşimin yoğun olup olmadığını sorup durdu.

“Hayır, iş konusunda gayet esnekler ama...”

“Eee, tamam o zaman!”

“Eh, yani...”

Başlarda reddetmeye çalışsam da nedense o anki yüz ifadesi aklıma takıldığı için sonunda “Tamam gidelim...” diyerek başımı salladım.

Tam olarak ifade edemiyorum ama o anda bir şeyler hissettim. Kalp çarpıntısı gibi bir şey değildi bu. O derece abartılı değil yani. Daha ziyade kelimelerle ifade edilemeyen, gözden kaçırılmaması gereken bir işareti, Momoko yengenin o anki ifadesinde hissettim sanki.

Bu seyahat olayından önce Wada Bey’le Subouru’da iki kez daha karşılaştım. İki seferde de yengemle görüştüğümde sonra bir de oraya uğrayayım diye düşünerek gittiğimde görmüştüm onu. Gerçekten de sık geliyordu. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi pencere kenarındaki masaya oturuyor ve aynı şekilde yanğını avucuna dayamış halde pencereden dışarıyı izliyordu.

Wada Bey’le görüşmek isteyip istemediğimi ben de tam olarak bilmiyordum. Özel bir beklentiyle gittiğimi sanmıyorum dükkâna. Fakat içeri girip onu arkadan gördüğümde “Ah!” diye bir ses çıkarmıştım.

Wada Bey, arkasından “İyi akşamlar!” diye seslendiğim zamanlarda rüyadan uyanmışçasına irkiliyordu. Ardından, bir şeyleri kontrol eder gibi beni yaklaşık beş saniye süzdükten sonra “İyi akşamlar!” diyerek tebessüm ediyordu.

Beni davet ettiği için karşısına oturuyordum ve yeniden sohbet ediyorduk. Sıradan konular dışında bir şey konuşmasak da onunla sohbet ederken ilginç bir şekilde rahatlıyordum. Hatta bir keresinde dükkân kapanmadan önce dışarı çıkıp birlikte İmparatorluk Sarayı’na doğru yürüdük.

“Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefon numaramızı falan almadığımız için bir daha görüşeceğimizin garantisi olmadan birbirimizden ayrıldık.

Sonrasında, üçüncü kez dükkâna gittiğimde Wada Bey orada değildi. Onu bulmak gibi bir beklentim olmasa da nedense hayal kırıklığına uğramıştım, boşlukta hissettim kendimi. Tabii her gittiğimde orada olması tuhaf olurdu, bu yüzden durumu kabullendim.

O gece tezgâhta, üstada onun hakkında bir şeyler sordum. Üstat da onun benimle konuştuğunu gördüğünden elbette adamı hatırladı ve “Ah!” diyerek başını salladı.

“Şu silik müşteri, değil mi? Son zamanlarda akşamları geliyor sık sık. Daha önce geliyor muydu pek hatırlamıyorum ama.”

“Silik değil, mütevazı...” diyerek üstadın sözlerini kibarca düzelttim.

“Kusura bakma. Genelde uzun oturuyor.”

“Siz buluşmuyor musunuz ki?” Takano yandan hiç beklenmedik bir şekilde araya girdi. “Uzaktan bakınca çok yakışıyorsunuz.”

Ağzım bir karış açık halde ona baktıktan sonra istemsizce itiraz ettim.

“Öyle şey olur mu ya?”

“Ya, o kadar kızmayın lütfen.”

“Boş boş konuşma!”

Üstat tarafından kovalanan Takano, “Özür dilerim!” diye bağırarak kaçtı.

Kahve fincanını ağzıma götürürken bir kez daha “Öyle şey olur mu hiç?” diye içimden tekrarlayarak Takano’nun sözlerini yalanladım.

Peki, ya gerçeğe dönüşseydi?

Wada Bey hoş biriydi. Samimi, kibar ve espriliydi. Elbette kitaplar konusunda da çok şey biliyordu. Kendini övmüyor,

kaba kahkahalar atmıyordu. Eminim ki onun kişiliğine çekilen birçok kadın da vardı.

Ya ben?

Bunları düşündüğümde üstadın yeniden bana baktığını fark ettim.

“Üstat, insanlara böyle dik dik bakmayı bırakmanız gerek. Kadınlar bunu sevmez özellikle...” diyerek soğuk bir şekilde konuştuğumda üstat “Hahahaha!” diye yüksek tonda güldü ve Takano’nun ardından hızla dükkânın arkasına geçip gözden kayboldu.

Nedense düşünme isteğimi yitirmiştim, bu yüzden onun yerine Wada Bey’in bahsettiği *Yokuşun Ortasında* adlı kitabı okumaya karar verdim. Yengemin yanına uğradığımda, kapanmak üzere olan Morisaki Kitabevi’nin rafında kitabı tesadüfen bulmuştum. Dayım kitabı elime aldığımda, “O pek de iyi bir eser değil...” diye yandan laf atmıştı ama ben “Olsun...” diyerek kitabı satın almıştım.

İki yüz sayfa civarında kısa bir hikâye olduğundan, o akşam Subouru’dan eve döndükten sonra yatmadan önce hepsini okuyup bitirdim.

Wada Bey’in söylediği gibi hüznü bir aşk hikâyesiydi.

Savaştan sonra yeniden yapılanmakta olan Tokyo’da geçiyordu. Ana karakter, pek satmayan bir yazar olan Iida Matsugoro, yokuşun ortasındaki “modern” bir kafede çalışan güzel bir kız olan Ukiyo’yla tanışıyor ve ona ilk görüşte âşık oluyordu. Başlangıçta Ukiyo tarafından dikkate alınmayan Matsugoro, her gün kafeye gidip aşkını ilan ediyor, sonunda Ukiyo’yla mutlu bir birliktelik yaşıyorlardı. Mutlu günler devam edecek gibi görünse de Ukiyo, babasının borçları yüzünden, zengin bir ailenin oğluyla zorla nişanlanıyordu. Yarının ne getireceğini bilmeyen Matsugoro’nun bunu durduracak gücü olmuyordu.

Matsugoro umutsuzluk ve yalnızlık içinde hırsla roman yazmayı sürdürüyordu. Ünlü olup adını duyurabildiğinde Ukiyo’yu

geri alacağı umuduna tutunuyordu yalnızca. Sonunda otuzlarının ortalarına geldiğinde hayalini gerçekleştiriyor ve yazar olarak büyük bir başarı elde ediyordu. Fakat Ukiyo'nun salgına yakalanıp çoktan öldüğüne dair acı gerçekle yüzleşiyordu.

Matsugoro sonrasında kendini içki, kadın ve uyuşturucuya kaptırdığı günler geçiriyordu. Düzensiz yaşam tarzı yüzünden bedeni çoktan mahvolsa da Ukiyo'yu hiç unutmuyor ve her gün tanıştıkları o kafeye gidiyordu. Bir kış akşamı da kafeden dönerken kan kusup olduğu yere yığılıyordu. Kendini kaybederken kalbinde sadece Ukiyo vardı...

Matsugoro'nun acı dolu ve adanmış aşkından çok etkilenmişim. Kitabı bitirdiğimde içim cız etmişti. Gözyaşlarım damla damla döküldü ve kitap sayfalarının üzerinde küçük lekeler oluşturdu.

Yatağımın içindeyken Wada Bey'in oldukça romantik biri olduğunu düşünerek uykuya daldım.

O gece gördüğüm rüyada, kitaptaki kafenin sahibiydim. Ukiyo'yu omuzlarından sarsarak Matsugoro'yla birlikte olması için var gücümle ikna etmeye çalışıyordum.

“Neden onunla seyahate çıkıyorsun?”

Yola çıkmadan önceki akşam, tek başıma işyerinde çalışırken dayımdan telefon geldi. Yengemden birlikte seyahate çıkacağımızı öğrenmişti. Onu sorgulamamı istese de bu kadarına gerek olmadığını söyledi hayret içinde.

“Eh, işler birden öyle gelişti.” Olan biteni doğru düzgün açıklayamayacak gibi olduğumdan, muğlak bir cevap verdim.

“Eminim seni zorlamıştır...” dedi dayım endişeli bir şekilde.

“Aslında öyle olmadı ya.”

“Sorun olmayacağına emin misin?” Dayım hâlâ endişelenirken ona “Sana hediye de getiririm!” dedim neşeyle.

“Senin için sorun değilse, benim için de değil...” dedi dayım gönülsüzce geri adım atarak. “Bu arada, Sabu Bey birkaç kez dükkâna gelip Momoko’yla konuşmak istedi. Neler oluyor?”

Subouru’daki akşamımızı hatırlayıp sesli bir şekilde güldüm.

“Yengeme söyleyecekleri var sanırım.”

“Haa?” dedi dayım telefonun karşısında hayretle. “Momoko, Sabu Bey’i suya götürüp susuz getirir. Onu pohpohlar, adam akıllı havada geri gelir. Sabu Bey gibilerinin hakkından gelmekte fazlasıyla maharetlidir o.”

O görüntüyü gözümde gayet net bir şekilde canlandırabiliyordum.

“Bence de öyle.”

“Kesin öyle olur. Ama Momoko öğlenleri genelde dışarı çıkıyor, Sabu Bey geldiğinde dükkânda olmuyor. Sabu Bey de buna kızıyor.”

“Hımmm...”

“Alttan alttan nereye gittiğini soruyorum ama cevap vermiyor.”

“Çocuk değil sonuçta!” dedim bu kez de ben hayretle. “Geri dönüyorsa sorun yok.”

“Orası öyle tabii... Neyse, seyahate gitmek istemiyorsan kendini mecbur hissetme. Seni neden davet etti ki zaten?”

Dayım bir şeyler daha geveledikten sonra nihayet telefonu kapattık.

O akşam iş çıkışında yine Subouru’ya gitmeye karar verdim.

Şirketten ayrıldığımda saat 21.00’i geçmişti, eve dönmeye de üşendiğimden öylesine bir uğrayayım dedim. Oraya vardığımda içerisi hâlâ kalabalıktı ve Wada Bey’in her zaman oturduğu pencere kenarındaki masada da iki kadın oturuyordu.

Boş bir masa buldum ve seyahate yanımda götürmek üzere aldığım, Mushanokoji Saneatsu’nun *Dostluk* kitabını okumaya koyuldum. Fakat bir türlü odaklanamıyordum. Bilinçli olarak

yapmasam da her müşteri gelişinde acaba Wada Bey mi diye kapıya bakıyordum.

Yirmi sayfa kadar okuduğumda uzun bir zaman geçmişti ve Wada Bey sahiden de dükkâna gelmişti. Aceleyle selam verdiğimde benim masama geldi. Uzaktan ona bakarken tuhaf bir hisse kapılmıştım nedense. Her zamankinden daha keyifsiz görünüyordu.

“İşleriniz yoğun sanırım?” diye sordum oturmasını beledikten sonra.

“Hayır, tam aksine boş vaktim oluyor...” diyerek gülümsedi Wada Bey fakat yüz ifadesi yorgundu.

Bir süreliğine sessizliğe gömüldük. Normalde sessizlik beni rahatsız etmezdi ama nedense ağır bir his çökmüştü ortama. Takano’nun söylediklerini hatırlayınca daha fazla bir şey söyleyemedim.

“Ah, bu arada...” dedim iyi bir şey hatırlamışçasına gülümseyerek. “*Yokuşun Ortasında*’yı okudum.”

Fakat Wada Bey pek oralı olmadan “Ah, öyle mi?” diye mırıldandı. İçten içe sevinip anlatacaklarımı dinleyeceğini düşündüğümünden, biraz hayal kırıklığına uğradım.

“Çok klişe bir hikâye, değil mi?” diye sordu Wada Bey alaycı bir ses tonuyla.

“Öyle demek olmaz ya. Ben sevdim o eseri.”

“Ama ölene kadar sevdiğini beklemek gerçekte mümkün olmaz.”

“Öyle mi diyorsunuz?”

“En azından benim için öyle. Üstelik, karşımdaki kişi bana ‘Senden rahatsız oluyorum!’ demişse...”

“Ha?” Dediklerini anlamayınca yeniden sordum. Wada Bey olduğu gibi konuşmayı sürdürdü.

“İlk buluşmamızda onu buraya getirmiştım. Bu dükkânı o da beğeniyordu. Sonrasında da birkaç kez geldik. Bu yüzden

onu hep burada bekleyeceğimi söyledim. Hisleri değişirse de buraya gelmesini istedim. Geçen gün ‘Senden rahatsız oluyorum, bırak beni!’ diye e-posta attı açıkça.”

Bu kadarını dinleyince olup biteni anladım. Demek bunlar olmuştu. Daha önce söyleseydi ya keşke. Hayır, bana anlatmak zorunda değildi gerçi.

Kitabevine birlikte geldiği güzel kadını hep beklemişti. Ukiyo’yu bekleyen Matsugoro gibi... Demek ki o yüzden romana kapılmış ve sürekli okumuştı.

Ne oluyor? Ne oluyor? İçimden defalarca tekrarladım. Aslında üzgün falan değildim. Onun, benimle ilgilenmediğini bir şekilde kalbimden hissediyordum. Kendi kendime kafamda bir şeyler kurduğum için aptal olduğumu falan düşünmüştüm yalnızca.

Peki ya sohbetimizin ilginç bir şekilde devam etmesi? Eskiden beri birbirimizi tanıyormuşuz gibi? Hayır, öyle değildi. Wada Bey beni nezaketle dinlediği için şımarmış ve kendimden bahsederek içimi rahatlatıştı. Sonunda bunu fark edince mahcup hissettim.

“Özür dilerim, sıkıcı konularla yordum sizi de.”

Wada Bey, başımı sürekli önümde tuttuğumu fark etmiş olacak ki ciddi şekilde özür diledim.

Başımı iki yana salladım. “Asıl ben özür dilerim.”

“Ne? Siz neden özür diliyorsunuz?” diye sordu Wada Bey. Şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

“Öylesine işte...” diye ısrarla söyledim.

“Haa?”

Aslında daha çok özür dilemek istesem de kaçık biri gibi görünmemek için kendimi tuttum. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Böyle düşünsem de aynı zamanda bir şeyler sorma isteği de yükseliyordu içimde.

“O kişiye... Seviyordunuz, değil mi?” Bunu sorar sormaz pişman oldum. Wada Bey usulca gülümsedi.

“Çocuk gibi davranıp rezil şeyler yapıyorum. Bundan çıkar-
dığım dersler de oldu tabii. En başından beri ortak noktamız
yoktu. Yürüyecek gibi de görünmüyordu zaten. Yine de ben
inatla devam ettim. Onu sevdim ve farklı olmamıza rağmen
bırakamadım, aklımdan geçmedi öylesi. Hep kendimin soğuk
olduğunu düşünürdüm ama beklenmedik bir sıcak yönümün
olduğunu da keşfettim, bu da beni şaşırttı.”

Böyle bir analize hiç gerek yoktu halbuki. Biraz tuhaf kaçmıştı.

“Şey... Wada Bey, bence siz çok iyi bir insansınız...” dedim
Wada Bey’in iyi hissetmesini sağlamak için. Daha iyi kelimeler
bulmak istesem de o anda başka bir şey gelmedi aklıma. Fakat
içtenlikle söylemiştim. Wada Bey çok iyi biriydi.

“Teşekkür ederim. Doğru, ben iyi bir insanım. Buna şüp-
hem yok. Fakat ‘İyi bir insansın ama sıkıcısın!’ dediler bana...”
dedikten sonra kıkır kıkır güldü.

“Bu çok kaba değil mi ya?” Kadına biraz kızarak konuştum.
Wada Bey’in iyi kalbini hiç anlamamış gibi görünüyordu.

“Hayır, ben de öyle düşünüyorum. Çok doğru bir şey söy-
lediği için onu takdir ettim hatta. Neyse, can sıkıyor artık. Bu
konuyu kapatalım.”

Wada Bey böyle söyledikten sonra “Bu aralar neler yapıyor-
sunuz?” diye sordu konuyu değiştirmek için ama göğsüm sıkış-
tığı için düzgün konuşamıyordum.

“Kusura bakmayın, yarın erken kalkmam gerek.” Pek de ke-
yifli sayılamayacak bu sohbeti kısa bir süre daha devam ettir-
dikten sonra böyle söyleyip kalktım.

“Öyle mi?” Wada Bey biraz şaşırmıştı.

“Ah, Takako Hanım. Gidiyor musunuz?” Dükkândan çık-
cağım sırada üstat beni kapının önünde durdurdu.

“Evet.” Yalnızca böyle söyleyip çıktım.

Üstat bir şekilde keyfimin kaçtığını anlamıştı herhalde. Bir
süre bu dükkâna gelmek istemiyordum.

Yürürken keyfim iyice kaçmıştı ve yaklaşık otuz kez falan iç çektim. Okuduğum kitabı masanın üzerinde unuttuğumu, metroya bindiğimde fark ettim.

Yengemle 10.00 gibi Shinjuku İstasyonu'nda buluştuk.

Hava bulutluydu fakat televizyondaki hava durumu programı, öğleden sonra güneşli olacağını söylüyordu. Hazır yıllık iznimi kullanıp seyahate gidiyorken dün geceki melankolik ruh halimi atacağım diye karar vererek evden çıkmıştım.

Momoko yenge, hıncahınç kalabalık olan Shinjuku İstasyonu'nun güney çıkışına hiç de seyahate çıkar gibi havası olmayan rahat kıyafetlerle gelmişti. Çocuklar için olduğu sanılacak küçük bir sırt çantası vardı sadece. Saçını atkuyruğu yapmıştı, üzerine yeşil bir kapüşonlu giymişti ve altında siyah bir eşofman vardı. Boyu o kadar uzun olmadığı için uzaktan bakıldığında okul gezisine giden bir kız öğrenci gibi duruyordu.

Yengem, üstümü başımı gördüğü anda kaşlarını çattı. "Ah, dağa giderken böyle mi giyinilir?"

Uzun zaman sonra ilk kez seyahate çıktığımdan, geçenlerde indirimden aldığım elbiseyi giymiştim bir hevesle.

"Ama spor ayakkabı giydim işte!" diyerek savunmaya geçtim. "Çantamda dağ tırmanışı için uygun kıyafetler de var."

"O kadar eşya almana gerek yoktu."

Momoko yengenin sözleriyle keyfim kaçtı. Tek heyecanlanan benmişim gibi utandım. Yengem de bu halimi anlamış olacak ki "Eh, genç olmak o kadar yük taşımaktır zaten" diyerek bana katıldı.

"Yaşlandığında seyahate çıkarken daha az mı eşya alıyorsun yanına?" diye karşılık verdim. Fakat yengem "Takako, ne diyor-sun? Ben zahmetli şeylerden hoşlanmıyorum sadece!" dedi net bir şekilde.

"Anladım..." dedim ben de. İkna olmuşum.

"Sonuç olarak, o günden itibaren üç gün boyunca birbirimizi emanetiz."

Momoko yenge dimdik durdu ve dramatik bir şekilde eğildi.

“Teşekkür ederim.” Ben de eğilerek karşılık verdim.

Shinjuku’dan Chuo Hattı’na binip, Tachikawa İstasyonu’nda Ome Hattı’na aktarma yaptık. Tokyo’ya geleli neredeyse beş yıl olmuştu ama bu taraflara ilk kez geliyordum. Ome Hattı treni oldukça boştu. Karşımızdaki koltukta, uykulu görünen, biraz serseri tipli bir liseli erkek öğrenci somurtkan bir yüzle sürekli bacağını sallıyordu. Sanki bütün dünyaya öfkeliydi. Momoko yenge koltuğuna oturduğu gibi mırıldanarak şarkı söylerken pencereden dışarıyı izledi. Bense önceki gece yatakta bir sürü anlamsız şey düşünüp sabaha kadar uyanık kaldığım için hemen mencecik uyuyakalmıştım.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda, o serseri liselinin çoktan gittiğini gördüm. Muhtemelen kafası atık bir şekilde okula gitmişti. Pencereden dışarı baktığımda bulutların dağıldığını, gökyüzünün masmavi bir şekilde açıldığını fark ettim. Binalar iyice azalmıştı. Pirinç tarlalarının hâkim olduğu manzaralar ve uzaktan görünen dağlar gitgide büyüyordu.

“Harika!” dedim gözlerimi ovuşturarak.

“Daha dur sen...” dedi yengem gülümseyerek.

Mitake adında küçük bir istasyonda trenden indik. Masmavi göğün altında gözlerimizin önüne dağlar sıralanıyordu ve bunların ortasında özellikle heybetli bir dağ yükseliyordu. Kolayca sarsılmayacak kadar büyük ve görkemliydi. Sonbahar yaprakları henüz sararmamıştı ve etraf koyu yeşille kaplıydı. Biz de o dağın tepesinde bir eve gidecektik.

“Şehir merkezinden azıcık uzaklaştık ama çok çok uzak bir yere gelmiş gibiyiz...” diye mırıldandım karşımdaki manzaraya bakıp. Derin bir nefes aldığımda, ciğerlerim tertemiz havayla doldu. Tokyo’da böylesine zengin bir doğal alanın bulunmasına hayran kaldım.

“Şehir merkezi on beş yirmi yıldır falan onca binayla dolu.”

Momoko yengenin bu sözleri üzerine, Kunikida Doppo'nun "Musashino" adlı bir kısa öyküsü olduğunu hatırladım. Doppo'nun yaşadığı Meiji Dönemi'nde, Musashino'da hâlâ insanı büyüleyen bir doğa vardı. Bunu düşününce, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini fark ettim ve başım döndü.

İstasyonun önündeki küçük bir duraktan otobüse binip dağın yamacındaki teleferik istasyonuna doğru yola çıktık.

Otobüs durağında, aynı trende geldiğimizi anladığım iki turist grubu, çoktan oturmuş halde otobüsü bekliyordu. İki grup da yaşlı erkek ve kadınlardan oluşuyordu. Kim bilir hangi sebeple bir araya gelmişlerdi. Biz hafifçe selam verip yanlarına oturduğumuzda, en yaşlıları gibi görünen bir teyze gülümseyerek "Ah, anne kız seyahate mi çıktınız?" diye sordu. Momoko yenge de "Evet..." diyerek tebessüm etti. Anne kız değildik elbette ama durumu açıklamaya üşendiğim için öyleyiz der gibi bir ifadeyle başımı salladım.

Otobüse bindiğimizde, bölgedeki ilkokuldan üç erkek çocuk hemen bizimle konuşmaya başladı. Turistlere alışkın gibi bir halleri vardı, hiç mi hiç çekinmiyorlardı. Momoko yenge çocukları seviyor gibi görünüyordu, gözlerini kısarak keyifle onlarla ilgilendi.

"Kaça gidiyorsunuz bakayım?" diye sorduğunda çocuklar hep bir ağızdan "Birinci sınıfa!" diye enerjik bir tavırla yanıtladı. Hepsinin ailesi de bir dağ evi işletiyordu ve okula gitmek için her gün dağdan inmek zorundalardı.

"Zahmetli iş..." dediğimde, turistlerden hep aynı şeyleri duymaya alışık oldukları belli olacak şekilde, "Yani..." dediler olgun bir tavırla.

"Bu taraftan, bu taraftan."

Çocukların rehberliğiyle birlikte otobüsten inip teleferik istasyonuna doğru tırmandık. Çocuklar koşarak ilerlediğinden, ben arkada kalmıştım ve nefes nefeseydim. Momoko yengem

dönüp bana baktı ve “Takako, hadi ama. Teleferikten indikten sonrasını gör sen. Şimdiden yorulduysan ne yapacağız?” diye takıldı bana. Çocuklar da kıkırdayınca onlara “Bakın, beceriksiz ablanıza. Şehirliler böyle işte!” dedi ve hep birlikte güldüler.

“Ben Kyushu’da köyde büyüdüm ama...” diyerek arkadan karşı çıkmaya çalışsam da kimse beni dinlemedi ve pıt pıt ilerlemeye devam ettiler. Momoko Hanım nasıl bu kadar enerjik olabiliyordu? Üstelik aramızda bizi anne kız zannedecekleri kadar yaş farkı vardı. Hafif kıyafetler giymediğime pişman olmuştum.

Sonunda teleferik istasyonuna vardığımızda yengem, hediye-lik eşya dükkânından aldığı pet şişedeki çayı “Al...” diyerek bana uzattı. Ben de memnun olmuş halde lıkır lıkır içtim.

Teleferik, berrak bir akarsuyun akışını takip edencesine dağa tırmandı ve zirvenin biraz altına kadar ilerledi. Orada çocuklarla el sallayarak vedalaştıktan sonra, biz yine yavaş yavaş yürümeye başladık. Rakım çoktan bin metreye yaklaşmıştı ve bir saat öncesine kadar dağın eteğinde olduğumuza inanamıyordum.

Zirveye devam eden dar yolun dönemeçlerinde her bir dağ evinin tabela ve reklamları sıralanmış haldeydi. Bizim konaklayacağımız dağ evi en ileride olduğu için Momoko yenge, yolumuzun kırk dakikayı bulacağını söyledi fısıldayarak.

“Ne?” diyerek mızımızlandığımda, “Ama harika bir manzarası var” diyerek yanağımı sıktı.

Burası yokuş yukarı ve merdiven basamaklarından oluşan bir yoldu. Küçük bir dükkân ve toplanma alanı dışında yalnızca ev ve dağ evleri vardı. Zirveden inen insanlara denk geldiğimizde bize “Merhaba!” diye neşeyle selam veriyorlardı. Ben ve yengem her birine “Merhaba!” diye neşeyle karşılık verdik. Çok büyük oranda yaşlılar vardı fakat genç çiftler ve üniversite öğrencileri olduğu anlaşılan kabalalık gruplarla da birkaç kez karşılaştık. Gençlerin çoğunun benim gibi günlük kıyafetler giydiğini görünce içim biraz rahatladı.

Sonunda konaklayacağımız yer göründü. Ben tam anlamıyla nefes nefeseydim. Yengemin de biraz yorulduğu belliydi. “Huh! Geldik, geldik!” diyerek nefes verdi ve alnındaki teri havluyla sildi.

Burası oldukça eski bir binaydı. Ev ve pansiyonun bir arada olduğu ahşap, üç katlı bir yerdi ve arka tarafı çok derin bir uçurumdu. Geniş bahçede bir traktör, paslanmış bisiklet ve kütükler dağınık bir şekilde duruyordu. Her yerde yaşama dair izler vardı. İyi açıdan bakacak olursak, geleneksel bir yerdi. Kötü açıdan bakacak olursak da eski püsküydü. Fakat normal, şık bir pansiyonda yengemle kalmak tuhaf olacağı için ilk bakışta burasının iyi olabileceğini düşündüm.

“Kimse var mı?” diye seslendi yengem kapıyı açıp. Kısa süre sonra koridordan pat pat diye ayak sesleri geldi ve genç bir kız göründü. Kot pantolonu boldu ve üzerindeki tişört de açıkça büyük bedendi. Yirmilerine yeni adım atmış gibi görünüyordu.

“Ah, Momoko Hanım, değil mi?” Kız, yengemi görünce sıradan bir müşteriye davranacağından çok daha yakın bir tonda konuştu.

“Uzun zaman oldu, Haru. Nasılsın?” diye karşılık verdi yengem de aynı samimiyetle.

“Eee, yanınızdaki kim? Kızınız mı? Ah, çocuğunuz var mıydı ki sizin?”

“Yeğenim, Takako.”

Yengem yine “anne kız” falan demeden önce Haru’ya selam verdim. Biraz kaba biri gibi görünüyordu ama kötü niyeti yoktu belli ki. “Hımmm, hoş geldiniz...” dedi ve o da başını eğdi.

İçeriden bir kez daha ayak sesleri duyuldu. Bu kez gelen kişi önlüklü, üçgen bandanalı, ellili yaşlarda bir kadındı.

“Ah, Momoko Hanım. Erkencisiniz...” dedi tatlı bir gülümsemeyle. Konuşması canlıydı ve yardımsever biri gibi görünüyordu.

“Uzun zaman oldu, hanımefendi.” Yengem de önlüklü kadına başını eğdi.

“Yoksa yine burada mı çalışacaksınız, Momoko Hanım?”

“Hayır, Haru. Momoko Hanım misafirimiz olarak geldi bugün.”

“Ah,  yle mi?”

Merak içinde onların konuşmasını dinlerken yengem kulağıma fısıldadı.

“Satoru’nun yanından ayrıldıktan sonra bir süreliğine burada hem çalıştım hem de kaldım.”

“Aaa,  yle mi?” şaşkınlıktan sesim yükselince Momoko yengem “Eh,  yle işte...” dedi serinkanlı bir tavırla.

Pansiyon sahibi bize odamıza kadar eşlik etti. Saat 14.00’  yeni geçmişti, günün ilk müşterileri bizdik.

Binanın i i de dışı gibi darmadağınıktı ve her yerden eşyalar fışkırıyordu. Koridorun bir kenarında, içinde hiçbir şey olmayan bir akvaryum, yığılmış dergiler, eski bir televizyon, akustik bir gitar ve bu gibi şeyler vardı. Girişin yanındaki mutfağa gizlice baktığımda orasının da karman  orman olduğunu gördüm. Tuvalet, lavabo ve banyo ortaktı. Pansiyondan ziyade  ğrenci yurdu gibi görünüyordu. Herhalde yaz tatilinde  niversite kulüpleri falan geliyordu buraya. Diğer dağ evlerinin de böyle olup olmadığını bilmiyordum fakat bu pansiyonun dört bir köşesine rahat bir hava hâkimdi.

En iyi manzaraya sahip olan, en köşedeki odaya geçtik. On yedi metrekarelik bir odaydı ve ikimiz için oldukça uygun bir alandı. Pencereden dışarısı yemyeşil görünüyordu ve r zg rda ağaçlar usulca sallanıyordu. Ardı kuşu olduğunu düşündüğüm “guk” sesi de yankılanıyordu. Uzaklardaki dağlar puslu görünüyordu. İnce ince bulutlar, soluk mavi gökte yavaşça süzülüyordu. Bu manzaraya dikkatle baktığımda zaman algım donuyordu adeta.

Pencerenin kenarına oturup bir süre boş boş dışarıdaki manzarayı seyrettim. Yanımda duran Momoko yenge de duygusal bir ruh haline bürünmüş olacak ki kendisinden beklenmeyecek şekilde sessiz kalarak dışarıyı izliyordu. Burada çalışarak yaşamının nasıl bir duygu olduğunu hayal ettim. Şaşırtıcı bir şekilde benim de bundan keyif alabileceğimi düşündüm.

O esnada kapı dan dan çaldı ve Haru içeri girdi. “Akşamları çok soğuk oluyor artık!” diyerek ağır görünen gaz sobasını iki eliyle taşıyıp odanın bir köşesine bıraktı.

“Teşekkürler...” dediğimde “Ah, benim için zevk...” dedi bir izakaya¹ çalışanı edasıyla ve odadan çıktı.

“Yenge, burada ne kadar çalıştın?” diye sordum.

“Üç yıl kadardı herhalde...” diye yanıtladı yengem başını eğerek.

“Buradan ayrıldıktan sonra ne yaptın?”

“Oraya buraya gittim işte. İnsan isterse her yerde yaşayabilir.”

Yengem sahiden de her yerde rahat bir şekilde yaşayabilecek biri gibi görünüyordu.

“Hadi bakalım...” dedi yengem ve birden ayaklandı. “Akşam yemeğine kadar dışarıda dolaşalım mı?”

Asıl dağ tırmanışı faslını yarına bırakmaya karar verdik ve zirvedeki tapınağı ziyaret edelim dedik. Tapınak, pansiyonun hemen dibindeydi. Yengemin dediğine göre yol beş dakika bile tutmuyordu.

Hediyelik eşya dükkânları ve lokantaların mütevazı bir şekilde bir araya toplandığı köşeyi geçince, karşımıza büyük bir torii² kapısı çıktı. Önümüzden giden birkaç kişiyi takip ederek biz de hafifçe eğilip tapınak alanına girdik.

1 Japonya’da popüler restoran, kafe, bar ve pub türüdür.

2 Kutsal alana girişi işaret eden sembolik geçit, Japonya’da bir Şinto tapınağı. Birçok çeşidi bulunan torii, tipik olarak iki silindirik dikey direkten ve her iki taraftaki direklerin ötesine uzanan çapraz dikdörtgen bir kirişten ve ilkinin hemen altında ikinci bir çapraz kirişten oluşur.

“Ne diledin?”

“Sağlıklı bir hayat ve bundan sonra olabildiğince parasız kalmamayı.”

Yengem “Tam senlik bir dilek...” diyerek güldü. Sonra da tapınak alanına bir kere daha bakıp konuştu.

“Satoru’nun yanından ayrıldıktan sonra bu tapınağa geldim. Dönerken de o dağ evinde konakladım. Sırtımı yaslayacağım biri yoktu, pansiyon sahibine beni orada yatılı çalıştırmaması için yalvardım. O da bir süre önce eşini kaybetmişti, Haru henüz burada değildi. Çalışacak birilerini arıyordu. Benim gibi nereden geldiği belli olmayan yaşlı bir kadını işe aldı. Çok iyi bir insan.”

Başkası hakkında konuşuyormuş gibi görünürken kendi hakkında konuşuyordu aslında, bu becerisine tuhaf bir şekilde hayran kalmıştım.

Son bir kez daha yan yana dururken tapınağın önünde eğildik ve günbatımında hoş bir şekilde ışıldayan ana tapınağı aramızda bırakarak pansiyona geri indik.

Banyoda iyice temizlendikten sonra benden sonra duşa giren yengemi beklerken yatağında yuvarlanıyordum. O sırada uykuya dalıvermişim. Momoko yenge beni sarsarak uyandırdığında akşam yemeği vakti çoktan gelmişti.

Ben rüyalar âleminde dolaşırken iki grup müşteri daha gelmiş gibi görünüyordu. Onlarla büyük salonda karşılaştık. Üç kuşak bir aile ve orta yaşlı iki erkek vardı. Amcalar çoktan kafayı bulmuştu, biz içeri girdiğimizde “Biz önden başladık!” dediler fazlasıyla yüksek bir sesle.

Akşam yemeğinde o kadar çok şey vardı ki yerken zorlandım. Pansiyon sahibi her şeyi getirip masaya koyuyordu: Haşlanmış yemekler, nattou, Çin soğan turşusu, kimchi gibi her şeyden azar azar... Güveç ve tempura bile getirmişti. En lezzetli olanıysa miso sosuyla pişirilmiş ayu balığıydı. Benim için balık,

biraz pilav ve miso  orbası yeterliydi. Bu yüzden güveci ve tempuray  amcalara bıraktım.

Pansiyonun rahat havasının da sayesinde, büyük salon tuhaf bir şekilde hareketlenmi ti. Da a tırmanmak, o amcaların hobisiymi . Bu da a defalarca gelmişler. Önerdikleri yerleri zilzurna sarhoş halde de olsa gayret göstererek anlattılar. Fakat köpek di i menek esi ve anemonpsis çiçeklerinin olduğu yerler gibi, söyledikleri her şeyin en iyi zamanı geçmiş.

Yanlarındaki aileyse, torunları evlenece i için öncesinde hep birlikte küçük bir seyahate çıkmak istemi . B y kanneleri artık seksen yedi seksen sekiz ya larındaymı  (ya ı hakkında aile içinde ufak bir tartışma gerçekleşti). Teleferik istasyonundan oraya kadar onu torunu getirmiş tekerlekli sandalyesini iterek.

B y kanneleri, “Bu benim son seyahatim...” diye mırıldandığında Momoko yenge “Aaa, daha genceciksınız! Daha bir sürü yere gidersiniz!” dedi vurgulu bir şekilde. Yengem bunu söylerken nedense oldukça mutlu görünüyordu.

Sonrasında iki grup da ayrılınca Momoko yenge ve pansiyon sahibi dur durak bilmeyen bir sohbete daldı. Ben de odama dönmeye karar verdim.

Seyahat öncesinde boşuna huzursuz hissetmi im belli ki. Odama döndüğümde yengemin bugünkü halini d   n nce bu sonuca vardım. O kadar neşeli görünüyordu ki... Her zamanki gibi ı ıl ı ıldı. Bir zamanlar çalıştığı yere gelip hasret gidermek istemesi de anlaşılır bir şeydi.

Tuhaf bir yanlış anlaşılma sonucunda buraya kadar gelmi tim. Hideaki’yle ya adıklarım da bariz olduğu üzere ben sezgileri zayıf bir kadındım.

Neyse ki e leniyordum, sorun yoktu. Momoko yengeyi beklerken bunları düşündüm.

“Yarın elken kalkaca ız, bu gece erkenden yatalım.”

Yengem odaya döner dönmez böyle söyleyince hemen yatağıma girdim.

Fakat kafama göre daha önceden iki kez kestirdiğim için bir türlü uyuyamamıştım. Momoko yengem yatağa girdikten sonraki üç dakika içinde dalmıştı ve yanımda mışıl mışıl uyuyordu. (Arada sırada “Hııı...” diye de horluyordu.)

Artık çok geç olsa da Subouru’da o kitabı unuttuğuma pişman oldum. Tam da o sırada Wada Bey’in yüzü geldi gözümün önüne. O an ne yapıyordu acaba? Herhalde uyuyordu. Fakat yakınlarda da olsam, bilmediğim bir yerde uykusuz bir gece geçirmek yalnız hissetmeme neden oldu. Onunla buluşmak istiyordum. Numarasını sormaktan zarar çıkmazdı. Belki de bir daha hiç buluşamayacaktık. Wada Bey’in o kafeye gelmesi için bir sebep yoktu artık. Bunu düşününce içim cız ediyordu yeniden.

Bunları düşündükçe uykum iyice kaçtı, sessizce odadan ayrıldım. Pansiyondaki herkes uyumuştı fakat koridorun sonundaki küçük odanın sürgülü kapısından ışık sızıyordu. Parmak uçlarımda yürüyerek gizlice içeri baktığımda Haru’nun, masanın önünde bağdaş kurmuş halde bilgisayara dikkatle baktığını gördüm. Momoko yengemin tapınakta dua ederken takındığı kadar ciddi bir ifadeyle hem de.

Parmak uçlarımda yürüyerek oradan uzaklaşmaya çalışıyordum ki beni fark etti ve “Bir şey mi oldu?” diye sordu dalgın dalgın.

“Gözüme uyku girmedi...” dediğimde, “Ah, yürüyüşe çıksana o zaman? Bugün hava açıktı, şimdi yıldızlar çok güzel görünüyordur...” dedi çenesiyle kapıyı işaret ederek.

“O zaman öyle yapayım...” deyip kapıdan çıkacaktım ki, “Dur biraz. Dışarı çok karanlık. Bir kadının bu saatte tek çıkması tehlikeli olur!” dedi Haru ve el fenerini alıp yanıma geldi.

Sessizce kapıyı açıp bahçeye çıktık.

Deniz seviyesinden yüksekte olduğumuzdan, daha ekim ortalarında olsak bile nefesim beyaz çıkıyordu. Gökyüzüne baktığımda, yıldızların her zamankinden daha yakın göründüğünü fark ettim. Bu mevsimde henüz Şehir merkezinde görmenin mümkün olmadığı kış takımyıldızları, uçurumun ötesindeki dağın sırtları üzerinde ışıldıyordu.

Birlikte tapınağın önüne kadar yavaşça yürüdük. Etraf tam anlamıyla sessizdi ve hiçbir odanın ışığı yanmıyordu. Yalnızca bizim sandaletlerimizin çıkardığı ses etrafta hafifçe yankılanıyordu.

“Kusura bakma, seni de s r kledim.”

“Sorun yok, internette geziniyordum sadece...” dedi Haru ve pantolonunun cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Ardından, dumanı karanlığa doğru üfledi.

“Ne zamandan beri burada çalışıyorsun, Haru?”

“Liseden mezun olduğumdan beri. Pansiyonun sahibi akrabam olur.”

“Ah,  yle mi?”

“Burada genelde herkes ailesiyle ya da akrabasıyla çalışır. Bir de burada yaşayan liseliler, tatillerde yarızamanlı çalışmaya gelir. Momoko Hanım gibi olanlar nadirdir.”

“İşin keyifli mi?”

“Bilmem ki. Bu işten başka bir Şey yapmadığım için bilemiyorum. Eh,  ğrencilerin çok geldiği zamanlar hareketli olsa da bu dönemde biraz yalnız hissettiriyor ortam. Siz neden ikiniz seyahat ediyorsunuz? Çok da samimi gibi g r nm yorsunuz...” diye sordu Haru pek de umursamaz bir ses tonuyla.

“Neden acaba? Buraya gelmeden önce yengemin bana bir Şey anlatmak istediğini d ş nm ş m ama yanıldım galiba.”

“Hımmm... Ama Momoko Hanım, burada çalıştığı zamanlarda daha keyifsizdi. Uzun zaman sonra onu neşeli görünce biraz şaşırdım.”

“ yle mi?”

“Evet. Son zamanlarında daha iyiydi tabii ama ben çalışmaya yeni başladığım dönemde neredeyse hiç konuşmazdı. Biraz korkuyordum ondan.”

Momoko yengeyi bu halde hayal edemiyordum bile.

“Eh, bilmiyorum işte...” dedi Haru ve sigarasını, torii kapısının önündeki küllüğe attı.

Kayan bir yıldız süzüldü ve gecenin karanlığında kaybolup gitti. Haru da onun ardından sesli bir şekilde hapşırdı.

“Dönelim mi yavaştan?” diye sorduğumda Haru burnunu çekti ve “Olur...” der gibi başını salladı.

Ertesi sabah yatağımdan hiç çıkasım gelmedi, mızımızlanıp durdum. Yengem birkaç kez yorganımı çekmeye çalışsa da ben sıkıca tutup direndim.

Saat 9.00’u geçtikten sonra nihayet kalktım, yüzümü yıkadım ve yengemi aramak üzere pansiyonda dolaşmaya başladım. Pansiyon sahibi gülmek için kendini zor tutarak “Kesin bahçededir...” deyince dışarı çıktım. Momoko yengem, gün ışığının vurduğu bahçede yukata¹ giymiş halde tuhaf bir şekilde duruyordu.

Ne yaptığını sorduğumda, “tai chi” yaptığını söyledi. Birkaç yıldır sabahları hep yaparmış.

“Sağlığa çok iyi. Hem huzur da veriyor. İstersen birlikte yapalım, uykucu.”

Morisaki Kitabevi’nin önünde de her sabah yapıyor muydu acaba? Sabah işlerine giden şirket çalışanları, henüz mesaiye başlamamış bir sahafın önünde tai chi yapan bir teyzeyi görse ne kadar şaşırırdı kim bilir... Bu manzarayı hayal edince gülesim geldi.

Kahvaltımız bittiğinde nihayet dağı tırmanmaya çıktık. Ben de bugün rahat bir şeyler giyerek hazırlanmıştım. Diğer

¹ Japonların geleneksel bir giysisidir. Sadeleştirilmiş bir kimono veya günlük bir kimono gibidir.

misafirler çoktan yola koyulmuş gibi görünüyordu. Eh, vaktimiz boldu ne de olsa. Ben bunu söyleyince yengem soğuk bakışlarla beni s z d .

Pansiyon sahibi ‘‘G le g le gidin...’’ diyerek bizi u urladıktan sonra konakladığımız yerden çıktık. Da  yolunu takip ederek iki da ı aştık. İleride manzarası harika olan bir seyir terası olduğunu s ylemi lerdi, biz de oraya gidelim dedik.

Da ın iç kısımları, boyumu neredeyse be  kat a an sedir a a larıyla çevriliydi ve ortam serindi. Kır  i ekleri her yerde ba larını uzatmı tı ve yengem, çiçeklere parmaklarını uzatıp isimlerini söylüyordu. Yıllarca buralarda yaşadığı için da daki pek çok şeyi gayet iyi biliyordu belli ki. Ben, ilkokulda katıldığım yaz kampı dışında da a tırmanmamı tım. Becerikli bir rehberle da da yürümek çok e lenceliydi. Kaybolmaktan da endi elenmiyordum. Keyiflendiğimde, yaz kampında söylediğim ‘‘Ormandaki Ayı’’  arkısını mırıldanmaya ba ladım.

Fakat yolun sadece en başında  arkı s yleyebildim. Ba larda düz ve geniş olan yol, sanki ‘‘Da ı  yle hafife alma!’’ dercesine daraldı ve dikle ti. Yol da kötü olduğundan, adım attığım yere dikkat etmezsem kayarım diye korkuyordum.

Benim gibi kondisyonu yerinde olmayan biri, ‘‘Ayı Bey dedi ki...’’ diye  arkı söylerken hemen aşağı yuvarlanırdı. Fakat yengem, böylesine kötü yolları bile gayet rahat ve  evik bir şekilde açıyordu. Aramızdaki mesafe açılınca da biraz ileride durup ona yeti memi bekliyordu.

‘‘Rehber Hanım, biraz yavaş gidelim.’’

Tengu Kayası denen kocaman bir kayayı geçtikten sonra böyle mırıldansam da yengem, ‘‘Birileri yüzünden pek vaktimiz kalmadı. Acele etmezsek dönüş yolunda hava kararmış olacak. Ak am vaktinde burası zifiri karanlık olur...’’ dedi umursamazca. Bu cevap karşısında sesim çıkmadı.

“Birazdan dinleneceğiz, o zamana kadar zorla kendini...” dedi yengem beni cesaretlendirir gibi ve yeniden hızla yürümeye koyuldu.

Öğleden sonra, nihayet, berrak bir akarsuyun kenarında mola verdik. Pansiyon sahibinin öğle yemeği için verdiği ikişer onigiriyi paylaştık. Ağaçların arasından sızan gün ışığının vurduğu ormanda, suyun akışının hoş sesini dinlerken yorgunluğum biraz da olsa hafifledi.

Kayanın üzerine oturdum ve nefes alışımı düzeltmek için temiz havayı defalarca içime çektim. Momoko yengem hâlâ gayet iyi görünüyordu ve rahat bir şekilde onigirisini yemeye devam etti.

“Yenge, gerçekten çok enerjiksın.”

“Genç olmana rağmen hiç dayanıklı değilsin, Takako.”

“Dün tanıştığımız teyze gibi enerjin bitmeyecek gibi görünüyor...” diye bir espri yaptım gülererek. Momoko yengem de bunu duyunca güldü.

“Ama pek öyle olmayacak gibi. Hastayım ben. Şimdi bile dökülüyorum aslında.”

“Nasıl?” diye sorduğumda yengem, “Hadi, molamız bitti. Biraz daha dayan!” diyerek güçlü bir şekilde seslendi ve önden yürümeye başladı.

Hasta mı? Hasta derken, Momoko yengem mi? Hiç de hasta gibi görünmüyordu oysa...

Duraksadığımda yengem arkasına dönüp “Oyalanırsan seni bırakırım burada!” diye seslendi. Telaşla ayağa kalktım ve o minyon kadını takip etmeyi sürdürdüm.

Sonrasında, neredeyse hiç konuşmadan sürekli yürüdük. Bir defasında, kayalarla dolu bir yokuştan aşağı indik, dağı yarım tur dolandık ve bir başka tepeyi çıktık. Bu iniş çıkışlar yüzünden bacaklarım isyan ediyordu artık.

Nihayet gökyüzü açıldı ve dağın zirvesine vardık.

Zirvede, tabak üzerindeki puding şeklinde yapılmış bir seyir terası vardı.  am ağaçları seyrek, kızıl kahverengi toprak her yere yayılmış haldeydi. Uçurumun kenarındaydı. Önceden gelen misafirlerden olan orta yaşı bir adam, uçurumun kenarındaki bankta oturuyordu. Ortam sessizdi. Biz de adamın karşıındaki banka oturduk yan yana. Karşıdan esen hafif rüzgâr, ter içinde kalan bedenimizi ferahlattı.

Da ın tepesinden görünen manzara, gerçekten de insanı etkiliyordu. Her yer yeşilliklerle çevriliydi ve sırada lar adeta sonsuza kadar omuz omuza uzanıyordu. Gökyüzü inanılmaz yakın, uçsuz bucaksız ve  effaftı. İnsanın içine  ekesi geliyordu.

Gözlerimi kısarak baktığımda, uzaklarda Tokyo'nun nohut tanesi kadar kaldığını gördüm. Yarın ben de o nohut tanesinin içinde yeniden yaşımaya başılayacağımı bilsem de buradayken hiç de öyle hissetmiyordum. Burada yaşısam ne güzel olurdu diye düşündüm kendi kendime. Momoko yenge de buraya ilk geldiğinde böyle mi düşünmüştü acaba?"

"Hey, yenge."

"Efendim?"

"Neden dayımı bırakıp evden ayrıldın?" Dayım rica ettiği için falan değil, ben merak ettiğim için sordum. Momoko yengemin o an mutlaka cevap vereceği hissine kapıldım.

"Hımmmm..." Yengem karşıya bakarak hafifçe başıını salladı. Ben de aynı şekilde karşıya bakarak onun konuşımasını bekledim sessizce. Gözümüzün önünden bir kırlangıç s z l p geçti sessizce.

"Eskiden sevdiğim biri olduğunu anlatmıştım ya..." dedi yengem usulca hâlâ karşıya bakarak.

"Evet."

"O zamanlar ondan bir bebe im olmuştu. Ben bir aile sahibi olmaya hasrettim, bu yüzden çok mutlu olmuşum ama o bundan memnun olmadı. Japonya'da eşı ve çocuğu vardı sonuçta. Ben sonra öğrendim tabii bunu."

Kuvvetli bir rüzgâr esince önümüzde bir toz bulutu yükseldi. Ardından etraf yine sessizliğe gömüldü.

“O zamanlarda daha güçlü olsaydım, o çocuğu koruyabilirdim belki ama yapamadım. Birilerini umursamazca yaralayıp ona acı verirken mutlu olacağıma dair inancım ve bunun bedelini ödeyip yaşamayı sürdürme cesaretim yoktu... Sonra fazlasıyla pişman oldum ama artık çok geçti...” dedi yengem ve içini çekip hafifçe gülümsedi.

“Sonra da Satoru’yla tanışıp evlendim. Satoru da çocuk istiyordu ama bir türlü yapamadık işte. On yılın sonunda hamile kaldım. Satoru çok sevindi. Ben de mutluluktan ağlıyordum. Ama bebeğimiz karnımda öldü... Cezalandırıldığımı düşündüm. Önceki bebeğimin ölmesine izin verdiğim için cezalandırılmışım belki. Çocuk doğurmaya hakkım olmadığını düşündüm... Satoru var gücüyle beni yatıştırmaya çalışıyordu ama onun için de acı vericiydi tüm bunlar. Aptallık derecesinde iyi biri o. Sen de biliyorsun, Takako, değil mi?”

Ona katıldığımı belli edercesine başımı salladım.

“Ben de bir şekilde ayağa kalktım ve birlikte Morisaki Kitabevi’ni canlandırmak için uğraştık. Satoru da elinden geldiğince özen gösteriyordu, bir daha bebek konusunu hiç açmadı. Gittikçe kitabevinin işletmesine verdi kendini. Dükkânı ben de çok seviyordum, hatta en az Satoru kadar. Fakat benim için yeterli olmadı. Yıllar geçse de hüznüm kaybolmadı. Karnımda kocaman bir delik varmış gibi bir hisle yaşayıp durdum hep. Bu boşluk kaybolmak bir kenara, günbegün daha da büyüyordu...”

Bir süre sonra, böyle hissetmeme rağmen Satoru’yla birlikte olmak ona ihanet etmek gibi gelmeye başladı. Bir gün gözümü açtığımda, buradaydım işte.”

Momoko yengem konuşurken hiç nefes almamış gibi derince iç çekti sözünü bitirince.

“Bencilim ve benden nefret etse bile yapabileceğim bir şey yok. Bu yüzden, ona bunları anlatmaktan korktum. Sen de şaşırдың, değil mi?”

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Yengemin acısını hayal etmek bile muhtemelen mümkün değildi benim açımdan. Yalnızca o samimi hislerini anlayabilmişim. Bunun karşısında, rahatça söylenen sözler anlamsız kalacaktı. Sessizce başımı iki yana sallayabildim yalnızca.

Bir süre sonra yengem yavaşça ayaklandı.

“Sıkıcı şeylerden bahsettiğim için kusura bakma. Hadi, dönelim bir an önce.”

Güneşin usulca dağ sırtında kaybolmaya başladığını yeni fark etmişim.

Zirveden inerken Momoko yengem yine hızlı yürüyordu. Bense dalgındım, kafamda bir sürü şey dolanıyordu. Bu yüzden bir defasında ayağım kaydı, kalçamı fena bir şekilde incittim.

Bitkin halde pansiyona vardığımızda dışarısı çoktan karar-mıştı ve bir anda yağmur da başlamıştı. Akşam yemeğine daha bir saat vardı, ben de banyoya girdim.

Dalgın halde tavana bakarak uzun süre suda kaldım. Gün, çok uzun sürmüş gibi hissettiriyordu. Pencereden dışarı baktığımda, koyu karanlığın yayılmaya başladığını gördüm. Sütbeyazı buhar, sanki geceye çekiliyormuşçasına akıp gidiyordu.

Takır takır bir sesle kapı açıldığında o tarafa doğru döndüm ve buharın arasında yengemin çıırılçıplak durduğunu gördüm. Üzerindekileri çıkarmış halde karşımda duran Momoko yengem, her zamankinden daha minyon görünüyordu.

“Gelebilir miyim?”

“Ah... Tabii, buyur.” Benim cevap vermemi beklemeden hemen küvete girdi.

“Çok gençsin. Takako, cildin ılık ılık...” dedi yengem küvete doğru eğilerek.

“Ben iyice yaşlandım artık.”

“Ah, daha gençsin ya. Bak, boynundan göğsüne kadar giden çizgi çok güzel görünüyor. İnsanın yaşı buradan belli olur. Pırıl pırılslın, imreniyorum sana...” dedi Momoko yengem sırtarak yaramazca bir yüz ifadesiyle.

“Buna taciz denir!” dedim hayret içinde.

“Yapma sen de Takako ya!” deyip kahkahayı bastı. Sesi, banyoda hoş bir şekilde yankılanıyordu.

Yengemin karnının alt bölgesinde, on santimetre kadar dik ve acı verici görünen bir ameliyat izi olduğunu içeri girdiğinde fark etmiştim. Yengem bunu özellikle saklamaya çalışmıyor olsa da nedense ona bakmamam gerektiğini düşündüm ve yavaşça bakışlarımı kaçırdım.

Sabah anlattıkları geldi aklıma birden. Nedense boğazım düğümlendi ve bir türlü konuşamadım.

Momoko yengem vücudunu yıkadıktan sonra yanıma geldi ve “Ah, harika!” diyerek rahatlamış halde gözlerini yumdu. Ona yandan bakarken nedense sarılma isteği uyandı içimde.

“Ha?” diyerek dışarıyı işaret ettim. Yengem o tarafa döndüğünde tüm cesaretimle üzerine atladım. Fakat yengem tehlikeyi sezmiş ve hızla savuşturmuştu.

“Ne? Ne yapıyorsun?” Yengem bana şaşkın bir ifadeyle bakıp garip bir ses çıkardı.

“Bir şey yok...” dedim ve şıp şıp suyun içinde ilerlemeye başladım. Bir çoban köpeğinin koyunu sıkıştırması misali yengemi küvetin köşesine doğru sıkıştırdım yavaşça.

“Takako, ne oluyor? Korkunç bakıyorsun.”

Momoko yengemin korku dolu sesine aldırış etmeden üzerine atladım ve gözlerimi yumup ona sıkıca sarıldım. Yengemin omuzları küçücük ve sıcacıktı.

“Hey, dur ya. Ne oluyor?”

Momoko yengem büyük bir gayretle direndi ve sular etrafa sıçradı. Su yüzeyi  ıp  ıp dalgalanıyordu ve fakat ben kollarımı gev etmedim bile.

Yengem sonunda kendini saldı ve teslim oldu. Bedenini bıraktı ve ba ını bana yasladı.

“Yakaladın beni. Takako, böyle şeyleri seviyorsun demek...” dedi yengem bana yaslanmış halde.

“Gafil avladım!” dedim kıkırdayarak. Sonrasında büyük küvetin bir k sesine geçtik ve uzun süre öylece sarıldık.

 kinci gecemiz, önceki akşamdan çok daha sessiz geçti.

D n ak am tanıştığımız iki grup çoktan da dan inmişti. Yeni gelen ve bir dertleri varmış gibi görünen bir çift yemek sırasında beklerken fısılda ıp duruyordu. Öğrenci yurdu gibi bir yere gelmek yerine daha çok kaplıca gibi yerlerde bu tür i lerini halletseler ya diye düşünüp i ten içe kızdım onlara.

Yemekleri getiren pansiyon sahibi hanım da durumu anlamış olacak ki odanın ortasındaki hayli eski olan televizyonu açıp  ıktı. Muhtemelen seste bir sorun vardı çünkü bu tüplü televizyonun ekranında yüksek sesle g len insanların sesi bazen kesiliyordu. Bu zamanlarda derin bir sessizlik yayılıyordu etrafa. Bu kesilmeler beni tuhaf bir şekilde korkuttu undan, ayağa kalktım ve televizyonu kapattım.

Odamıza dönüp yan yana duran yataklarımıza yatıp ı ı ı s nd rd   m zde oda da tam anlamıyla sessizliğe büründü. Uzaktan gelen yağmur sesi de yoktu artık, belli ki yağmur dinmişti. “Yarın biraz dışarıda dola alım mı?” diye mırıldandı yengem. Ben de “Olur...” dedim dalgın bir şekilde.

Karanlıkta öylece tavana bakıyordum. Yengem, gece lambası açıkken uyuyamadı ını söylediği için ortam kapkaranlıktı. Yine de gözlerim sürekli açık kaldığından, bu duruma gözlerim giderek alıştı ve eşyaların hatlarını da belli belirsiz se ebilmeye ba ladım.

“Yenge, uyanık mısın?” Bir süre sonra yanımda yatan yengeme seslendim.

“Efendim?” Yengem de uyuyamamış olacak ki hemen cevap verdi.

“Biraz konuşalım mı?” diye kısık sesle sordum tavana bakarken.

“Olur, ben de öyle bir moddayım zaten.”

“Şey, bu sabah konuştuklarımız...”

“Hangi konuştuklarımız?”

“Hastalığın hakkında...”

“Ah, evet...” dedi yengem biraz bekledikten sonra.

“Şey, çok kötü bir hastalık değildir umarım?” Bir senaryo okuyormuşçasına tek nefeste sordum. Sesim, karanlıkta çaresiz bir şekilde yankılandı.

“Yani. Kötü dersen kötü, değil dersen değil...” diye alçak sesle yanıtladı biraz bekledikten sonra.

“Nasıl yani?”

“Hımmmm...” dedi yengem ve uzunca mırıldandı. “Yani bu dünyada beklenmedik kazalar ya da ani hastalıklar yüzünden kimseye veda edemeyen insanlar var, değil mi? Onlara kıyasla ben çok şanslıyım. Benim hâlâ böyle bir fırsatım var.”

“Yani...”

“Hayır, o kadar endişelenme. Hemen öleceğim falan yok. Kısa süre öncesine kadar hastanede yatıyordum. Rahmimi falan aldılar, bir sürü şey yaptılar. Şimdi de ayakta tedavi görüyorum, doktor durumu takip ediyor. Birkaç yıl daha kendimi salmamam gerek.”

“Yoksa o yüzden mi dayımın yanına döndün?”

“Hasta olunca döneyim falan diye düşünmüyordum başta ama hastanede yatarken moralimin çok düşük olduğu zaman bir rüya gördüm.”

“Rüya mı?” Karanlığın ortasında yatakta dönüp yengeme baktım. Fakat yüz ifadesini göremiyordum.

“Evet. Rüyamda, limandan ayrılmak üzere olan bir gemideydim. Yani, tam olarak öyle değil de aslında ben kendim bir gemiydim. Neyse işte, o karşıdaki ufuk çizgisine doğru kürek çekiyordum sürekli. Bir daha dönemeyeceğimi biliyordum. Geriye dönüp baktığımda, limanda bir adam olduğunu gördüm. Bana ciddiyetle el sallıyordu. İlk bakışta onun Satoru olduğunu anladım. Onu bir daha göremeyeceğimi hissettiğimde ben de var gücümle ona el salladım. Fakat benim gemim çok hızlıydı, Satoru’dan gitgide uzaklaşıyordum. Kaşla göz arasında Satoru artık görünmez olmuştu, ben de denizde tek başıma süzülüyordum. Böyle bir rüyaydı işte.”

Yengem yatağın içinde kıpırdanıp bana döndü ve kısa bir kahkaha attı.

“Utaniyorum şimdi düşününce ama o hastane odasında bu rüyadan uyandığımda o kadar ağladım ki ben bile şaşırdım. Rüya olduğunu anladıktan sonra bile gözyaşlarımı durdurmam. Sonunda hıçkırığa boğuldum. Ondan önce en son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum, hatta pek ağlamayan biriyimdir ama o sırada mahvoldum, çok üzüldüm. Bu yüzden, ne olursa olsun Satoru’yu bir kez daha görmek istedim. Tuhaf, değil mi?”

“Hayır...” dedim yengemin o anki çaresizliğini hayal ederek ve başımı defalarca iki yana salladım. Karşı tarafın bunu anlama imkânı yoktu elbette.

“Garip tabii ki!” dedi Momoko yengem kesin bir tavırla. “Neyse, böylece utanmayı bıraktım ve geri döndüm.”

“Demek öyle... Peki, dayıma hastalığını anlatmayı düşünüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum!” dedi yengem net bir ses tonuyla.

“Neden?”

“Çünkü artık ona yük olamam.”

“Satoru dayı o kadar zayıf biri değil.”

“Evet, beni kesinlikle kabul edecektir ama sorun bu değil. Duygu meselesi bu. Kendimi daha fazla şımartamam.”

“Konuşmadan nereden bileceksin ki?” Bilemezdi. Bu şekilde devam edecektim ki yengem araya girdi.

“Gitmek istediğimde buna da çoktan karar vermiştim.”

“Ama bana anlattın sonuçta.”

“Birilerinin beni dinlemesini istedim belki de...” diye usulca mırıldandı yengem. “Gittiğim için, hastalandığım için birilerine açılmak istedim. Ve senden rica ettiğimde, bunu dayına ve başka birine asla söylemeyecek biri olduğunu biliyorum.”

“Ama bu...” dedim ağlayacak gibi bir ses tonuyla. “Bu haksızlık.”

“Ben haksız davranıyorum, evet. Özür dilerim, Takako. Az önce banyoda bana sarıldığında çok mutlu oldum. Gerçekten mutlu oldum. Sen çok iyi kalplisin. Bu yüzden dayın da seni çok seviyordur.”

Yatağıma gömülüp hüngür hüngür ağlarken “Haksızlık, haksızlık!” diye söylenip durdum. Yengem de defalarca “Özür dilerim...” dedi. Ben yine de bunun bir haksızlık olduğunu onlarca kez tekrarladım.

Böylece ağlarken farkına varmadan yorgun düşüp uyuyakaldım.

Ertesi sabah, bulutlu göğün altında pansiyon sahibi ve Haru tarafından uğurlandık. Yengem, buraya yeni geldiğimiz zamanki gibi girişte pansiyon sahibine saygıyla eğilerek veda etti. Kadın gülererek “Yapma ama ya...” dese de yengem durmadı. Haru da “Görüşürüz...” diyerek el salladı.

Yengem sabah olunca yine o her zamanki neşeli haline dönmüştü. “Bak, zambaklar açmış...”, “Şurayı sonbahar yaprakları sarmış...” falan diyerek dağdan inerken de keyifle konuşuyordu. Ben de mümkün olduğunca aynı neşeyle karşılık veriyordum ona. Başka ne yapabileceğimi ben de bilmiyordum.

Akşamüstü, Shinjuku İstasyonu'nda yollarımızı ayırdık. Momoko yengem, o esnada insanların dolup taşıdığı turnikele-
rin önünde önümde ciddiyetle eğildi ve "Teşekkür ederim, Ta-
kako. Çok eğlenceliydi..." dedi ışıltılı bir gülümsemeyle.

Ben de cesaretimi toplayıp "Bundan sonra ne yapacaksın?"
diye sordum.

"Kitabevine döneceğim işte."

"Hayır, onu demiyorum. Bundan sonrasını soruyorum."

Yengem "Hımmm..." diyerek kollarını kavuşturdu.

"Eh, bir yoluna bakacağım işte." Sadece bunu söyledikten son-
ra pat diye arkasını döndü ve kalabalığın arasında kaybolup gitti.

O küçük bedenini gözden kaybettikten sonra bile orada öy-
lece durdum. Bundan sonra neler olabileceğini hayal edip daya-
nılmaz bir hisle doldum.

İki gün sonra, öğleden önce Satoru dayımdan telefon geldi.
Cep telefonumun ekranına baktığımda ne için aradığını çoktan
anlamıştım.

"Çalışırken rahatsız ediyorum, kusura bakma ama..." dedi
dayım durgun ve alçak bir sesle ben telefonu açar açmaz.

"Dükkânda bir mektup buldum da..."

Ah, evet. Derin ve uzunca iç çektim. O şekilde gitmesine
izin vermemeliydim. Fakat bunların olacağını da bildiğimden,
elimden bir şey gelmezdi.

Yine de haksızlık ediyordu. Haksızlık. Cep telefonumu sıkı-
ca tutarken içimde tırmanan bir öfke hissettim.

"Takako?" Uzun süre konuşmadan öylece durunca dayım
şüpheyle seslendi.

"Hemen geliyorum oraya!"

"Ha, işin ne olacak?" Dayım konuşmaya devam ederken te-
lefonu kapattım.

Haksızlık, haksızlık, haksızlık. Jinbouchou'ya giden metro-
da kafamdan sürekli bu düşünce geçti. Yetişkinlerin yapacağı

bir şey olamazdı bu. Hayır, yengemin hissettiklerini de anlıyordum. Beş yıldır ortalıkta yokken birden gelip “Hastayım...” deme konusunda sahiden tereddüt ediyor olabilirdi. Satoru dayıyı hâlâ seviyorsa daha da fazla tereddüt ediyor olmalıydı. Fakat geride bıraktığı dayıma ne olacaktı? Daha önce hiçbir şey demeden çıkıp gittiğinde dayım o kadar acı çekmişti.

Ben dayımın tarafındaydım. Tıpkı dayımın bugüne kadar hep benim yanımda olduğu gibi. Bu yüzden, yengem öylece kaybolursa onu asla affetmeyecektim. Öfkem giderek yükseliyordu ve kontrol edilemez bir hale gelmek üzereydi. En son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum ama bedenim tir tir titriyordu.

Kitabevine vardığımda dayımın bana gösterdiği “Teşekkür ederim. Kendine iyi bak...” yazılı notu yırtıp yere attım. Dayım hayretle bana baktı.

“Haksızlık ediyor, korkağın teki o. Böyle sadece iyi yanlarını gösterip ortadan kayboluyor. Kaçmak denir buna.”

“Takako?” Dayım endişeyle bana bakıyordu.

“Şey, Taka...”

Dayımın sözünü kestim ve olduğum yerde sıkıca durarak özellikle kimseye söylemediğim şeyi ilan ettim.

“Ben sözümü bozuyorum. Hayır, söz falan da vermedim zaten. O bana kendi kendine ‘Sakın söyleme!’ falan dedi yalnızca.”

“Ne?”

Ağzı açık kalan dayıma o gece duyduklarımı kısaca anlattım, dayımın buna çok şaşıracağıнын farkındaydım elbette ama bunu bilmeye hakkı vardı ve yengemi ondan başka durdurabilecek biri yoktu.

Fakat dayım hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu, ben lafımı bitirdikten sonra bile “Tamam...” diyerek başını salladı usulca.

“Biliyor muydun?”

“Bilmiyordum.”

“Ama...” Dayım derince i çekti ve sandalyeye yıgılır gibi oturdu. “Geri dönünce demek ki çok büyük bir Şey oldu diye düşünmüştüm. Önceden de söyledim, o bir Şeye karar verdiğinde fikrini asla deęiŐtirmez. Ona rağmen geri döndüyse... Bunu düşününce sorgulamaktan korktum. Bu yüzden senden rica ettim, Takako. Aptalım ben. Onunla doğru düzgün konuŐmadıęım için böyle oldu...” diye konuştu dayım artık pes etmiş gibi bir ses tonuyla.

Yüzümü ona iyice yaklaŐtırdım ve gözlerine bakarak konuştum. “Hâlâ yetiŐebilirsin. Şimdi gitmesine izin verirsen gerçekten onu bir daha göremeyeceksin. Sonucun ne olacağını bilemeyiz ama böyle durursan olmaz. Dediklerimi anlıyorsun, değil mi? Onu durdurabilecek tek kişi sensin dayı.”

“Evet...” Dayım zayıf bir tonda cevap verdi.

“O zaman çabuk ayağa kalk!” diye bağırdım tüm gücümle. “Sen bana daha önce ‘Kaçma!’ demiŐtin, değil mi? İkiniz de birbirinizden kaçmayın. Ben kitabevine göz kulak olurum, sen yengeme git!”

“Ama onu nerede arayabilirim ki?” Hâlâ zayıf bakışlarla konuşuyordu.

“Aklına hiçbir yer gelmiyor mu? Onun ilk gitmek isteyeceği yer falan.”

Böyle dediğimde dayım bir süre Şaşkınlıkla bana baktı ve “Hayır, gelmiyor...” dedi.

“Yalan söylüyorsun, bir yer vardır mutlaka. O senin eŐin değil mi sonuçta?”

“ yle ama... İŞte...”

“Onun için önemli bir yer var mı diye hatırlamaya alıŐ.”

Dayım uzunca bir süre bana boş boş baktıktan sonra bir anda “Ah...” diye mırıldandı.

“Bir yer var. Belki... Hayır, eminim oradadır.”

“Var mı?” diye sordum tekrar.

“Evet, var öyle bir yer. Evet, hâlâ yetişebilirim belki...” dedi ve bu kez güçlü bir iradeyle başını salladı. Ardından, sandalyeden fırlar gibi hırsıyla ayağa kalktı.

“Takako, burayı sana bıraksam olur mu?”

“Tabii.”

“Saatlik ücretini ödeyemem ama...”

“Biliyorum, aptal!” diye bağırdım kızgınlıkla. Gereksizce konuşacak zaman yoktu. Dayım adeta poposuna şaplak atılmış gibi dışarı koştu nihayet.

Umarım bu kez onu durdurabilirdi.

Dükkânın önünde durdum ve dayımın, Sakura Sokağı'nda kan ter içinde koşuşunu izledim. Giderek uzaklaşıyordu. Beli incindiği için yolda birkaç kez durup orasını tuttuğu da oldu ama yapacak bir şey yoktu.

Dayım gözden kaybolduktan sonra bile binaların yarıp geçtiği dar gökyüzüne öylece baktım. Soluk mavi sonbahar göğüydü bu. Pul pul yayılan bulutlar gökte yavaşça süzülüyordu.

“Ne, bir şey mi oldu? Dükkân açık mı?” diye sordu, dükkânın önünde öylece duran bir ihtiyar. Bana şaşkınlıkla baktı ve yanımdan geçip içeri girdi. Ben de onun ardından içeri girdim.

“Hoş geldiniz.”

Benim görevim artık bitmişti. Gerisini dayıma bırakacaktım.

Eskiden oturduğum tezgâha geçtim ve orada dayımla yengemin dönüşünü beklemeye karar verdim.

Wada Bey'le, o günden epey sonra sokaktaki ağaçların yapraklarının tamamen döküldüğü zamanda karşılaşmışım.

O gece yaklaşık bir ay sonra ilk kez Subouru'ya gitmişim. Bir süre oraya gidesim gelmemişti ve dükkânın önünden geçsem de içeri girmemişim ama soğuklar iyice artınca oranın kahvesini özlemişim.

Kapıyı a tı ımda “Ah!” deyiverdim.

Arka taraftaki masada Wada Bey oturuyordu. Beni fark etmişti, göz göze geldik.  uvalladı ımı düşündüm ve hafifçe selam verip durumu ge i tirmeye çalıştım fakat o nazikçe ayağa kalktı ve ben gelene kadar bekledi.

“Merhaba...” dedim kafam karmakarışık bir halde karşı masaya otururken.

“Uzun zaman oldu...” diye karşılık verdi her zamanki rahatlatıcı sesiyle.

Garson kız su getirip “Sipari inizi alabilir miyim?” diye sordu. Ben önce selam verip sonra masamı de i tirecek ve öyle sipariş verecektim. Bu yüzden “Birazdan...” dedim. Garson kız ba ını salladı ve tebessüm edip gitti.

“Nasılsınız?” diye sordu Wada Bey biraz bekledikten sonra.

“İyiyim. Peki ya siz nasılsınız?”

“  yle böyle...” dedi keyifle ve kahvesini yudumladı.

O günden sonra da dükkânda sevdiği kişinin gelmesini mi beklemi ti yoksa? Gerçi artık vazge e ini söylemişti kendi a zıyla. Ben bunları düşünürken “Bugün sizi bekliyordum...” dedi aniden ve çantasından bir kitap çıkarıp masaya koydu.

Kitaba bakınca onun seyahate çıkmadan önceki ak am unuttu um Mushanokoji’nin *Dostluk* eseri olduğunu gördüm. O kadar çok şey ya amı tık ki bu kitap tamamen aklımdan çıkmıştı. Wada Bey’e olabileceğini hiç tahmin edemezdim.

“Bunca zamandır sizde miydi?” diye sordum kitabı alırken.

“O ak am siz gittiğinizde fark ettim,  stada kitabı size vermesini rica ettim ama ‘Ben  yle bir m   teri görmedim hiç...’ dedi.”

“Ha?”  stadın beni tanımaması mümkün değildi. Defalarca kar ıla mı tık, buranın bir bakıma m davimiydim.

“Bu yüzden kitabı ben sakladım. Numaranız falan da yoktu, bu yüzden ara sıra buraya gelip gelmedi inize baktım ama zamanlamam kötüydü herhalde. Bir türlü size denk gelemedim.

Kusura bakmayın, sizi burada beklerken sıkıldığım için kitabı okuyup bitirdim.”

Bomboş bakışlarla yalnızca onun söylediklerini dinleyebildim. Ardından nihayet durumu anladım ve tezgâhta duran üstad baktım. Hiçbir şey yokmuş gibi bardakları siliyordu. Dik dik baktığımda bir kez göz göze geldik. Aptal herif, boşuna uğraşiyor. Wada Bey’in başkasını beklediğinden haberi yoktu herhalde.

“Her şey için özür dilerim...” diyerek Wada Bey’in karşısında başımı eğdim.

“Hiç önemli değil. Benim de uzun zaman sonra *Yokuşun Ortasında* dışında bir kitap okuma fırsatım oldu. Aksine, ben teşekkür ederim...” dedi Wada Bey yaramazca gülümseyerek.

Bu tuhaf gelişmeye artık dayanamamıştım. Başımı öne eğdim ve omuzlarımı sarstım.

“Ah, ne oldu?” Wada Bey, endişeli görünen bir yüz ifadeyle bana baktı. Fakat güldüğümü fark ettiğinde o da benimle güldü. Keyfim gittikçe yerine geliyordu. Onunla karşılaştığım için mutluydum. Evet, sahiden de Wada Bey’i gördüğüme çok sevinmişim. Artık karşımdakinin, benim hakkımda ne düşündüğü gibi şeyler hakkında kafa yormanın anlamsız olduğunu idrak etmişim.

“Şey...” dedim başımı kaldırıp dosdoğru bir şekilde. “İyi ki karşılaştık.”

Üstada teşekkür etmem gerekiyordu. Bunu içtenlikle düşündüm. O olmasaydı gerçekten Wada Bey’i bir daha göremeyebilirdim. Yüzlerce fincan kahve ısmarlasam bile karşılığını ödeyemezdim bunun.

“Ben de sizi gördüğüme sevindim. Yoksa hırsızlık yapmış olacaktım. Yok, şaka yapıyorum. Sizinle yeniden konuşmak istiyordum.”

Wada Bey böyle söyledikten sonra “Ahaha!” diye güldü ve başını kaşıdı. Utancımdan ona doğru düzgün bakamıyordum.

Pencereye doğru baktığımda, camda ikimizin karşılıklı yansıması görünüyordu. Dışarıda soğuk kış rüzgârı esiyordu ve feci soğuk gibiydi. Burada tesadüfen karşılaşmamıza tüm kalbimle minnettar olmuştum.

“ yleyse...” dedi Wada Bey keyifle gerinirken. “ d n  aldığım kitaba teşekkür olarak size bir şeyler ısmarlayayım. Sorun olmaz, değil mi?”

“O zaman bir fincan kahve alayım sadece.” İşaretparmağını kaldırıp gülümsedim.

“Ne kadar da  l c l  birisiniz.” Fazlasıyla şaşırmış bir ifadeye bürünüp yanından geçen garson kıza elini salladı.

Morisaki Kitabevi, sahafların birbiri ardına sıralandığı bir köşede öylece duruyordu. Küçük, eski ve pek de çekici olmayan bir d kk ndı. O kadar müşterisi de yoktu. Sattığı kitaplar sınırlı olduğundan, bunlarla ilgilenmeyenler dönüp bakmıyordu.

Yine de bu dükkânı seven insanlar da vardı. Bu insanlar bil-hassa burayı seviyorsa, bu yeterliydi. Dükkânın sahibi Satoru dayım da hep böyle söyleyip gülümserdi. Ben de böyle düşünüyordum. Morisaki Kitabevi’ni ve sahibini seviyordum.

Mesaimin olmadığı bir gün, uzun zaman sonra ilk defa Jinbouchou’ya geldim. Dayımdan bir hafta önce telefon almıştım. Onun neşeli sesini duyduğumda ne olduğunu sormadan hemen anladım.

“O da ne zamandır seni görmek istiyordu...” demişti dayım telefonda. Hastalığı şimdilik iyi gidiyormuş. Bunu duyunca ben de rahatlamıştım. Hem de uzun zaman sonra onu göreceğim düşüncesi, anacaddede yürürken adımlarımın kendiliğinden hızlanmasını sağlamıştı.

Dayımın hızla çıkıp peşinden gittiği o gün, Momoko yengem dükkâna dönmemişti. Fakat onu görmeyi başarmıştı.

Dayım, ikisinin doğmamış bebekleri için dua edilen tapınağa gitmişti. Yengem, tapınağın arkasındaki sunağın başında uzunca bir süre tek başına durmuş.

Orada ne konuştuklarını detaylıca sormadım. Sonuç olarak bu, onların meselesiydi ama doğmamış çocuklarının yattığı o yerde, birbirlerine yalan söylemezlerdi. Karşılıklı olarak hissettiklerini açıkça söylemek, en önemlisi değil miydi? Belki yengem hem o gün hem de beş yıl önce gittiğinde, dayımın onu böyle bir yerde karşılamaya gelmesini ummuştum içten içe.

“Beni görünce yere yığıldı ve küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı. O an kalbimin en derin noktasından sevdiğimi hissettim onu. Gözyaşlarımı durduramadım. Fark edemediklerime ve görmezden geldiklerime nihayet bakabildiğimi hissettim. Momoko’ya sarıldım ve defalarca ‘Gitme!’ dedim ona. ‘Sana ihtiyacım var!’ dedim. Bu kadar basit bir şeyi o ana dek hiç yapamamıştım.”

Gecenin geç bir saatinde dönen dayım olanları böyle anlatmıştı usulca. Yengemle birlikte dönememiş olmak onu üzmemişti, aksine neşeli bir hali vardı.

“Söz verdi. Birlikte düzgünce konuştuk. Bir gün dönecek. Söz verdi...” dedi dayım son olarak.

Tam bir yıl sonra yengem geri döndü. Hissettiklerine tam olarak hâkim olamamış bir halde, sadece şımartılmak istediği için. Ayrılacağı zaman dayıma böyle söylemiş. Tam da kendisi gibi dik başlı birine yaraşacak şekilde.

Anacaddeyi geçip dar Sakura Sokağı’na girdim. Sıra sıra sahafları geçince ileride dayımın dükkânını gördüm.

Takır takır diye kapıyı açtığımda tezgâhın önünde oturan Sabu Bey “Vaay, Takako!” diyerek elini kaldırdı.

“Ah, Sabu Bey. Burada mıydınız? Dayım yok mu?” diye sorduğumda, “Bu ne soğukluk, Takako? Az önce bir teslimat için çıktı...” dedi kıkır kıkır gülererek.

“Uzun zaman oldu.”

Sabu Bey’in arkasından neşeli bir ses duydum. O tarafa baktığımda tezgâhın arkasında kısa saçlı, minyon bir kadının oturduğunu gördüm.

“Ah, saçların...” dedim.

Yengem, kulaklarının üzerinde kısacık kesilmiş saçlarına dokunup “Ah, kestirdim. Aslında geçmişı bir kenara atmak için kazıtacaktım ama Satoru durdurdu beni...” deyip görkemli bir şekilde güldü. “İşte benim yengem...” dedim içimden onun kahkaha attığını görünce.

“Bu da yakışmış...” dedim yanına oturup. Sahiden de yakışmıştı.

“Öyle mi diyorsun?” Yengem yüzünü buruşturdu.

Öğle vakti olduğundan, dükkân her zamanki gibi boştu. Momoko yengemin varlığı dışında buralarda hiçbir şey değişmemişti. Bu beni çok sevindirdi.

“Bu arada, Takako. Bir ilişkin varmış...” diye her zamanki ani tavrıyla sordu yengem.

“Ha? Kimden duydun?”

“Az önce Sabu Bey’den...” dedi adamı işaret ederek.

“Hayır, ben de üstattan duydum...” dedi Sabu Bey ve güldü. Neye güldüğünü anlamamıştım.

“Sana öğrettiğim yemeklerden yapıyor musun bakayım?” diye sordu yengem sırtarak.

“Hayır, yani. Biraz...” diye kekeledim. Yine de beni ısrarla sorgulamaya çalışıyordu. “Yeterli bence!” diye haykırdım. Tam da o esnada kapının açılma sesini duydum. Dayım gelmişti.

“Ah, Takako. Erkencisin...” dedi dayım girer girmez.

Momoko yengem “Satoru, bak. Takako’nun sevgilisi varmış. Biliyor muydun?” dedi.

“Ha? Haberim yok böyle bir şeyden. Gerçek mi bu? Bana neden söylemedin?” diyerek yüzünü iyice yaklaştırdı dayım.

“Ya işte, gerek yok bu konuları konuşmaya.”

“Bak şimdi...” dedi yengem ellerini cırparak. “Evlendiğinizde bu dükkânı devralın. Sonuçta yerimize geçecek biri yok.”

“Ciddi değilsin herhalde. Öyle birine neden...” Dayım nedense telaşlandı ve bağırdı.

“Daha tanışmadın bile, nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu yengem soğuk bir tavırla.

Sabu Bey “Ben gidiyorum artık. Momoko Hanım, tekrar uğrarım...” deyip el salladı ve keyifle dükkândan çıktı. Bana ve dayıma hiçbir şey söylemedi.

“Hemen avucunun içine almışsın adamı!” dedim Sabu Bey gittikten sonra hayret içinde. Momoko yengem “Ah, öyle bir niyetim yoktu. Sohbet ettik sadece...” diyerek kestirip attı.

“Bir yıl sonra karşılaşp sonunda birinin avucunun içine düşmek. Sabu Bey böyle biri işte...” dedi dayım oldukça sakin bir şekilde. Yengemle birlikte kahkahayı bastık.

Sonrasına yengem birden ayağa kalktı ve karşıma dikildi.

“Momoko Morisaki, işimin başındayım!” diyerek asker selamı verdi. Ben de hemen duruşumu düzelttim.

“Hoş geldin. Seni bekliyordum. Bir daha kaybolursan çok ama çok kızarım.”

“Sen de sözünü tutmadın. Eh, neyse sana gerçekten minnettarım. Teşekkür ederim, Takako. Tekrar iyi geçinebiliriz umarım...” dedi yengem ve yanağını sıkarken gülümsedi. Buna artık iyice alışmıştım. Dayım gibi “Bırak ya!” diye haykırdım yarı pes etmiş halde.

“Bugün sana teşekkür olarak bir şeyler hazırlayayım mı, Takako?” diye sordu yengem pat pat göğsüme vurarak. “Benimle alışverişe gelirsin, değil mi?”

“Elbette. Senin yemeklerinden yemek için geldim.” Gülerek başımı salladım.

“O değil de, Takako, az önceki konu hakkında... Ben...” Dayım yan taraftan bir şeyler söylemeye çalışsa da Momoko yengem onu görmezden geldi ve dışarı çıktık.

Gökyüzü tertemizdi ve kocaman bir bulut keyifle s z l p gidiyordu.

 yice gerindim ve bir süre gözlerim kapalı halde öylece durdum. G zkapaklarımın ardında gün ı ıının sıcaklığını hissettim.

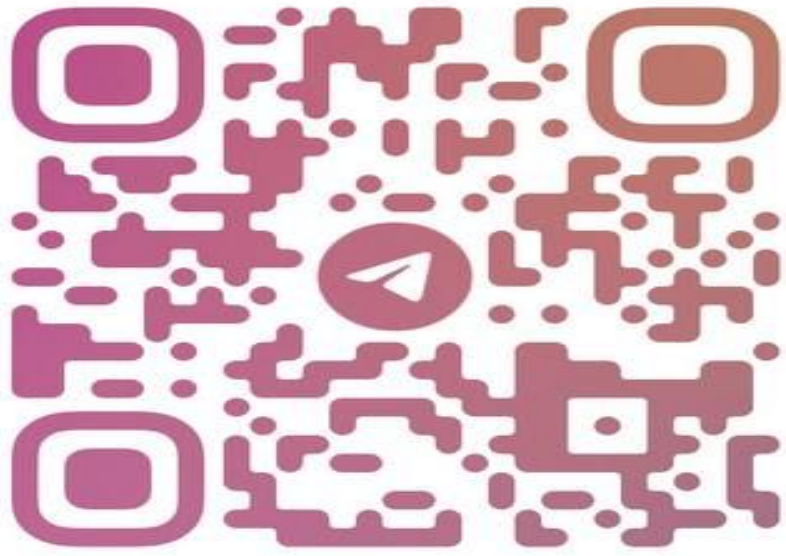
“Hadi ya, acele etmezsen seni bırakırım burada.”

Bu sesi duyup gözlerimi a tı ında, kısa saçlarıyla gün ı ı ı altında duran yengemin caddede dönüp bana baktığını gördüm. “Hadi, hadi...” diye el salladıktan sonra tüm enerjisiyle yürümeye ba ladı.

O minyon insanın benden uzaklaşmasını bir süre izledikten sonra caddeye doğru ko tum.

@ayisigikitap

@AYISIGIKITAP